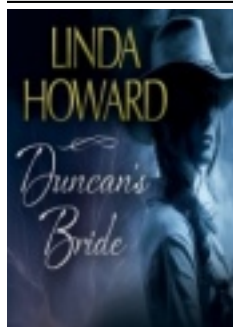

Duncan's Bride

Contents

Duncan's Bride	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	59
10. Chương 10	67
11. Chương 11	74
12. Chương 12	82

Duncan's Bride

Giới thiệu

Series: Patterson-Cannon Family - Book 1 Chuyển ngữ: Leminh151 & Mkhoi1983 Mang một vết thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duncans-bride>

1. Chương 1

Đã đến lúc anh tìm kiếm một người vợ, nhưng khoảng thời gian này anh không tìm kiếm một “tình yêu”, như một phần của bản hợp đồng. Anh đã quá già dặn và vô cùng từng trải, và anh biết rằng “tình yêu” là không cần thiết, hay thậm chí không đáng thêm muốn.

Reese Duncan đã một lần tự biến mình thành thằng ngốc và gần như mất hết mọi thứ. Chuyện đó sẽ không

bao giờ xảy ra lần nữa. Lúc này anh sẽ chọn một người vợ bằng trí óc thay vì cái thứ chứa trong quần jeans của mình. Và anh sẽ chọn người phụ nữ là người bằng lòng để sống trên một trang trại chăn nuôi được cô lập, là người sẵn sàng làm những công việc nặng nhọc và là một người mẹ tốt với những đứa trẻ của họ, một người quan tâm nhiều đến gia đình hơn là thời trang.

Anh đã một lần đổ ngã bởi một gương mặt xinh đẹp nhưng bây giờ sự ưa nhìn không nằm trong danh sách các điều kiện tất yếu của anh. Anh là một người đàn ông bình thường với hoạt động tình dục khỏe mạnh, điều đó đủ để sẽ có những đứa trẻ mà anh mong muốn.

Anh không muốn những cảm xúc mạnh mẽ. Sự đam mê đã dẫn anh đến những sai lầm tồi tệ nhất trong cuộc sống của mình. Giờ đây anh muốn một người phụ nữ bình thường, đáng tin cậy.

Vấn đề là anh không có thời gian để tìm kiếm. Anh làm việc 12 đến 16 tiếng mỗi ngày, cố gắng để khỏi mang công mắc nợ. Nó đã khiến anh mất 7 năm, nhưng cuối cùng, dường như năm nay nó sẽ đặt anh vào sự đen tối. Anh đã mất phân nửa số đất anh có, một sự mất mát đã gặm nhấm linh hồn anh trong từng ngày của cuộc sống. Nhưng không còn con đường nào trong cái địa ngục là anh sẽ mất những gì còn lại. Anh đã mất hầu hết gia súc, những đàn gia súc lớn đã ra đi và anh đã làm việc như một nô lệ chăm sóc cho những con bò còn lại.

Nhưng tay chăn nuôi trang trại cũng ra đi theo, anh không sẵn sàng để đáp ứng thù lao của họ. Anh không sắm một bộ đồ jeans mới nào trong vòng ba năm. Những kho thóc và ngôi nhà cũng chưa được sơn trong tám năm.

Nhưng April, người vợ cũ của anh, có những món nợ chưa trả (có từ trước đám cưới của họ) được thanh toán. Cô đã có sự tính toán tổng thể. Cô có căn hộ ở Manhattan, tủ đựng những bộ quần áo đắt tiền.

Đâu có ảnh hưởng gì với cô nếu như chính bản thân anh phải đi ăn xin và bán đi đất đai, gia súc, vét sạch tài khoản trong ngân hàng và trao cô một nửa tài sản cho những gì cô cảm thấy là “được quyền”. Cuối cùng, đâu phải cô chưa từng lấy anh trong suốt 2 năm qua? Đâu phải cô chưa từng trải qua hai mùa đông địa ngục ở Montana, hoàn toàn bị cắt đứt với nền văn minh? Vì thế nếu là trang trại của gia đình anh hàng trăm năm thì đã sao, hai năm hôn nhân “cho phép” cô có một nửa của nó, hoặc tương đương nó với sự lạnh lùng, tiền mặt. Đương nhiên cô đã có thể hạnh phúc hơn nhiều nếu giải quyết bằng tiền mặt.

Nếu anh không có nhiều, anh có thể bán đi một ít đất. Rốt cuộc, anh có quá nhiều, anh đã không bỏ phí vài nghìn mẫu đất. Được sự giúp đỡ của bố cô là một nhà doanh nghiệp lớn, người có nhiều mối quan hệ tốt ở Montana cũng như những nơi khác ở miền Tây, nó giải thích tại sao thẩm phán không bị ảnh hưởng bởi những lý lẽ của Reese rằng con số mà April yêu cầu sẽ làm anh phá sản.

Đó là một sai lầm khác không phải do anh tạo nên. Người phụ nữ mà anh kết hôn giờ đây sẽ phải ký một hợp đồng trước hôn nhân nhằm bảo vệ trang trại chăn nuôi của anh trong trường hợp họ ly dị. Anh đã không mạo hiểm quá nhiều bởi mỗi mét vuông đất là tài sản của đứa con anh, hay tài sản mà nó cần đến để hoạt động.

Không người phụ nữ nào có thể làm anh khánh kiệt một lần nữa, có thể cô ấy sẽ ra đi nhưng cô ấy sẽ không bỏ đi với bất cứ thứ gì thuộc về anh.

Theo cái cách mà anh cảm thấy, dường như anh sẽ hạnh phúc với sự độc thân trong quãng đời còn lại của cuộc sống, nếu ở đó không có câu hỏi về những đứa trẻ. Anh muốn những đứa con. Anh muốn dạy chúng yêu thương đất đai như anh đã từng được dạy, để lại đất đai cho chúng, trao cho chúng những gia tài mà anh đã từng được trao. Và hơn thế nữa, anh mong muốn cuộc sống mà những đứa trẻ sẽ mang lại cho khu nông trại già nua và trống rỗng này, những tiếng cười, những giọt nước mắt, sự tức giận, sự đau đớn trong nỗi sợ hãi của con trẻ, hay những tiếng reo hò của sự hân hoan.

Anh muốn có người thừa kế những gì là xương máu của anh. Và để có những đứa con như thế, anh cần một người vợ.

Một người vợ cũng sẽ rất có ích. Có nhiều điều để nói thứ tình dục sẵn có, đặc biệt là từ khi anh không có thời gian để lãng phí và việc tìm kiếm nó. Tất cả những gì anh cần là một sự chắc chắn, vững vàng, không đòi hỏi một người phụ nữ ở trên giường anh hàng đêm, và những hoocmon của anh sẽ quan tâm đến phần còn lại của nó. Nhưng những người phụ nữ độc thân, dù tư cách kết hôn thật khan hiếm ở miền đất này,

họ hầu hết đã khăn gói và chuyển lên các thành phố. Cuộc sống ở nông trại thật khắc nghiệt, và họ muốn một chút xao động trong cuộc sống, một chút xa hoa.

Dù sao đi nữa, anh cũng không có thời gian, tiền bạc để ve vãn, tán tỉnh. Có một cách hiệu quả hơn để tìm thấy một người phụ nữ. Anh từng đọc một mục tạp chí về nhiều nông dân ở Midwest đã quảng cáo tìm những người vợ, và anh cũng đã từng xem một chương trình trên ti vi về một người đàn ông ở Alaska cũng đã làm điều tương tự. Phần của anh, anh không thích ý tưởng quảng cáo, vì anh vốn đã là một người đàn ông kín đáo và thậm chí càng kín đáo hơn sau cuộc hôn nhân bất hạnh. Mặt khác, anh đã không sử dụng quá nhiều tiền chỉ để đặt vài dòng quảng cáo trong mục cá nhân của một vài tờ báo, và tiền có ý nghĩa nhiều hơn với anh trong những ngày này.

Anh sẽ không phải gặp người phụ nữ không lời cuốn anh, sẽ không phải lãng phí thời gian tiêu khiển đó đây, chỉ việc gọi họ ra và gặp gỡ để tìm hiểu họ. Anh không đặc biệt muốn gặp mặt và biết họ trừ một người là sự lựa chọn cuối cùng để trở thành vợ anh. Có một lớp băng giá bao bọc quanh anh, và anh thích điều đó. Tầm nhìn sẽ trở nên rõ ràng hơn nếu không bị che mờ bởi những cảm xúc. Sự không ám chỉ riêng ai của dòng quảng cáo đã hấp dẫn một phần trong anh, mặc dù trong thâm tâm anh ghét tính công khai vốn có của nó.

Nhưng anh đã quyết định đó là con đường anh sẽ đi. Và Reese Duncan không bỏ phí thời gian một khi anh đã quyết định. Anh sẽ đặt vài quảng cáo trên một vài tờ báo lớn ở miền tây và Midwest.

Kéo một phần tờ giấy về phía mình, anh bắt đầu sắp xếp điều mình muốn mọi người đọc trên dòng quảng cáo, anh viết thật đậm nét, đầy đủ nội dung: Cần vợ (hehe)

Madelyn Sanger Patterson tản bộ trở lại văn phòng sau bữa trưa. Không bao giờ bạn có cảm giác Madelyn bị hấp tấp bởi bất cứ việc gì, Christine, bạn của cô nghĩ rằng Madelyn đang đi dạo về phía cô ấy. Và bạn cũng không khi nào nghĩ rằng Madelyn bị đổ mồ hôi. Lúc đó ngoài trời là 35°C, nhưng không có sự ẩm ướt hay vết nhăn nào làm hỏng chiếc váy trắng ngà hoàn hảo của cô, thêm vào đó là chiếc khăn lụa tơ tằm màu xanh dừa cạn được xếp khéo léo qua một bên vai. Madelyn là một chiếc giá treo quần áo (thấy kỳ kỳ nhưng nguyên văn chỉ là thế, không biết dịch thế nào nữa).

Mọi thứ đều trở nên ưa nhìn trên thân hình cô, nhưng nhận thức về kiểu dáng và màu sắc của cô làm tăng thêm sự kiêu cách khiến phụ nữ phải ghen tị và đàn ông phải khao khát.

“Cậu là một người đáng ghê tởm”, Christine tuyên bố, dựa người về sau ghế để đánh giá cô tốt hơn. “Một mồi mà không đổ mồ hôi, gượng ép mà không nhăn nhúm, mái tóc bất tiện cũng không rối tung”.

“Mình có đổ mồ hôi”, Madelyn nói với sự tiêu khiển vô vắn.

“Khi nào?”

“Mỗi tối thứ 3 và thứ 5 hàng tuần vào lúc 7 giờ”.

“Mình không tin, chẳng lẽ cậu đưa ra một mệnh lệnh cho tuyển mồ hôi?”

“Không, mình chơi quần vợt”.

Christine đưa những ngón tay lên ra dẫu bỏ qua để tránh đề cập đến vấn đề rèn luyện thân thể, cái mà theo quan niệm của cô thì đó là tội lỗi chết người thứ tám.

“Cái đó không tính, người bình thường sẽ đổ mồ hôi mà không ráng sức trong thời tiết như thế này. Quần áo của cậu có bị nhàu không? Tóc của cậu có xơ xuống mặt không?”

“Đương nhiên”.

“Với bằng chứng trước mắt???”

Cảm thấy hài lòng vì mình đã thắng cuộc tranh luận, Christine dường như tự thấy vui mừng.

Madelyn dựa mình vào mép bàn của Chris và bắt chéo hai chân ở mắt cá. Đó là tư thế mà hầu hết đàn ông đều cho rằng khi làm điều đó trông cô thật duyên dáng. Cô nghiêng đầu để đọc những gì trên tờ báo mà Chris đang đọc.

“Có điều gì thú vị không?”

Mẹ của Chris luôn gửi cho cô những số báo mới ra vào ngày chủ nhật từ Ohama, vì vậy Chris đã có thể cập nhật hàng ngày những tin tức địa phương.

“Bạn thân nhất của mình thời trung học chuẩn bị đám cưới. Lễ đính hôn của cô ấy được thông báo ở đây, một người quen biết xa đã qua đời, bạn trai cũ của mình đã kiếm được khoản tiền triệu đầu tiên, hạn hán đã đưa giá thức ăn gia súc lên tận mây xanh. Những chuyện bình thường.”

Christine gấp tờ báo lại, đưa nó cho Madelyn, người hay đọc các tờ báo từ các thành phố khác nhau.

“Có một bài báo hay về việc chuyển tới khu vực khác phục vụ công việc, mình ước mình đã đọc nó trước khi rời Ohama.”

“Cậu đã ở đây hai năm rồi, nó quá muộn cho những cú shock về văn hóa.”

“Nỗi nhớ nhà luôn ngự trị ở những thời gian khác nhau.”

“Nhưng cậu có thực sự nhớ nhà không? Hay là cậu chỉ trong tâm trạng này khi vừa chia tay với đại lộ Wonder tuần trước và chưa tìm thấy một nơi để thay thế?”

Họ cười toe toét, hài lòng với cuộc trao đổi và Madelyn trở về chỗ của cô với tờ báo trên tay. Cô và Chris thích mùi dưa sự hóm hỉnh của mỗi người và cảm thấy thú vị, trong khi vẫn duy trì được mối quan hệ thân mật. Madelyn đã sớm được biết rằng không phải tất cả mọi người đều hưởng thụ kiểu nói chuyện đó. Một vài bạn trai thời niên thiếu của cô đã từng được trải qua, ở những mức độ khác nhau, được lăng mạ, được trọc tức, hay được đe dọa, điều mà ngay lập tức kết thúc mối quan hệ non nớt của cô với họ. Những cậu bé đã quá đeo đuổi theo những hookmon ham muốn mạnh mẽ. Họ đã quá bảo vệ điên cuồng tính cách đàn ông mới được tìm thấy. Khó mà tha thứ cho những gì họ đã thấy, nó được coi như một sự coi thường ghê tởm nhất với tính chất đàn ông của họ. Và thật không may mắn, sự hóm hỉnh của Madelyn lại thường được xem là vi phạm. Cô thở dài, suy nghĩ về điều đó, bởi vì bằng cách nào đó có thể sự việc đã không như thế này, mọi thứ sẽ khác so với bây giờ.

Cô nhìn chăm chăm vào bàn làm việc. Điều đó thật đáng ghê tởm và hổ thẹn. Cô có thể ở lại văn phòng trong thời gian còn lại của ngày, hoặc về nhà, hai việc đó cũng chẳng khác nhau là mấy. Thậm chí không ai biết cô đã bỏ đi, trừ phi cô ngưng việc đi ra ngoài và được coi thành vấn đề trong cuộc nói chuyện của ai đó. Đó là khi mật độ chuông điện thoại của cô reo thường xuyên.

Có nhiều thuận lợi khi là chị em cùng cha khác mẹ với ông chủ. Sự buồn tẻ, tuy nhiên, không phải là một trong số chúng. Sự ăn không ngồi rồi mới là thứ hành hạ cô. Thời gian dường như sẽ trôi nhanh hơn nếu cô có thể hôn vào má Robert, cảm ơn anh về cái ý tưởng, nhưng rồi từ chối một cách lịch sự chuyện tiếp tục làm “công việc” này.

Có lẽ cô nên xem xét ngay cả việc chuyển đi nơi khác. Có thể là bờ biển phía tây. Hay có thể là Fiji, Robert không có bất cứ công việc kinh doanh buôn bán nào ở Fiji cả.

Cô gỡ tờ báo và quay trở lại ghế, bắt chéo hai chân vào nhau. Quyết định di chuyển có lẽ nên để sau, cô đã tính đến vấn đề này trong một thời gian gần đây, vì vậy nó vẫn còn đó khi cô hoàn thành nốt việc đọc báo. Cô thích những tờ báo ngoài thành phố, đặc biệt là những tờ báo nhỏ hơn, những ấn bản hàng tuần, nơi có nhiều chuyện nhật nhậm đời thường hơn bất cứ tờ báo nào.

Tờ báo của Ohama quá lớn cho những kiểu thoải mái dễ chịu như vậy, nhưng nó vẫn còn phảng phất hương vị miền tây để nhắc nhở cô nhớ rằng, quả thực, có một cuộc sống như vậy bên ngoài thành phố NewYork. Một thành phố quá to lớn và phức tạp khiến bất cứ ai sống ở đó cũng say mê bởi nó. Cô vẫn đang không ngớt tìm kiếm những cánh cửa mở ra một cuộc sống khác, điều đó không phải vì cô không thích NewYork, mà bởi vì cô quá tò mò về mọi thứ.

Cô bỏ qua những vấn đề về thế giới – Nó cũng giống như những gì đăng trên thời báo NewYork – và đọc về miền tây, những tin tức địa phương. Cô đã biết hạn hán đang ảnh hưởng như thế nào đến những nông dân, các chủ trang trại nhưng ngược lại, nó đã tạo ra sự bùng nổ thương mại cho hơn các lò mổ, và cô cũng biết những người sắp kết hôn hay những người đang có ý định.

Cô đọc một vài dòng quảng cáo buôn bán, so sánh giá cả bất động sản ở Ohama và NewYork, luôn luôn là một sự khác biệt đến kinh ngạc. Cô bỏ qua vài dòng quảng cáo tìm người cho đến khi có một dòng quảng cáo khiến cô phải chú ý.

“Cần tìm: Một người vợ cho một chủ nông trại hoàn toàn khỏe mạnh. Phải là một người có tính cách đứng đắn, muốn có những đứa con và sẵn sàng làm những công việc ở nông trại. Tuổi từ 25 đến 35.”

Tất cả nhưng ai quan tâm có thể tiếp xúc với chủ nông trại tại số hòm thư ở Billings, Montana.

Madelyn tức thời bị phân tâm, trí tưởng tượng của cô bị đeo đuổi bởi dòng quảng cáo. Mặc dù cô không hề chắc chắn liệu cô có thành trò cười hay bị xúc phạm. Một người đàn ông thực sự đang quảng cáo tìm kiếm sự kết hợp giữa một con ngựa cái và một tay chăn nuôi. Mặt khác, anh ta trung thực một cách tàn nhẫn về sự mong đợi của mình, điều đó thật là mới mẻ sau một vài quảng cáo cá nhân cô từng đọc trên thời báo NewYork và các tạp chí. Ở đó không hề có sự lừa dối theo kiểu “Một người đàn ông nhạy cảm cần một người phụ nữ 19 mới lớn để tìm hiểu ý nghĩa của vũ trụ cùng với anh.”

Một kiểu viết không có khái niệm rõ ràng trong chính ngôn từ của anh ta.

Có thể biết được những gì về người chủ nông trại qua những dòng quảng cáo, ngoài tính trung thực của anh ta? Tuổi của anh ta có thể từ 50 trở xuống, nhưng từ việc anh ta mong muốn những đứa con, cô nghĩ anh ta trẻ hơn, có thể là 30, hoặc xấp xỉ 40. Hơn nữa, một chút về những đứa trẻ có thể thấy đó là một người có thân thể khỏe mạnh, theo đúng nghĩa đen. Nếu anh ấy mong muốn có một người vợ trung thủy, đứng đắn thì có lẽ anh ta không phải là một con người có thú tính.

Anh ta hoàn toàn giống như một chủ nông trại chín chắn, chăm chỉ, anh cần một người vợ nhưng không có thời gian để tìm kiếm.

Cô đã từng đọc một bài báo cách đây vài tháng về những cô dâu được đặt hàng qua thư và nghĩ rằng cô đã tìm được những gì thú vị, nhưng cô đã bỏ qua bởi nó thật thiếu cá tính của con người. Nó rõ ràng là việc kinh doanh buôn bán lớn, sự kết hôn giữa những người phụ nữ phương đông và những người đàn ông ở đất nước phương tây, nhưng điều đó vẫn chưa đủ, những nông dân và chủ trang trại ở các vùng ít dân cư đã bắt đầu quảng cáo. Đơn giản chỉ vì vùng đất của họ quá ít phụ nữ.

Thậm chí các bài báo trên các tạp chí chỉ dành để viết về điều đó. Thực tế quảng cáo này có cùng mục đích như các quảng cáo bóng bẩy khác: ai đó đang tìm kiếm một tình bạn. Nhu cầu thì đều là một, mặc dù điều đó thường được diễn đạt bằng những thuật ngữ thú vị hay lãng mạn hơn. Và đáp lại những dòng quảng cáo không có gì khác hơn là việc đồng ý đi gặp mặt một ai đó, giống như một cuộc hẹn hò mù quáng. Đó là con đường để tạo nên bản hợp đồng. Mọi mối quan hệ đều bắt đầu với lần hẹn hò đầu tiên.

Cô gấp tờ báo lại và ước gì cô có việc gì khác để làm, hơn là suy nghĩ về vấn đề quảng cáo xã hội.

Cô có thể bước lên lầu và đập vào bàn của Robert, nhưng điều đó sẽ không dẫn đến đâu cả. Robert không có những câu trả lời tốt, đáng thuyết phục. Anh sẽ không làm xáo trộn hoạt động trôi chảy của văn phòng chỉ để giao cho cô một công việc nào đó. Anh đã đề nghị cho cô một công việc, giống như tạo cho cô một điểm để tập trung trong cuộc sống, sau khi mẹ và bà ngoại cô cùng qua đời trong một thời gian ngắn. Nhưng cả hai đều biết rằng, công việc đó đã sống lâu hơn mục đích của nó. Chỉ có sự lạc quan vô hạn mới giữ được cô ở đây trong một thời gian dài như thế, với hy vọng nó sẽ trở thành công việc gì đó chính đáng.

Nếu cô đập vào bàn của Robert, anh sẽ dựa vào chiếc ghế của mình, mỉm cười với cô kèm theo ánh mắt thích thú tinh quái và nói rằng: “Những quả bóng ở trên sân của em, em yêu. Hãy giao bóng hoặc là về nhà.(???)”

Đúng. Đây chính là lúc tìm kiếm điều gì đó mới mẻ. Cú sốc của nỗi đau buồn đã khiến cô trì trệ. Sự trì trệ ấy thậm chí khó mà thay đổi được. Và nếu không thay đổi được, cô sẽ phải bỏ lại những gì có trong hai năm vừa qua. CẦN TÌM : Một người vợ

Cô cầm tờ báo lên và đọc dòng quảng cáo một lần nữa.

Ôi.Cô không phải đã tuyệt vọng.Nhưng liệu có đúng không?cô cần một công việc mới ,một sự thay đổi khung cảnh sống,không phải là một người chồng.

Mặt khác,cô đã 28 tuổi, đủ già giặn để biết rằng cuộc sống nhịp nhàng không phải dành cho cô.Tuy nhiên, nơi đó không có cuộc sống ở thành phố,thực sự,cô đã sống ở những thành phố hầu hết cuộc sống của mình.Khi còn là một đứa trẻ ở Richmond,cô đã rất yêu quý những ngày cuối tuần khi cô được về thăm bà ngoại ở vùng nông thôn.Tuy nhiên,nó chỉ là một ngôi nhà thôn dã,không phải là một nông trại thực sự, cô đã thường say sưa trong sự yên bình và tĩnh lặng, điều đó kéo dài cho đến khi mẹ cô tái hôn và họ chuyển tới New York.

Không,Cô không tuyệt vọng chút nào.Cô vốn là một người hiếu kì và rất cần sự tiêu khiển,cô đã quyết định mình nên tìm kiếm loại công việc gì, và ở đâu. Nó giống như ngày hò hẹn đầu tiên.Nếu như có sự tâm đầu ý hợp.Cô sẽ không còn gì để chống lại Montana, và liệu điều đó có phải là một câu chuyện điên rồ để kể với những đứa cháu của cô sau này,rằng bà của chúng là 1 cô dâu đặt hàng qua thư ?Nếu mọi chuyện có thể tiến xa ,không có gì xảy ra và không gây hại cho ai ,cô sẽ cảm thấy an toàn nhiều hơn để trả lời dòng quảng cáo của 1chủ nông trại từ Montana.

Một chút vui mừng về chính sự táo bạo của mình,cô nhanh chóng cuộn một tờ giấy vào chiếc máy đánh chữ,viết sự trả lời cho dòng quảng cáo,cho nó vào phong bì,dán tem và bỏ vào hòm thư.Ngay khi chiếc phong bì rơi vào thùng thư,cô cảm thấy thật kì lạ,một cảm giác trống rỗng ,giống như cô vừa làm một việc cực kì ngu ngốc.Cô đã từng có cảm giác này khi lần đầu tiên cô được cầm lái ô tô,khi cô lao trên trò chơi tàu siêu tốc,khi lần đầu tiên cô đến trường cao đẳng,với sự căng thẳng ,và khi lần đầu tiên cô đến một cuộc hò hẹn.Một cảm giác đi kèm theo hầu hết những lần đầu tiên trong cuộc sống của cô.Nhưng cảm giác đó chưa bao giờ là sự báo trước những điều bất hạnh.Thay vào đó cô đã được hưởng thụ trọn vẹn tất cả những lần đầu tiên.Có lẽ đó là một dấu hiệu tốt.

Mặt khác,...là một cô dâu được đặt hàng? Là cô ư? Cô nhún vai. Chẳng có gì đáng lo nghĩ cả.Nực cười là cô còn chưa nghe một chút gì từ chủ nông trại kia,liệu họ có thể tìm thấy điểm chung không?

Reese Duccan nhìn địa chỉ phản hồi từ New York trên bì thư, mở nó ra và lấy tờ giấy được đánh máy bên trong.Liệu có ai ở New York có thể hiểu được cuộc sống ở một nông trại?Anh muốn quảng cái bức thư này vào thùng rác,thật là phí thời gian nếu anh đọc nó, giống như một cuộc du ngoạn tới Billings chỉ để lấy những bức thư cũng đã là phí thời gian.Hôm nay chỉ có duy nhất một người từ New York đáp lại dòng quảng cáo của anh, ở mọi toà báo.Nhưng toàn bộ sự phản hồi từ dòng quảng cáo chưa có bức thư nào là thực sự nổi trội khiến anh thấy hài lòng khi đọc nó.Thực ra đây mới là bức thư thứ 3, có lẽ không có nhiều phụ nữ trên thế giới ao ước cuộc sống ở một nông trại.

Bức thư ngắn gọn , đáng chú ý với những thông tin nó “không” đưa ra.Tên cô ta là Madelyn S.Paterson.Cô 28 tuổi,chưa kết hôn,khoẻ mạnh,sôi nổi và sẵn sàng làm việc.Cô không gửi kèm theo ảnh.Và cô là người duy nhất không gửi.Cô trẻ hơn so với hai người phụ nữ đã hồi âm trước.Họ đều đã hơn ba mươi.Một giáo viên tiểu học bằng tuổi anh,không quá tồi tệ để xem xét.Người phụ nữ còn lại 36 tuổi,lớn hơn anh 2 tuổi,chưa bao giờ làm công việc làm thuê.Cô ta ở nhà để chăm sóc người mẹ tàn tật của mình,người vừa mới qua đời.Cô ta chất phác,nhưng không thô kệch.Cả hai người đều đáng mong đợi một cách thực tế hơn là cô Madelyn S.Paterson ,với vùng đất mênh mông,trống rỗng và cuộc sống khắc nghiệt ở nông trại này.

Tuy nhiên,có thể cô là một cô gái nông thôn vừa chuyển đến thành phố lớn và nhận ra cô không hề thích nó.Có lẽ cô đã đọc dòng quảng cáo tại một tờ báo thị trấn ai đó đã gửi đến cho cô bởi anh chắc chắn đã không lãng phí tiền bạc của mình để đặt quảng cáo trên thời báo New York times.Thêm vào đó,anh không có nhiều sự phản hồi để có thể bỏ qua bất cứ một ai.Anh có thể sắp xếp một cuộc gặp với cô giống như anh đã làm với những người khác,nếu cô vẫn thấy quan tâm sau khi anh viết thư trả lời cô.

Anh cuộn bức thư và vỗ nhẹ vào đùi,rời bưu điện và bước về chiếc xe tải của mình.Công việc này cần nhiều thời gian hơn là những gì anh có thể đáp ứng.Anh muốn mọi chuyện ổn định vào tháng 7.Và nó phải sẵn sàng vào trung tuần tháng 5.Sáu tuần.Anh muốn tìm một người vợ trong vòng 6 tuần.

Madelyn gần như đánh rơi bức thư khi cô đọc thấy địa chỉ từ Montana trên bì thư trắng tinh.Chỉ 9 ngày trôi qua, kể từ khi cô đáp lại dòng quảng cáo.Hắn là anh ấy trả lời tất cả mọi người bằng cách gửi thư lại.Trong 9 ngày qua cô đã tự nhủ rằng chắc anh sẽ không thể trả lời tất cả.

Cô ngồi xuống chiếc bàn ăn nhỏ và mở bức thư. Chỉ có một tờ giấy bên trong.

“Cô Paterson

Tên tôi là Reese Duccan ,năm nay tôi 34 tuổi, đã ly dị, không có con.Tôi là chủ một nông trại ở trung tâm Montana.

Nếu như cô vẫn còn quan tâm,tôi có thể gặp cô 2 tuần nữa vào thứ 7.Hãy cho tôi biết bằng cách trả lời thư.Tôi sẽ gửi cho cô vé xe bus tới Billings.”

Không có một lời chào kết thúc, chỉ có chữ kí của anh G. R. Duncan

Chữ G ở đây có nghĩa là gì? Chữ của anh đậm nét ,góc cạnh và hoàn toàn dễ đọc.Không có một lỗi chính tả.

Giờ cô đã biết tên tuổi của anh,và biết rằng anh đã ly dị.Anh chưa bao giờ trở nên thực tế đến thế. Anh chỉ là một người nặc danh đặt dòng quảng cáo để tìm kiếm một người vợ. Bây giờ, anh đã trở thành sự thực.Và là một người bận rộn,nếu anh chỉ có thể tận tiện chút thời gian để gặp cô vào thứ 7 sau tận hai tuần .Madelyn không thể cố cười với suy nghĩ đó.Anh ta chắc chắn không mang đến cảm giác tuyệt vọng như vậy cho người vợ mà anh ta đã bắt buộc phải quảng cáo để tìm kiếm.Một lần nữa cô ấn tượng rõ ràng rằng anh là một người quá bận rộn.Anh đã ly dị,bức thư đã viết như vậy, liệu có thể anh ta đã mất người vợ đầu tiên chính xác chỉ vì anh ta quá bận rộn.

Cô gõ nhẹ bức thư với những móng tay. Nghiên cứu bức thư viết tay.Cô đang bị hấp dẫn,và còn hơn thế nữa.Cô muốn gặp người đàn ông này.

Madelyn S.Paterson hồi âm ngay tức thì, những người phụ nữ khác thì không, anh không nhận được gì từ phía họ.Reese mở bức thư của cô.

“ Anh Duccan, tôi sẽ tới Billings vào ngày được ấn định, hơn nữa, tôi không đồng ý việc anh trả phí đi lại của tôi, Chúng ta là những người xa lạ và chưa chắc có điều gì xảy ra trong cuộc gặp gỡ này.Chuyến bay sẽ đến vào lúc 10h30 sáng.Tôi nghĩ rằng lúc đó là thích hợp.Dưới cùng là bản sao lịch trình chuyến bay của tôi. Hãy liên lạc với tôi nếu kế hoạch có gì thay đổi.”

Đôi mắt nâu của anh nhướng lên.Tốt thôi.Cô ta thích được bay hơn thay vì đón xe bus.Một nụ cười mĩa mai trên môi anh.Thực sự,anh cũng thích.Thậm chí anh còn sở hữu máy bay của riêng mình,nhưng nó đã là quá khứ.Vợ cũ của anh đã chăm sóc nó được một năm kể từ khi anh có đủ khả năng được cấp giấy phép cho chiếc máy bay,cho nó một đường bay riêng.Một phần trong anh đánh giá được là trên thực tế cô Paterson tiết kiệm cho anh một chút chi phí.Nhưng sự kiêu ngạo bên trong của anh phần nộ với thực tế rằng,anh không có đủ khả năng để gửi cho cô một chiếc vé máy bay.Chết tiệt, để xem,thậm chí một chiếc vé xe bus cũng có thể đặt anh vào chuyện phiền phức trong tuần này.Mà có thể khi cô biết được rằng anh đã tung quẩn như thế nào ,cô sẽ bước đi thật nhanh nhất có thể.Giữa anh và người phụ nữ này khó có thể tiến triển,tuy nhiên anh nên tới đó để biết chắc chắn về điều này. Điều đó có thể không xảy ra nếu có sự thỉnh cầu gõ vào cánh cửa của anh.

Madelyn mời Robert ăn tối vào thứ 5,trước chuyến đi Montana vào thứ 7 của cô.Vì biết rằng anh có một cuộc hẹn tối thứ 6,và cô muốn nói chuyện riêng với anh.

Anh đến đúng hẹn vào lúc 8h tối và bước tới quầy rượu nhỏ của cô,nơi anh tự rót cho mình một chút rượu Scotch nặng với nước.Anh nâng ly rượu về phía cô ,và dường như đôi mắt anh đang cười trong khi cái miệng của anh thì không.Luôn luôn là như vậy.

Madelyn nâng ly lại với anh “vì một điều bí ẩn”.Cô nói.Anh nhướng đôi mày thanh lịch.

“Về em à?”

“Không phải em, em là một cuốn sách đã được mở”

“Nhưng được viết bằng thứ ngôn ngữ không ai biết”

“Vậy nếu như bìa sách của anh đã được mở,thì ngôn ngữ của nó là gì?”

Anh nhún vai. Đôi mắt vẫn mỉm cười, nhưng anh không bác bỏ lời buộc tội rằng anh giữ bản thân mình xa cách với mọi người. Madelyn gần gũi với anh hơn bất kì ai. Bố anh đã kết hôn với mẹ cô khi cô lên 10 và anh 16. Có thể đó là sự khác biệt tuổi tác lớn để có bất kì sự gần gũi nào. Nhưng Robert không thể giải thích được sự mất thời gian để khiến cô cảm thấy được chào đón trong ngôi nhà mới, để nói chuyện được với cô và nghe được câu trả lời từ cô. Điều đầu tiên họ vượt qua cùng nhau là cái chết của bố anh, và 5 năm sau đó, là mẹ cô. Hầu hết các con riêng sẽ trôi giạt mỗi người một nơi trong trường hợp này, nhưng họ thì không. Bởi vì họ thực sự yêu quý nhau, giống như anh chị em ruột.

Robert là một người thực sự thanh lịch, bí ẩn, đẹp trai và thông minh kinh khủng. Nhưng kèm theo đó là một cõi riêng rộng lớn mà không ai được phép chạm đến. Madelyn là người duy nhất biết điều đó tồn tại. Không một ai khác có thể biết quá nhiều về anh. Kể từ khi thừa kế tập đoàn Cannon, anh đã định hướng lại cho nhiều doanh nghiệp và khiến họ thậm chí rộng lớn và giàu có hơn trước đó. Một lượng quyền lực khổng lồ dựa vào đôi tay gầy guộc của anh, nhưng thậm chí Cannon dường như vẫn không hoàn toàn với tới được cốt lõi sự riêng tư của anh. Con người bên trong của anh được ẩn giấu, không bị ai xâm phạm. Điều đó giống như anh tự giàng buộc bản thân mình, những ngọn lửa của anh đã được đắp bờ bao quanh. Phụ nữ luôn tụ tập xung quanh anh, đương nhiên, nhưng anh kĩ lưỡng đối với đối tác trên giường, và thích chế độ một vợ một chồng hơn là những chiếc giường êm ái khác. Khi anh lựa chọn một người phụ nữ đặc biệt, họ thường gắn bó với nhau ít nhất một năm, và anh chung thủy với người phụ nữ ấy trong khoảng thời gian dài nhất có thể. Một trong những người tình cũ của anh đã từng uống say và khóc trên vai Madelyn, trong một bữa tiệc nhỏ, sau khi Robert kết thúc cuộc tình với cô ấy, thổn thức rằng cô ấy không thể yêu ai khác bởi vì không ai có thể so sánh với Robert.

Người phụ nữ say rượu đã thú nhận, hơn nữa, còn chính xác đến thăm hại, rằng cô đã từng bị cuốn vào một chuyện yêu đương, cả hai đã có một cuộc tình ngắn ngủi, nhưng kể từ đó cô đã chấm dứt hò hẹn hoàn toàn. Giờ anh đang nhìn cô với ánh mắt thích thú, và sau vài phút cô tự trả lời câu hỏi của mình

“Ngôn ngữ của anh là thứ ngôn ngữ khó hiểu, được dịch bởi những mật mã của riêng anh. Theo lời diễn giải của Winston Churchill, hay một vài lời nói ngớ ngẩn phức tạp nào đó, anh là sự bí ẩn trong một bài toán đồ đầy khó hiểu.”

Anh mỉm cười, đôi môi nhếch lên, và nghiêng đầu để thừa nhận sự đúng đắn của những nhận định. Anh nếm chút rượu Scotch, thưởng thức một chút hương vị có mùi khói của nó.

“Bữa tối có những gì?”

“Một cuộc chuyện trò”

“Một trường hợp thật sự của việc nuốt lời?” (“ăn những lời nói” thì là nuốt lời các ss nhỉ? Hehe)

“Và spaghetti”

Anh nhìn ly rượu có vẻ đau khổ rồi bỏ chiếc ly xuống, anh không nghĩ nó hợp khẩu vị với mỳ ống. Madelyn nhìn anh với ánh mắt thiên thần làm tăng thêm sự biểu lộ thích thú trong đôi mắt anh.

“Vậy chúng ta trò chuyện về điều gì nhỉ?”

“Thực tế là em đang tìm kiếm một công việc mới, chỉ ít là như vậy”

Cô vừa nói vừa đi vào nhà bếp. Anh đi theo và không lưỡng lự bắt đầu giúp cô bày thức ăn ra bàn.

Và bây giờ đã đến lúc, đúng không?” anh hỏi một cách thông minh

“Điều gì đã khiến em quyết định?”

Cô nhún vai. “Một vài điều, và cơ bản là, giống như anh nói, đã đến lúc.”

“Em nói ‘chỉ ít là vậy’, thế phần lớn là gì?” Tin rằng Robert có thể thấy ẩn ý của từng từ ngữ, cô mỉm cười khi rót rượu vào những chiếc ly.

“Em sẽ bay tới Montana thứ 7 này”

Đôi mắt anh rung rinh chỉ một chút, báo hiệu sự quan tâm đặc biệt.

“Có điều gì ở Montana?”

“Không phải điều gì, mà là ai.”

“Vậy thì ai, rồi sao?”

“Một người đàn ông tên là Reese Duccan, đó có thể là một cuộc hôn nhân”

Có những lúc cái nhìn từ đôi mắt xanh nhạt của Robert có thể sắc như dao cạo, và bây giờ cũng vậy.

“Nghe như một bản dự báo thời tiết”. Anh nói với âm điệu bình thản. “Hãy thận trọng đưa ra cho anh một tỷ lệ phần trăm. Bốn mươi phần trăm cơ hội kết hôn? Hay năm mươi?”

“Em không biết, em sẽ không biết cho đến khi em gặp người đàn ông ấy”

Anh đang xúc mì trên chiếc đĩa, nhưng giờ anh cẩn thận đặt nĩa xuống và hít một hơi thở sâu. Madelyn chăm chú nhìn anh. Đây là một trong rất ít lần cô có thể thấy anh thực sự ngạc nhiên.

Anh nói, rất cẩn thận. “Em có chắc là em chưa gặp anh ta bao giờ không?”

“Không. Chúng em đã trao đổi thư từ, nhưng chưa thực sự gặp nhau lần nào cả. Và có thể chúng em không thích tính cách của nhau, thực sự, đây chỉ là một cơ hội rất nhỏ cho sự kết hôn. Trong ngôn ngữ của thời tiết, không bao gồm sự mong đợi”

“Nhưng điều đó là có thể”

“Vâng, và em muốn cho anh biết”

“Làm cách nào mà em biết được anh ta”

“Em không biết anh ta, em biết một chút về anh ta, nhưng không nhiều”

“Vậy làm cách nào mà hai người trao đổi thư từ”

“Anh ta quảng cáo tìm một người vợ”

Anh dường như choáng váng, thực sự choáng váng. Madelyn thấy thương cho anh, cô múc thêm vào đĩa nước xốt gia vị lên đĩa mì của anh trước khi nó trở nên lạnh ngắt, bắt đầu từ lúc anh dường như quên hẳn nó.

“Em đã đáp lại dòng quảng cáo đó?”. Cuối cùng, anh hỏi với giọng căng thẳng.

Cô cúi đầu và quan tâm trở lại với chiếc đĩa của mình

“Vâng”

“Ôi chúa ơi, em có biết nó nguy hiểm đến mức nào không?” Anh gầm lên, dường như đứng dậy khỏi chiếc ghế.

“Có, em biết”. Cô vội qua và vỗ nhẹ vào tay anh.

“Làm ơn ngồi xuống và ăn đi anh. Anh sẽ không hoảng loạn nếu em nói với anh rằng, em gặp một ai đó một mình tại một quán bar ở Manhattan. Và điều đó không ít rủi ro hơn việc gặp gỡ một chủ nông trại ở Montana.”

“Từ một cái nhìn lạnh mạnh, đúng, nhưng còn nhiều điều khác phải xem xét. Điều gì sẽ xảy ra nếu người đàn ông đó chỉ lạm dụng, nếu hắn là một kẻ có hồ sơ phạm tội, hay là một kẻ lừa gạt, liệu em biết được bao nhiêu về hắn?”

“Anh ấy bằng tuổi với anh, ba mươi tư, sở hữu một nông trại ở Montana, và anh ta đã ly dị, không có con. Em đã viết thư tới hòm thư ở Billings.”

Từ cái nhìn sắc bén của anh, Madelyn biết anh đã ghi nhớ vào trí óc tất cả những điều cô đã nói, và không bỏ qua một chi tiết nào. Cô cũng biết rằng anh sẽ điều tra kỹ lưỡng về Reese Duccan, cô nghĩ về sự phản đối, nhưng rồi cô quyết định, điều đó sẽ không làm thay đổi gì cả. Trong lúc anh có bản báo cáo của mình, cô đã có thể gặp mặt ông Duccan và xác định được ý kiến của chính mình. Cô thậm chí đã nhìn thấy tại sao Robert lại lo lắng và phòng xa đến thế, nhưng cô cho rằng điều đó là cần thiết. Sự thẳng thừng của Duccan qua bức thư đã khiến cô tin chắc rằng đó là một người đàn ông được hiện lên bởi một sự thật thẳng thắn và

không thể đưa ra một sự nguy hiểm nào như Robert đã nói. Cần phải làm dịu bớt việc đánh giá sự thành thật của những kẻ lừa đảo.

“Anh có thể nói em đừng đi không ? “Anh hỏi. “Hay ít nhất là trì hoãn cuộc gặp gỡ lại ? ”

“Không”.Cô mỉm cười, đôi mắt xanh ngời lên về hy vọng. “Em rất tò mò, em khó có thể chống lại nó”

Anh thở dài. Madelyn tò mò giống như một chú mèo, theo cái cách lười biếng của cô.Cô không hề vội vã xung quanh việc thò mũi của cô vào mỗi chi tiết đến trên con đường của cô. Nhưng cô cuối cùng cũng vòng quanh tới việc điều tra bất cứ thứ gì hay hoàn cảnh nào hấp dẫn cô. Anh có thể nhìn thấy điểm nào trên dòng quảng cáo có thể hấp dẫn cô. Một khi cô đã đọc nó, điều cuối cùng tất yếu là cô sẽ đi gặp người đàn ông cho bản thân cô. Nếu như không có cách nào để bảo cô đừng tới đó, anh phải chắc chắn rằng cô không gặp nguy hiểm. Trước khi cô lên máy bay, anh phải biết liệu Reese Duccan có bất cứ dòng nào trong hồ sơ phạm tội không, thậm chí là cả vé phạt đỗ xe. Nếu có bất kì dấu hiệu nào rằng Madelyn không được an toàn tuyệt đối,anh có thể bắt cô hủy chuyến bay nếu buộc phải trấn áp cô.

Và nếu như cô đọc được ý nghĩ của anh, cô sẽ dựa lên phía trước . Cô sẽ lại biểu hiện giống như thiên thần một lần nữa, điều khiến anh phải đề phòng. Khi Madelyn là một thiên thần, cô có thể vô cùng tức giận hoặc tình quái hơn,và anh không thể nói gì cho đến khi mọi việc quá muộn.

“Nếu anh can thiệp vào cuộc sống xã giao của em, thì em cho rằng em cũng có sự tự do giống như anh.” Cô nói một cách duyên dáng. “Theo quan điểm của em, anh cần một sự giúp đỡ nhỏ với người phụ nữ của mình”

Cô dự định thế. Cô chưa bao giờ lừa gạt, chưa bao giờ đe dọa trừ khi cô chuẩn bị thực hiện đến cùng những lời đe dọa đó. Không nói một lời, Robert giật mạnh chiếc khăn tay trắng ra khỏi túi áo và vẩy nó trong sự đầu hàng.

2. Chương 2

Chiếc máy bay gần hạ cánh xuống Billings.Madelyn thận trọng xem xét nhóm người đang đợi để đón người rời máy bay.Nhưng cô không thấy một người đàn ông đơn độc nào xuất hiện để tìm kiếm mình. Hít một hơi thở sâu,vui mừng vì sự chậm trễ nhỏ.Nó làm cô bớt hồi hộp.

Cô dành chút thời gian rửa mặt trong phòng vệ sinh.Khi ra ngoài,cô nghe tên mình được gọi trên loa phát thanh.

“Cô Madelyn Paterson,làm ơn ra gặp bàn thông tin có người cần gặp. Cô Madelyn Paterson,làm ơn ra gặp bàn thông tin có người cần gặp.”

Tim cô đập hơi nhanh.Nhưng không phải là vì khó chịu.Giống như cảm giác bị kích động.Cuối cùng thì đến lúc.Sự mong đợi và tính tò mò làm cô kiệt sức.

Cô bước những sải chân dài thanh thoát, giống như đang đi tản bộ hơn bất cứ lúc nào,tức giận sự kích động của chính mình. Mắt cô sáng lên với sự hài lòng. Sân bay Billings,với một vòi phun nước lớn đã hấp dẫn hơn so với các sân bay thông thường khác.Và cô để môi trường xung quanh làm dịu mình xuống. Giờ chỉ còn một chút lo lắng, và thậm chí một chút đó cũng không được biểu lộ ra.

Chắc chắn đó là anh ấy, đang dựa lưng chống vào bàn thông tin. Anh đội một chiếc mũ vì vậy cô đã không thể nhìn thấy hết gương mặt của anh.Nhưng anh thanh mảnh và mạnh khỏe.Một nụ cười nở trên môi cô. Đây là một tình huống không thể tin được.Một cuộc săn đuổi rò rỉ đại ngu ngốc.Họ sẽ gặp nhau, rất lễ độ, trải qua một ngày lịch thiệp cùng nhau,rồi sau đó vào ngày mai,cô bắt tay anh và nói rằng,cô đã được tận hưởng cuộc viếng thăm,và đó có thể là sự kết thúc của việc này.Tất cả có thể rất bình thường và không quá gây xúc động, đúng theo cái cách mà cô thích.

Anh đứng thẳng lên từ tư thế thoải mái dựa lưng vào bàn, và tiến về phía cô. Madelyn cảm thấy đôi mắt anh đang tập trung vào cô trở lên chăm chú.

Cô biết ý nghĩa của từ “choáng váng”. Nhưng đây là lần đầu tiên cô trải qua cảm giác này. Đôi chân uể oải bước loạng choạng, rồi hoàn toàn dừng lại. Cô đứng yên như đóng băng giữa sân bay, không thể nhấc chân thêm một bước. Điều đó chưa bao giờ xảy ra với cô, mất hết sự bình tĩnh, cô không thể tự chủ được, cảm thấy choáng váng, như thể bị ai đá vào ngực. Trái tim cô đang chạy đua, đập thình thịch với một nhịp điệu khó khăn. Hơi thở trở lên gấp gáp, hổn hển. Chiếc túi rời khỏi những ngón tay và rơi bịch xuống sàn. Trông cô giống như một con ngốc, nhưng cô không quan tâm, cô không thể ngừng nhìn chăm chăm vào anh. (giống 2 người yêu nhau lâu ngày mới gặp quá).

Đó chỉ là sự thèm muốn lỗi thời, đó là tất cả. Nó không thể là điều gì khác cả, không phải là lần đầu tiên. Cô cảm thấy hoảng sợ về những suy nghĩ rằng nó có thể là một điều gì khác. Chỉ là sự thèm muốn.

Anh không phải là người đẹp trai nhất mà cô đã từng gặp. Bởi New York đầy rẫy những anh chàng đẹp đẽ, nhưng điều đó không phải là vấn đề. Mọi vấn đề ở đây, theo một cách đầy bản năng, có thể nói anh ta toát lên vẻ gợi dục. Mọi chuyển động của anh ta mang đầy tính nhục dục và chất nam tính. Ôi chúa ơi, trên trái đất tại sao lại có một người đàn ông như thế này quảng cáo tìm vợ ?

Anh ta cao ít nhất 6 feet 3, với những cơ bắp rắn rỏi, cơ thể khỏe mạnh của một người đàn ông lao động vất vả trong cuộc sống. Một màu da rám nắng, và mái tóc, với những gì cô nhìn thấy dưới chiếc mũ, màu nâu sẫm, gần như màu đen, quai hàm mạnh mẽ, cằm vuông, cái miệng đầy đặn và gọn gàng. Anh không hề chải chuốt để gặp cô, nhưng mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, cổ tay không cài và được xắn lên, chiếc quần jean cũ và đôi giày đã mòn. Cô cảm thấy mình tập trung một cách điên rồ vào từng chi tiết bề ngoài của anh, trong khi cô cố gắng đối phó sự tàn phá anh đang tiến hành với các giác quan của cô, mà không hề nói một lời. Không một trí tưởng tượng đầy kích thích nào của cô chuẩn bị cho điều này. Một người phụ nữ có thể tưởng tượng ra điều gì để làm khi cô ấy cuối cùng cũng tìm được người đàn ông khiến cô bùng nổ ? Điều đầu tiên Madelyn nghĩ là sẽ bỏ chạy vì cuộc sống của cô, nhưng cô không thể chuyển động.

Suy nghĩ đầu tiên của Reese là anh muốn đưa cô lên giường, nhưng đó không phải là cách để anh lấy cô thành vợ.

Cô có tất cả những điều mà anh đã sợ rằng cô có thể có : sự sang trọng, một phụ nữ thành thị sành điệu, người hoàn toàn không biết tí gì về một nông trại. Điều đó thật rõ ràng, từ mái tóc vàng óng ả đến đôi giày đắt tiền của cô.

Cô mặc đồ trắng, không phải là một màu thích hợp nhất khi đi xa, nhưng trông thật tinh khiết, không có một vết nhăn nào làm hỏng bề ngoài của cô .

Chiếc váy ngắn đến đầu gối, để lộ ra đôi chân dài khiêu khích. Ruột gan anh như thắt lại khi nhìn vào đôi chân cô. Anh nỗ lực đưa cái nhìn chăm chăm của mình sang nơi khác, bởi chỉ đôi mắt cô thôi, cũng làm anh gần như bị tấn công và đau đớn.

Cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm, điều đó có thể khiến mắt cô thêm xanh, nhưng không. Đôi mắt khiến anh có cảm giác bị nhấn chìm. Chúng màu xám, rất xám, không có màu xanh nhẹ. Ánh mắt dịu dàng, ngay cả khi chúng đang mở to hơn với sự....sợ hãi ? Anh không chắc chắn với sự biểu lộ đấy. Nhưng anh chợt nhận ra rằng cô nhợt nhạt , nín lặng, và đã buông rơi chiếc túi.

Anh bước về phía trước, tóm một lời bào chữa để tiếp xúc với cô. Anh nắm lấy cổ tay cô, cảm thấy sự mát mẻ và mảnh dẻ trong lòng bàn tay ấm áp của mình. “Cô Paterson, cô ổn chứ ?”

Madelyn gần như rùng mình với sự đụng chạm của anh. Sự đáp lại của cô quá mạnh mẽ. Một hành động nhỏ như vậy cũng có thể tạo nên một sự chấn động ư ? Sự gần gũi mang theo sức nóng của cơ thể anh, mùi thơm của anh, và cô muốn một điều đơn giản là xoay vào vòng tay anh, và giấu gương mặt mình vào cổ của anh. Sự hoảng sợ trào lên trong cô. Cô phải rời khỏi nơi đây, tránh xa anh ta. Cô đã không thoải thuận về điều này. Nhưng thay vì chạy trốn, Cô đã kêu gọi tất cả sự tự chủ của bản thân , thậm chí còn kiềm chế để nở một nụ cười trong khi gơ tay của mình ra. “Ông Duncan”

Giọng nói có một chút the thé tác động mạnh tới anh. Anh bắt tay cô, để ý thấy sự thiếu vắng của nữ trang trừ đôi vòng vàng đơn giản trên đôi tai cô. Anh không thích nhìn đôi bàn tay phụ nữ nặng xuống bởi những

chiếc nhẫn ở mọi ngón tay , đặc biệt là đôi bàn tay mảnh khảnh như của cô. Anh không ngớt nhìn cô trong khi nhắc lại “ Cô ổn chứ ?”

Madelyn chớp mắt, mí mắt cô đóng và mở một cách chậm chạp, khiến đôi mắt trở nên sâu lắng. “Vâng ,cám ơn ” Cô đáp lại , không bắn khoản để bào chữa về những cư xử của mình. Cô có thể nói gì ? Rằng cô bị choáng váng khi đột ngột dâng lên sự ham muốn với anh ? Điều đó là sự thật, nhưng nó không thể nói thành lời. Cô biết rằng cô phải thật duyên dáng để cuộc gặp mặt đầy lúng túng này trở nên dễ chịu. Nhưng bằng cách nào, cô không thể tập trung huyền thuyên hơi hợt để che đậy những gì đã qua. Cô có thể không làm gì ngoài việc đứng ở đó.

Họ đối diện nhau, dường như quên hết những gì xung quanh. Anh quan sát cô qua đôi mắt xanh, dành thời gian cho cái nhìn tổng quát ,nhưng giấu kín những suy nghĩ. Madelyn đứng yên, ý thức rõ ràng sự nữ tính của mình khi anh nhìn cô từ trên xuống dưới với những đánh giá sắc sảo của người đàn ông, tuy nhiên anh không để lộ ra sự đánh giá cao hay sự phản đối. Những suy nghĩ của anh đầy tự chủ, gương mặt của một người đàn ông vô cùng kín đáo.

Khi nhìn vào mắt anh, cô có thể nói rằng nó có màu xanh lục sẫm ,chứa đựng những đường kẻ sọc trắng khiến chúng phát ra những tia sáng yếu ớt. Những nếp nhăn phía đuôi mắt cho thấy việc nhiều năm nheo mắt dưới ánh mắt trời ,bởi anh chắc chắn không giống người có nếp nhăn đó từ những nụ cười. Gương mặt anh lạnh lùng và cứng cỏi, khiến cô nóng lòng để biết anh thế nào khi anh mỉm cười, và tự hỏi liệu anh có bao giờ vô tư lự. Người đàn ông này không hề xa lạ với những thời gian lao khổ và công việc nặng nhọc.

“Giờ đi lấy những hành lý khác của cô”. Anh phá vỡ sự đối mặt im lặng. Mất một quãng thời gian dài để trở lại nông trại, và anh thiếu kiên nhẫn khi đi trên quãng đường đó. Có nhiều việc vặt cần phải làm và thật đáng lo ngại nếu anh về muộn.

Madelyn chú ý theo hướng những túi hành lý có chữ ký của cô.

“ Nó kia rồi”

“Đó là tất cả à?”

“ vâng”.

Nếu quần áo của cô chỉ trong chiếc túi nhỏ đó, cô chắc chắn không lên một kế hoạch lớn để gây ấn tượng cho anh về tủ quần áo của mình. Anh nghĩ một cách chậm biếm. Tuy nhiên, cô đã gây ấn tượng cho anh rất nhiều mà không cần dùng đến toàn bộ tủ quần áo .

Anh cúi xuống để nhắc hành lý, tay còn lại vẫn cầm tay cô. Cô thuần khiết, bước đi đầy khiêu khích, hoàn toàn không thích hợp với cuộc sống ở nông trại, nhưng tất cả những hormone nam tính của anh đang vang lên những tín hiệu đầy báo động. Cô dự định chỉ ở lại đây có một ngày, tại sao anh không hưởng thụ cùng với cô ? Đó có thể là một lựa chọn cuối cùng trước khi ổn định với ai đó tốt hơn cho công việc, và có thể làm việc. Chăn nuôi là một công việc nặng nhọc, và Madelyn Paterson trông giống như cô chưa bao giờ biết tới khái niệm đó.

Tuy nhiên, bây giờ ,anh không quan tâm đến điều đó, bởi vì cô quyến rũ một cách đáng nguyên rủa và vì anh đã mệt mỏi với những năm tháng làm việc không ngừng nghỉ. Anh sẽ đưa cô đi ăn tối ,sau khi làm xong những việc vặt. Có lẽ họ nên đến câu lạc bộ khiêu vũ Jasper, và anh sẽ giữ cô trong vòng tay một lúc, cảm nhận sự mịn màng từ làn da cô, ngửi thấy hương thơm của cô. Ai biết được, có thể khi họ trở về nông trại họ sẽ không phải phân chia những chiếc giường, anh sẽ chủ động nói trước là cô không sẵn sàng cho công việc, vì thế sẽ không có bất kỳ sự hiểu lầm nào, nhưng có thể nó không tạo nên sự khác biệt nào đối với cô. Có thể.

Tay anh di chuyển từ tay ra lưng cô một cách tự nhiên trong khi đưa cô ra khỏi nhà đón khách. Anh cố tình làm cô mê mẩn, điều anh đã làm một lần với phụ nữ , nó dễ dàng như khi anh mỉm cười. Những ngày đó đã là quá khứ xa xôi, nhưng cảm giác thì vẫn còn lại. Cô tán gẫu một cách thoải mái, cảm ơn chúa, những câu hỏi về Montana, và anh cũng trả lời thật thoải mái, để cho cô bớt căng thẳng , thấy dễ chịu với anh và tất cả trong khi anh quan sát về mặt cô.

Nói đúng ra, cô chỉ đơn thuần là xinh đẹp, nhưng gương mặt sáng ngời bởi tính sôi nổi khiến cô hấp dẫn đến

kinh ngạc. Chiếc mũi cô cao thon và hơi khoằm. Một chút tàn nhang phỉn nhẹ trên sống mũi và rải rác trên đôi gò má. Đôi gò má tuyệt đẹp, giống như đôi chân của cô. Đôi môi cô không đầy đặn, nhưng nó rộng và biến đổi nhanh, dường như cô luôn luôn mỉm cười. Đôi mắt cô là đôi mắt xám nhất mà anh đã từng thấy. Chúng êm dịu và sâu thẳm, tuy nhiên khi xem xét thật gần, chúng biểu lộ sự linh lợi và luôn thông minh hóm hỉnh. Nhưng anh không thể thấy điều gì làm cô trở nên hóm hỉnh. Nếu như cô anh gặp cô trước cuộc hôn nhân bất hạnh, có lẽ anh đã đi theo cô như kẻ si tình, và cũng có được cô, ơn chúa. Chỉ cần nghĩ đôi chân ấy quấn quanh eo mình cũng khiến anh trở lên gấp gáp, đánh thức sự khó chịu. Ôi, liệu anh có nên để bộ phận sinh dục của mình dẫn dắt vào một cuộc hôn nhân không thích hợp khác. Anh biết mình muốn gì ở một người vợ, và Madelyn không có nó. Trông cô thậm chí giống như chưa từng nhìn thấy một con bê.

Điều đó không làm giảm bớt một chút ham muốn nào của anh tới cô. Anh đã từng bị thu hút bởi nhiều phụ nữ ngy từ lần gặp đầu tiên, nhưng không hề giống lần này, không giống một cú giội vào ruột gan. Đây không chỉ là sự thu hút, một từ nhẹ nhàng để diễn tả sự quan tâm nhẹ nhàng. Đây là sự mạnh mẽ và sôi nổi, tràn ngập cơ thể anh với sức nóng, khiến anh trở nên cứng mặc dù anh chắc chắn không muốn ở đây, ngay giữa sân bay. Đôi tay thực sự đau đớn với ước muốn được chạm vào cô, vuốt ve lên ngực và mông cô để khám phá những đường cong nổi bật.

Anh thấy một cảm giác nhói đau của sự hối tiếc vì cô không thuộc về nơi này, vì cô hoàn toàn không phù hợp với mục đích của anh. Sánh bước bên cô, anh nhìn thấy những cái liếc trộm của nhiều đàn ông khác dành cho cô. Những người phụ nữ giống như Madelyn hấp dẫn sự chú ý của đàn ông một cách tự nhiên, và anh ước gì có thể đủ khả năng để giữ cô lại, nhưng đối với anh, cô quá xa hoa. Reese giờ đây đã phá sản, nhưng có một thời gian anh đã được làm quen với tiền, anh biết nó trông như thế nào, mùi của nó ra sao, nếm trải hương vị đó và biết nó thích hợp với ai. Nó thích hợp với Madelyn Paterson một cách hoàn hảo giống như làn da mịn màng của cô. Cô mảnh mai và rạng ngời trong bộ quần áo được may từ Paris, và hương thơm ngọt ngào từ da thịt cô có giá hơn 200 dola. Anh biết điều đó bởi nó là một trong những mùi hương anh ưa thích. Anh thậm chí không đủ khả năng giữ cô lại chỉ với mùi nước hoa đó, chưa nói đến bộ quần áo.

“Cô đang làm loại công việc gì?” Anh hỏi khi họ bước ra ngoài mặt trời sáng chói. Những bức thư ngắn gọn mà cô đã biết không tiết lộ nhiều.

Cô cau mặt, làm nhăn cái mũi của mình, “Tôi làm việc trong một văn phòng không có cửa sổ, làm những việc không hề quan trọng, trong công ty của anh trai tôi, đó là một trong những công việc làm vì gia đình.” Cô đã không nói với anh rằng, cô đã thay đổi những gì cô quan tâm, vì anh có thể cho rằng cô sẽ chuyển đến đến Montana, một nơi không có công việc gì hấp dẫn. Nhưng những cảm xúc rộn ràng nói với cô rằng, nếu anh yêu cầu, cô sẽ đóng gói và chuyển đến với anh nhanh đến nỗi anh có thể nghĩ cô làm chủ hoạt động của mình trong công ty.

“Cô đã bao giờ đến một nông trại chưa?” anh hỏi điều đó mặc dù anh biết rõ câu trả lời.

“Chưa”. Madelyn phải ngược lên nhìn anh, điều đó khiến cô thấy ghét đôi giày 3 inch của mình. “Nhưng tôi đã biết cách cưỡi ngựa.” Cô thực sự là một nữ kỹ sĩ nhả nhận, tài giỏi đối với người bạn cùng phòng của mình ở trường đại học, người đã từng điên lên về những con ngựa.

Anh gạt bỏ bất cứ môn thể thao cưỡi ngựa nào mà cô đã từng chơi. Cưỡi những con ngựa giải trí khác xa so với việc cưỡi những con ngựa kéo của anh. Chúng được dạy dỗ một cách cẩn thận theo cách của những con ngựa đua. Đó là một lĩnh vực mà cô chưa hề lường được.

Họ đã đi đến chiếc xe tải, và anh quan sát để thấy phải chăng cô héch mũi chế nhạo sự bụi bặm và méo mó của nó. Cô không hề chớp mắt, chỉ đứng bên cạnh nó trong khi anh mở cửa và đặt túi của cô ở ghế giữa, sau đó anh trở lại để giúp cô lên. Madelyn đã cố gắng tự mình ngồi lên nhưng cô thấy mình không thể, một chút kinh ngạc biểu lộ trên gương mặt của cô, rồi cô bắt đầu cười khi nhận ra rằng chiếc váy của mình quá chật. Cô không thể nhấc chân lên đủ để trèo lên chiếc ghế. “Những điều phụ nữ làm thật phù phiếm”. Cô nói với giọng đầy hài ước cho sự phung phí của mình và bắt đầu giật mạnh đường viền của chiếc váy lên. “Tôi đã mặc nó vì tôi muốn mình trông thật đẹp, nhưng có lẽ cần phải khôn khéo hơn để được cảm thấy dễ chịu.”

Cổ họng của Reese nghẹn lại khi thấy cô kéo chiếc váy lên, phơi bày thêm một phần bắp đùi mảnh khảnh

của cô. Sức nóng bùng nổ trong anh, khiến anh cảm thấy cơ thể mình giống như đang phồng lên. Một suy nghĩ loé lên trong tâm trí anh rằng anh sẽ không thể chịu đựng được nữa nếu cô kéo chiếc váy đó chỉ thêm một inch. Và ở giây tiếp theo đôi bàn tay anh vươn ra, tóm lấy thắt lưng và nâng cô lên chiếc ghế. Cô giật nảy mình kêu lên một tiếng nhỏ với chuyển động đột ngột của anh và chộp lấy cánh tay anh để giữ thăng bằng.

Miệng của anh khô khốc, trán lấm tấm mồ hôi. “Đừng có kéo váy của cô xung quanh tôi một lần nữa, trừ khi cô muốn tôi làm điều gì về việc đó”, anh nói với giọng trầm đục. Nhịp tim của anh đang đập mạnh. Cô có một đôi chân đẹp nhất anh từng thấy, dài và mạnh khỏe, mới những bắp thịt bóng mượt. Cô ấy có thể khóa chúng xung quanh và treo chúng lên lưng anh, điều đó có thể dữ dội đến mức nào.

Cô không thể nói gì. Căng thẳng kéo dài giữa họ, tầm tối và nặng nề. Sự khao khát dữ dội cháy bỏng trong đôi mắt của anh, và cô đã không thể nhìn ra nơi khác, tất cả chìm trong sự im lặng mãnh liệt. Cô vẫn đang nắm chặt cánh tay anh, và cảm thấy sức nóng của chúng, những bắp tay cuộn cuộn cứng lại dưới những ngón tay của cô. Trái tim cô chao đảo trước thực tế rằng anh cảm thấy một chút rối loạn trong cô.

Cô bắt đầu lẩm nhảm một lời xin lỗi “Tôi rất tiếc, tôi không có ý định.....nghĩa là, tôi đã không nhận thức được ...” Cô dừng lại, bởi vì cô không thể thẳng thắn mà nói rằng cô không hề có ý định khiêu gợi anh. Làm sao cô có thể phản ứng lại với anh như vậy, về cơ bản, anh vẫn là một người lạ.

Anh nhìn xuống đôi chân cô, với chiếc váy được kéo lên một nửa, đôi bàn tay anh đã vô tình siết chặt eo cô trước khi anh bắt buộc phải buông cô ra. Anh cầu nài “Yeah, tôi biết, mọi chuyện ổn thôi”. Giọng của anh vẫn khàn khàn. Mọi chuyện không hề ổn. Mọi cơ bắp trên cơ thể anh như căng ra. Anh quay trở lại chỗ ngồi trước khi anh nổi cơn bốc đồng, thay vì tiến lên phía trước, anh lại đặt mình giữa đôi chân cô và mở chúng rộng hơn. Tất cả những gì anh có thể làm là lướt đôi tay xuống váy và đẩy chúng lên nốt con đường còn lại – Anh dẹp tan suy nghĩ ấy, bởi nếu để cho bản thân làm điều đó, anh đã dẹp tan sự tự chủ của mình.

3. Chương 3

Họ rời Billings một quãng đường xa trước khi anh lên tiếng trở lại “Cô có đói không ?,nếu đói, có một quán cà phê ở ngã tư phía trước.”

“Không,cám ơn”. Madelyn trả lời một cách mơ hồ trong khi cô nhìn chằm chằm vào khung cảnh rộng lớn của miền đồng quê xung quanh cô. Cô đã từng quen với những toà nhà khổng lồ, nhưng đột nhiên chúng có vẻ nhỏ bé khi so sánh với sự rộng lớn vô tận của trời và đất nơi đây. Nó làm cô cảm thấy vừa tầm thường vừa mới mẻ, giống như cuộc sống của cô bây giờ mới chỉ bắt đầu. “Còn bao xa nữa thì tới nông trại của anh ?”

“ Khoảng 120 dặm, mất khoảng gần 3 tiếng để về đến đó.”

Cô chớp mắt, một khoảng cách đáng kinh ngạc. Cô không thể thấy được anh đã nỗ lực thế nào để đến Billings gặp cô. “Anh có đến Billings thường xuyên không?”

Anh đưa mắt nhìn cô, ngạc nhiên rằng cô đang cố gắng tìm ra anh đã cô lập bản thân mình như thế nào ở nông trại. Anh nói một cách ngắn gọn, “Không”.

“Vậy đây là một chuyến đi đặc biệt ?”

“Tôi cũng cần phải làm một vài việc vào buổi sáng”. Anh dừng lại bởi ngân hàng cho anh vay mượn đã đưa ra những con số mới nhất cho vụ thu hoạch năm tới của nông trại. Bây giờ, mọi chuyện đã tốt hơn nhiều so với những năm trước đó. Anh vẫn là một kẻ túng quẫn, nhưng giờ đây anh đã có thể thấy bình minh. Chủ nhà băng đã thấy hài lòng.

Madelyn nhìn anh với sự quan tâm làm thắm màu đôi mắt xám của cô “Vậy anh đã đi trên đường lúc trời rạng sáng?”

“ Vào tầm đó”

“Chắc anh thấy mệt lắm”

“Cô sẽ quen với những buổi sáng sớm ở một nông trại, mỗi ngày tôi đều thức dậy trước bình minh .”

Cô nhìn xung quanh một lần nữa. “Tôi không biết tại sao người ta có thể ở trên giường và bỏ lỡ lúc bình minh ở nơi đây. Chắc nó phải rất tuyệt vời”

Resse nghĩ về điều đó. Anh có thể nhớ khi bình minh lên, nó đẹp mắt đến mức nào, nhưng đó đã quá lâu kể từ khi anh không có thời gian để chú ý đến nó. “Nó giống tất cả mọi nơi thôi, rồi cô sẽ thấy. Tôi biết một thực tế là nó cũng như bình minh ở New York”.

Cô cười khúc khích với giọng điệu khô khan của anh, “ Tôi dường như vẫn nhớ chúng, nhưng căn hộ của tôi hướng về phía tây. Tôi thường thấy hoàng hôn, không phải là bình minh.

Anh cất tiếng định nói rằng họ có thể cùng nhau ngắm rất nhiều bình minh nhưng ý thức chung ngăn anh lại. Bình minh duy nhất họ có thể cùng nhau là ngày mai. Cô không phải là người phụ nữ anh nên chọn làm vợ.

Anh cho tay vào trong túi và lấy ra một gói xì gà, thứ anh luôn để sẵn trong túi, rút ra một điếu và đặt lên môi. Trong khi anh thọc tay vào túi quần để tìm chiếc bật lửa, anh nghe cô nói một cách ngờ vực “Anh hút thuốc”.

Anh cảm thấy tức giận một cách nhanh chóng. Giọng điệu của cô như thể cô bắt được anh sút vào những con chó con, hay một điều gì khác ghê tởm tương tự. Anh châm điếu thuốc và phả khói ra buồng lái. “Đúng” anh nói “Có làm phiền cô không ?” Giọng của anh có chút phàn nàn, từ khi nó là chiếc xe tải của anh, anh đã quen với việc hút thuốc trong xe.

Madelyn lại nhìn thẳng phía trước , “ Nếu anh muốn hỏi, hút thuốc trong xe có là phiền tôi không, câu trả lời là không, chỉ là tôi ghét phải nhìn ai đó hút thuốc, nó giống như chơi một trò cò quay với cuộc sống của mình.”

“Chính xác. Đó là cuộc sống của tôi”

Cô cắn môi bởi sự cộc lốc của anh. Tốt thôi, cô nghĩ. Đó là là một cách tốt để tìm hiểu một ai đó, công kích vào thói quen của con người anh ta.

“Tôi rất tiếc” cô xin lỗi với sự chân thật. “Đó không phải là việc của tôi, và tôi không nên nói gì cả, nó chỉ làm tôi hoảng hốt.”

“ Tại sao ? Tất cả mọi người đều hút thuốc. Hay cô đang liên tưởng tới một ai đó cũng hút thuốc.”

Cô suy nghĩ một phút, xem xét lời nhận xét mỉa mai của anh một cách nghiêm túc. “ Không hẳn vậy, một vài đối tác của tôi cũng hút, nhưng không ai trong số người thân của tôi hút cả. Tôi đã dành nhiều thời gian để sống với bà của mình, và bà là một người rất cổ lỗ về những thói xấu. Tôi đã được dạy dỗ không bao giờ nguyên rửa, hút thuốc hay uống rượu mạnh. Tôi chưa bao giờ hút thuốc.” Cô nói một cách thẳng thắn.

Bất chấp sự cáu giận của mình, anh nhận thấy mình đang cố gắng để khỏi bật cười. “ Thế có nghĩa là cô đã từng nguyên rửa và uống rượu mạnh?”

Cô gật đầu. “Đã có những lúc tôi hưng hăng trong lời nói của mình, những lúc tôi căng thẳng”.

Mắt cô nhìn anh lấp lánh. “Và bà Lily cho rằng điều thích hợp tuyệt vời đối với một quý bà là thỉnh thoảng dùng một cốc rượu nho, đương nhiên, nó giống như một vị thuốc. Trong suốt những ngày ở trường đại học, tôi cũng nốc bia.”

“Nốc ??”

“Không còn từ nào khác để mô tả cách một sinh viên đã học uống bia.”

Nhớ về những ngày ở trường đại học của anh, anh gật đầu đồng ý.

“Nhưng tôi không thưởng thức rượu mạnh.” Cô tiếp tục “Vì thế tôi có thể nói đã trung thành với một nửa sự dạy dỗ của bà Lily. Không quá tồi”

“Bà ấy có nguyên tắc nào chống lại cờ bạc không.”

Bờ môi cô gượng gạo và thận trọng, đôi mắt xám đầy sự thừa nhận lạ thường. “ Bà Lily tin rằng cuộc sống là một canh bạc, và tất cả mọi người có thể tạo nên sự thay đổi, đôi khi bạn phá sản, đôi khi bạn mất tất cả.”

Đó là một quan điểm mà bà đã từng chấp nhận ,và tiếp tục đi tới đời cháu gái của mình. Nếu không, Madelyn nghĩ, tại sao cô lại ngồi đây ,trên một chiếc xe tải trở hàng,và rơi vào tình yêu với một người xa lạ.

Đó là một quãng thời gian dài kể từ khi Reese nhìn thấy ngôi nhà của mình thông qua đôi mắt của một người lạ. Nhưng khi anh đỗ xe cạnh ngôi nhà, anh đột nhiên, hổ thẹn và cay đắng. Nước sơn của ngôi nhà tróc vẩy và bong ra một cách tồi tệ. Những ngôi nhà phụ thậm chí còn tồi tệ hơn. Đã từ lâu, anh bỏ qua việc cố gắng làm cho khoảng sân trở nên gọn gàng, và đã phá huỷ hoàn toàn các luống hoa từng tô điểm cho ngôi nhà, bởi chúng mọc tràn lan với cỏ dại. Trong vòng 7 năm qua, không có gì được tăng thêm, không có gì bị hỏng được thanh thế, trừ những thứ thực sự cần thiết. Những bộ phận của chiếc xe tải và máy kéo còn có từ trước cả lớp sơn của ngôi nhà. Chú ý tới việc chăm sóc bầy gia súc quan trọng hơn nhiều so với việc cắt cỏ hay nhổ cỏ dại cho những luống hoa. Rõ ràng là người duy nhất còn lại đã không dành thời gian cho những chi tiết vụn vặt của cuộc sống. Anh đã làm những gì cần phải làm, nhưng điều đó không có nghĩa là anh phải thích tình trạng ngôi nhà mà anh đang sống. Anh không muốn Madelyn thấy nó trong tình trạng như thế thêm một lần nữa, dù đó không phải là một nơi để thăm quan nhưng cũng sẽ là một ngôi nhà mà không một phụ nữ nào phải xấu hổ bởi nó.

Madelyn đã thấy lớp sơn tróc vẩy, nhưng lờ nó đi. Chỉ cần một chút nỗ lực và vài thùng sơn là có thể sửa được. Những gì khiến cô chú ý là hàng hiên rộp nát, trợn vện với chiếc xích đu, nó bao phủ toàn bộ lối đi vào ngôi nhà hai tầng. Bà Lily cũng đã có một mái hiên như thế, và một chiếc xích đu, nơi họ đã trải qua rất nhiều ngày hè biếng nhác, với phần đệm tiếng cọt két chậm chạp của dây xích khi họ nhẹ nhàng đu đưa.

“Nó làm tôi nhớ lại căn nhà của Bà Lily”, cô nói. Một lần nữa ,đôi mắt lại đầy vẻ mơ màng.

Anh mở cánh cửa bên cô, đặt tay lên eo và nhắc cô ra khỏi chiếc xe tải trước khi cô trượt xuống đất. Giật nảy mình thêm một lần nữa, cô ngược nhanh lên nhìn anh.

“Tôi không thể làm điều gì khác với chiếc váy đó” anh nói, gần như cầu nhàu.

Nhịp tim của cô lại rung lên một lần nữa.

Anh lấy hành lý của cô trong xe tải và xách nó bằng một tay, sau đó nắm lấy tay cô bằng tay còn lại. Họ vào nhà bằng cửa sau, nơi không bị khoá. Cô bị gây ấn tượng bởi việc anh thấy an toàn khi không khoá cửa khi anh vắng cả ngày. Chiếc cửa sau dẫn đến một căn phòng kết hợp giữa phòng chứa nước thải và nơi giặt đồ. Một chiếc máy giặt mà máy sấy đặt sát tường phía bên trái, Và tường phía bên phải đầy rẫy những cái mắc , chúng được phân loại để treo những chiếc mũ, áo khoác, áo choàng, và những chiếc áo đi mưa vàng tươi . Có đủ các loại giày ống, đa phần đầy bùn đất, được xếp lên một chiếc thảm cao su. Đi thẳng và ngang qua một hành lang nhỏ là một phòng tắm đầy đủ, nơi cô nhận ra nó thật tiện lợi khi anh trở về với bùn đất từ đầu đến chân. Anh có thể tắm mà không để lại bùn đất khắp căn nhà hay làm khiến nó ướt đầm để đi lên phòng tắm trên gác. Họ rẽ trái và vào trong nhà bếp, một căn phòng lớn, thoáng mát, chan hoà ánh mặt trời với một góc nhỏ để ăn sáng. Madelyn nhìn ngấm với sự thích thú với những thiết bị to lớn, nó không phù hợp với tưởng tượng của cô về một chủ nông trại quy mô nhỏ và chưa vợ. Cô đã chờ đợi một cái gì đó nhỏ bé và lỗi thời hơn nhiều so với căn phòng tiện nghi với những thiết bị có kích cỡ như đồ quảng cáo của nó.

“Ngôi nhà có mười căn phòng,”. Anh nói. “ Sáu ở bên dưới và bốn phòng ngủ ở trên tầng”

“ Một ngôi nhà lớn khi chỉ có một người ở.” Cô bình luận và theo anh lên tầng hai.

“Đó là lý do vì sao tôi muốn lấy vợ.” Anh nói một câu bình luận giống như một lời giải thích tại sao anh lại uống nước.(???). “Cha mẹ tôi đã xây căn nhà này khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi đã lớn lên ở đây. Và tôi muốn trải qua điều đó cùng với những đứa con của mình ”

Cô cảm thấy như hết hơi, nhưng không chỉ do leo lên cầu thang, ý nghĩ về việc có những đứa con với anh làm cô khó thở.

Anh mở cánh cửa đối diện trực tiếp với cầu thang và dẫn cô vào một phòng ngủ lớn, dễ chịu với những ô cửa sổ treo rèm trắng, khăn trải giường cũng màu trắng trên một chiếc giường ngủ bốn chân. Cô kêu lên một tiếng nhỏ đầy thích thú. Một chiếc ghế đá cũ được đặt bên cạnh khung cửa sổ, và tấm thảm chắc chắn được làm bằng tay, che phủ lên ván sàn bằng gỗ cứng một cách êm ái. Chính nguyên liệu làm sàn nhà đã có giá trị của một chút thịnh vượng. Mặc dù căn phòng đầy vẻ quyến rũ, nhưng vẫn có cảm giác nó thiếu thốn gì đó, không có sự đụng chạm nhẹ nhàng tới đời sống riêng tư của nó bằng bất cứ cách nào. Nhưng anh ấy sống ở đây một mình, cô tự nhủ, sự đụng chạm riêng tư có lẽ ở trong căn phòng mà anh dùng, không phải trong căn phòng trống anh dành cho những đứa trẻ.

Anh bước qua cô và để chiếc túi lên giường. “Tôi không thể có một ngày nghỉ,” anh nói “Có một số công việc nhà phải làm nên có lẽ tôi phải để cô tự tiếp đãi mình một lúc. Cô có thể nghỉ ngơi hay làm bất cứ việc gì cô muốn, phòng tắm ở ngay dưới hành lang nếu cô muốn tắm rửa thay quần áo. Phòng ngủ của tôi có nhà tắm riêng nên cô không phải lo về việc đụng phải tôi.

Giữa khoảng cách hai nhịp tim, cô biết mình không muốn bị bỏ lại một mình để vẩn vơ những ngón tay cho sự nghỉ ngơi của một ngày. “Tôi có thể đi cùng với anh không?”

“Cô sẽ thấy mệt mỏi, đó là một công việc đầy bụi bẩn”. Madelyn nhún vai “Tôi cũng đã đầy bụi bẩn từ trước rồi mà”. Anh nhìn cô một lúc lâu, gương mặt nghiêm nghị và khô khan, “Cũng được” cuối cùng anh nói, ngạc nhiên nếu cô có cùng cảm giác khi đôi giày được thiết kế của cô kết hợp với việc làm phân hữu cơ.

Nụ cười của cô ánh lên đôi mắt “Tôi sẽ thay đồ đúng trong ba phút”

Anh nghỉ ngơi điều đó “Tôi sẽ ở chuồng ngựa, khi nào cô xong hãy ra đó”. Ngay sau khi anh khép cánh cửa sau lưng mình, Madelyn cởi quần áo, lôi ra một chiếc quần jean và đẩy chân mình vào chiếc quần cũ kỹ của những kẻ chơi rong, thứ cô đã mang theo cho chính mục đích này. Rốt cuộc, cô không thể khám phá nông trại một cách tốt nhất với đôi giày cao gót. Cô kéo chiếc yếm trắng cotton qua đầu và thông thả đi ra khỏi phòng đúng lúc anh bắt đầu xuống nhà sau khi thay chiếc áo sơ mi khác. Anh nhìn cô, đôi mắt trĩu nặng biểu lộ cái nhìn chăm chăm di chuyển từ cổ xuống vai, một khoảng da trần được lộ ra bởi chiếc yếm không tay. Madelyn gần như vấp ngã khi cái nhìn rất đàn ông đặt lên khuôn ngực cô. Cơ thể cô đột nhiên trở nên nóng bừng và nhẹ bẫng. Cô đã từng thấy những người đàn ông nhìn trộm lên ngực cô trước đó. Nhưng Reese không hề nỗ lực để che giấu sự ghiền cứu của mình. Cô cảm thấy núm vú của mình bị kích thích và cứng lên, xột xoạt chống lại miếng cotton đang bao phủ nó.

“Tôi không nghĩ là cô có thể nhanh như thế” anh nói.

“Tôi không cần rồi rít lên bởi quần áo”.

Cô không cần phải làm thế, anh nghĩ. Thân hình cô đặt trong chúng đã là đủ rồi, bất cứ thứ gì cũng đều không cần thiết. Đầu óc anh giờ như chỉ tập trung vào khuôn ngực và đôi chân dài mảnh của cô. Chiếc quần jean che phủ chúng, nhưng giờ anh đã biết chính xác nó dài và cân đối như thế nào, và, khi cô quay lại đóng cửa phòng, anh đã biết cặp mông cô cong như thế nào, quả tim của anh như đảo lộn. anh cảm thấy nóng bừng hơn nhiều so với nhiệt độ của thời tiết.

Cô đi bên cạnh anh ra ngoài chuồng ngựa, vừa đi vừa quan sát toàn bộ khu nông trại. Một ga-ra có 3 cửa có cùng kiểu với ngôi nhà phía sau nó. Cô chỉ vào nó. “Anh có bao nhiêu chiếc ô tô?”

“Không có cái nào cả”. Anh nói cộc lốc.

Có ba căn nhà khác bị bỏ không, cửa sổ của chúng trống rỗng. “Kia là nhà gì?”

“Nhà kho”

Có một cái chuồng gà lớn, nơi có những con gà béo trắng đang cù mổ xung quanh bờ rào.

Cô nói “Tôi thấy anh tự phát triển những quả trứng cho riêng mình.”

Từ một góc độ kín đáo, cô thấy môi anh nhếch lên giống như anh sắp cười, “Tôi cũng tự phát triển sữa cho mình.”

“Rất có năng suất. Tôi thật ấn tượng. Tôi đã không được uống sữa tươi kể từ khi tôi 6 tuổi.”

“ Tôi không nghĩ cách nói đó là của thành phố New York. Lúc đầu cô ở đâu?”

“Virginia. Chúng tôi chuyển tới New York khi mẹ tôi tái hôn, nhưng sau đó tôi trở lại Virginia để học đại học.”

“ Cha mẹ cô ly hôn à ?”

“Không. Cha tôi qua đời. Mẹ tái hôn ba năm sau đó”

Anh mở cửa nhà kho . “ Cha mẹ tôi mất trong vòng một năm cùng nhau. Tôi nghĩ họ không thể sống xa nhau.”

Mùi đất nồng của một nhà kho đang sử dụng bao phủ lên cô, và cô hít một hơi thở sâu. Mùi động vật, da, phân bón, cỏ khô và thức ăn tất cả trộn vào nhau trong một mùi hương không thể nhầm lẫn. Cô nhận thấy nó dễ chịu hơn nhiều so với mùi của chất thải.

Nhà kho thật rộng lớn. Cô bị chú ý bởi chuồng ngựa bên cạnh nó, cũng trống rỗng, giống như kho để máy móc và kho chứa cỏ khô. Mọi thứ ở nông trại đều gào lên rằng nó đã từng có một thời gian chứa đựng sự thịnh vượng, nhưng rõ ràng Resee đã rơi vào thời kì khó khăn. Điều đó chắc phải rất khó chịu với một người đàn ông đầy lòng tự kiêu như anh. Cô muốn đặt tay mình lên tay anh và nói rằng, điều đó không có ý nghĩa gì cả, nhưng cô có cảm giác anh sẽ bác bỏ hành động đó. Lòng tự kiêu đã giữ anh làm việc ở nơi rộng lớn này một mình, nó không cho phép anh chấp nhận bất cứ cái gì được thể hiện giống như lòng thương hại.

Cô không biết những công việc vặt nào nên làm hay làm chúng như thế nào, nên cô cố gắng ở bên ngoài công việc của anh và chỉ đơn giản đứng quan sát, ghi nhớ sự quan tâm tỉ mỉ mà anh dành cho mọi thứ anh làm. Anh lau sạch chuồng và ném cỏ khô mới xuống, đôi tay mạnh mẽ và lưng chảy ra với những cơ bắp. Anh cho thức ăn vào máng, kiểm tra và đổ thêm một chút nước mới. Có ba con ngựa trong một gian giữa nhà kho và chuồng ngựa, anh kiểm tra và lau sạch những cái móng của chúng, cho chúng ăn và tắm cho chúng. Sau đó cho chúng vào cái chuồng để ngủ qua đêm. Anh gọi một con bò ngoan ngoãn lồ bịch đến bên cạnh và cho nó vào một gian riêng, nơi nó nhai trệu trạo hài lòng trong khi anh vắt sữa. Với nửa thùng sữa nóng, nổi bọt, anh quay trở lại ngôi nhà, nơi có hai con mèo xuất hiện và hồng hách kêu lên với anh khi chúng đánh hơi được mùi sữa. “Đi đi” .Anh nói “Đi mà bắt một con chuột”.

Giờ Madelyn đã biết phải làm gì. Cô lấy những chiếc bình đã khử trùng mà cô để ý thấy trong cuộc dạo chơi đầu tiên qua nhà bếp và tìm một miếng vải lọc. Anh nhìn cô một cách lạ lẫm khi cô giữ miếng vải lọc trên miệng những chiếc bình để anh rót sữa vào. “ Bà Lily thường làm như vậy.” cô nói với giọng sung sướng. “ Tôi không bao giờ đủ khỏe để giữ chiếc thùng và rót ,nhưng tôi biết tôi trở thành người lớn khi bà để tôi đổ sữa tràn ra ngoài.”

“Đã bao giờ cô biết cách rót chưa?”

“Chưa. Bà đã bán con bò vào mùa hè trước khi tôi đến trường học, Bà chỉ có một con bò, nhưng vùng đó được xây dựng và trở nên ít dân dã hơn, nên bà đã giải thoát khỏi nó.”

Anh đặt chiếc thùng xuống và lấy tấm vải lọc, “Và đây là cơ hội của cô cho tuổi trưởng thành. Hãy đổ đi ”

Một nụ cười nở trên môi cô khi cô khi cô nhấc chiếc thùng lên và cẩn thận đổ chất lỏng trắng có nhiều kem qua tấm vải xuống chiếc bình. Mùi ấm áp, ngọt ngào tràn đầy căn bếp. Khi chiếc thùng trống rỗng cô đặt chúng sang một bên và nói, “ Cảm ơn anh, giống như thông qua một nghi thức vậy, nó khiến tim tôi đập mạnh như khi vừa lấy bằng lái xe.”

Đây là lúc nó xảy ra. Mắt của Resee nhắm lại, và đôi môi anh chuyển động trong một nụ cười ngạo. Madelyn cảm thấy nhiều sự thay đổi và lắng dịu bên trong, cô biết rằng mình đã thua.

4. Chương 4

Họ sẽ kết hôn ở Billings mười hai ngày sau đó, Madelyn mệt lử bởi thời gian làm đám cưới, khi tiến hành những thủ tục ở văn phòng luật. Cô chỉ được ngủ vài tiếng mỗi đêm kể từ khi Reese gọi điện, bởi thật mất nhiều thời gian cho việc khấn gói chuẩn bị một cuộc đời mới, sắp xếp mọi thứ, loại bỏ những gì cô không thể mang đi, và đóng gói những gì mà cô không thể chịu đựng được nếu thiếu nó. Cô cũng đã lấy giấy chứng nhận sức khỏe và gửi nó cho Reese, và cô không ngạc nhiên khi nhận được kết quả của anh bằng thư tốc hành trong cùng ngày.

Cô đã vận chuyển nhiều chiếc hộp bao gồm sách, albums, băng nhạc, CD, thiết bị nghe và quần áo mùa đông đến nông trại, cô tự hỏi liệu Reese sẽ nói gì về việc ngôi nhà của mình nhận được đồ dùng cá nhân của một người xa lạ. Nhưng khi cô nói chuyện với anh trong suốt hai cuộc điện thoại vắn tắt, anh đã không hề đề cập đến nó. Trước đây cô biết rằng mình sẽ bay đến Billings một lần nữa, nhưng lần này cô đi mà sẽ không trở lại New York.

Reese không hôn cô khi họ gặp nhau ở sân bay, và cô thấy vui mừng vì điều đó. Cô mệt mỏi, bức mình, và tự cảm thấy nghi ngờ chính mình. Từ cái nhìn trên gương mặt anh, khi anh bắt đầu hôn cô một lần nữa thì anh sẽ không có ý định dừng lại, và cô chưa sẵn sàng cho điều đó. Tim cô như nhảy lên bởi cái nhìn của anh, làm cô càng tin chắc điều mình làm là đúng.

Cô dự định sẽ trọ ở một nhà nghỉ tại Billings năm ngày cho đến khi họ chính thức kết hôn. Reese cau mày với cô khi cô nói dự định đó. “Không việc gì phải mất tiền để nghỉ trọ khi mà cô có thể ở nông trại”.

“Đúng là như vậy, nhưng toàn bộ quần áo của em ở New York đều đã vô dụng, em cần phải có quần áo để sống ở Montana, quần jean, giày ống và những thứ tương tự. Không việc gì phải tới đây thêm một chuyến nữa để mua chúng trong khi mà em đã ở đây rồi. Hơn nữa, em không thể sống một mình với anh ngay bây giờ, và anh biết vì sao rồi đấy.”

Anh đặt tay lên eo cô và kéo cô sát vào mình. Đôi mắt anh trở nên xanh thẫm, “Bởi vì anh muốn em ở bên dưới anh ngay khi chúng ta về đến nhà.”

Cô chịu đựng, bàn tay mảnh khảnh đặt lên ngực anh, cô cảm thấy nhịp đập dữ dội của tim anh dưới lòng bàn tay mình, chúng đập mạnh mẽ biểu lộ sự căng thẳng tình dục mà anh cố giữ bằng sự tự chủ. “Vâng, nhưng em chưa sẵn sàng cho điều đó trong mối quan hệ của chúng ta, em mệt mỏi và lo lắng, và chúng ta thực sự chưa hiểu rõ về nhau,”

“Chúng ta sẽ kết hôn trong năm ngày nữa, và đến lúc đó cũng chưa thể hiểu nhau nhiều hơn, em yêu, anh không dự định đem tân hôn phải nằm một mình đâu.”

“Anh sẽ không phải ở một mình”. Cô thì thầm.

“Vâng một trong những điều kiện để có thể đưa em vào giường là phải đeo nhẫn lên ngón tay em trước?”. Giọng của anh trở lên nặng nề.

Anh giận dữ, và cô không hề muốn anh như vậy. Cô chỉ muốn anh hiểu. Cô nói một cách bình tĩnh. “Điều đó không phải là tất cả. Nếu đám cưới tổ chức trong hai tháng nữa, thậm chí là chỉ một tháng, em chắc chắn rằng chúng ta...chúng ta có thể làm tình trước lễ cưới, nhưng nó không phải như thế, vì vậy em chỉ xin anh một chút thời gian để nghỉ ngơi và lấy lại sức khỏe.”

Anh quan sát gương mặt ngẩng lên của cô, nhìn thấy bóng mờ dưới đôi mắt và sắc thái nhợt nhạt yếu ớt của làn da, cô đang tựa người lên anh, để thân thể anh chống đỡ cô, và anh thấy căm ghét sự thèm muốn của mình khi nhận ra cô thực sự mệt mỏi. Cô đã nhổ bật toàn bộ cuộc sống của mình chỉ trong vòng một tuần, và sự căng thẳng cũng làm con người kiệt sức giống như công việc nặng nhọc.

“Vâng sẽ ngủ”. Anh nói với giọng trầm và sâu lắng. “Hãy ngủ thật nhiều, em yêu, và nghỉ ngơi, em cần điều đó. Anh có thể đợi năm ngày- chỉ thế thôi.”

Cô đã ngủ một chút, nhưng sự căng thẳng vẫn tồn tại trong cô. Cô chuẩn bị kết hôn, lo lắng là chuyện đương nhiên, cô tự nhủ với bản thân mình.

Ngày họ kí vào hợp đồng hôn nhân tại văn phòng luật sư lại là một ngày căng thẳng khác. Reese có tâm trạng tồi tệ khi anh đón cô tại khách sạn, cầu nhàu và chặn đứng mọi điều cô nói, vì vậy cô rơi vào sự im lặng. Cô không nghĩ đó là dấu hiệu tốt cho cuộc hôn nhân của họ.

Bản hợp đồng hôn nhân ngắn gọn và dễ hiểu. Trong trường hợp li dị, cả hai đều được giữ lại đất đai và tài sản mà họ sở hữu trước cuộc hôn nhân này, và Madelyn từ bỏ mọi quyền lợi về tiền cấp dưỡng ở bất cứ dạng nào. Cô do dự, tuy nhiên, về điều kiện anh được giữ lại và chăm sóc bất kì đứa con nào thì cần phải có kết quả từ sự thống nhất của họ.

“Không”. Cô nói dứt khoát. “Tôi không rời bỏ những đứa con của mình”

Reese dựa lưng vào và đưa cho cô một cái nhìn như muốn đốt cháy kim loại. “Em không thể mang những đứa con đi khỏi anh.”

“Bình tĩnh nào”. Người luật sư xoa dịu. “Tất cả chỉ là giả thuyết. Cả hai người nói giống như chắc chắn sẽ li dị vậy, và nếu thật sự là như vậy, tôi khuyên rằng hai người không nên kết hôn. Theo thống kê cho thấy một nửa các cuộc hôn nhân mới kết thúc bằng sự li dị, nhưng điều đó cũng có nghĩa nửa còn lại không như vậy. Anh có thể có một cuộc hôn nhân tốt đẹp cho cả cuộc đời còn lại của mình, và như thế sẽ không phải phân chia bất cứ đứa trẻ nào cả.”

Madelyn lơ anh ta đi. Cô chỉ nhìn vào Reese. “Em không hề có ý định mang những đứa con đi khỏi anh, nhưng em cũng không có ý định rời bỏ chúng. Em nghĩ chúng ta phải chia sẻ sự chăm sóc con cái, bởi chúng cần cả mẹ lẫn cha. Và đừng cố gắng bắt em phải trả giá cho những gì April đã làm.” Cô cảnh cáo.

“Nhưng em muốn chúng sống với em”

“Đúng, em muốn thế, cũng giống như em muốn chúng sống với anh, Chúng ta sẽ không thay đổi điều đó bằng cách thương lượng. Khi chúng ta li dị, em sẽ không bao giờ cố gắng làm cho những đứa trẻ chống lại anh, hay mang chúng đi nơi khác, đó là những điều anh phải tin tưởng vì em sẽ không kí vào bất cứ tờ giấy nào viết rằng em sẽ rời bỏ những đứa con của mình.”

Đó là lúc, anh gật đầu, khi đôi mắt xám lơ mơ trở nên sắc sảo và sáng sủa. Cô gần như nở một nụ cười với anh.

Đó dường như là một điều đủ quan trọng để đánh thức thói quen lười quan tâm của cô. Một sự cam đoan kì quặc về vấn đề những đứa trẻ của họ, tuy nhiên chúng chỉ là giả thuyết, một trong những giả thuyết. Nếu anh và April có với nhau một đứa con, cô ấy sẽ muốn chăm sóc chúng chỉ vì đó là một cách để quay lưng với anh, chứ không phải vì thực sự muốn bản thân chúng. April hoàn toàn không muốn có con, thực tế giờ đây anh thấy biết ơn sâu sắc điều đó. Madelyn không chỉ có vẻ muốn có những đứa con, cô còn sẵn sàng chiến đấu vì chúng thậm chí trước khi chúng tồn tại.

“Được thôi”. Cuối cùng anh nói, và gật đầu với vị luật sư “Hãy gạch điều khoản đó trong bản hợp đồng, nếu có sự li dị, chúng ta sẽ bàn đến nó sau”.

Madelyn cảm thấy kiệt sức khi họ rời khỏi văn phòng luật sư. Cho đến lúc này, Madelyn vẫn chưa hiểu hết bề sâu của sự cay đắng trong lòng Reese. Anh kiên quyết không để một người phụ nữ khác đặt tay lên mình, điều đó khiến Madelyn không thể chạm tới toàn bộ tâm hồn anh. Một sự thực là cô đang đấu tranh trong một trận thua, nó đè lên vai cô như một gánh nặng.

“Khi nào anh trai và bạn thân của em đến đây?”

Anh hỏi cộc lốc. Anh không thích ý tưởng Robert và Christine có mặt trong đám cưới của họ, và giờ cô đã biết tại sao. Sự có mặt của bạn bè và người thân khiến đám cưới của họ dường như giống một đám cưới thật hơn là một hợp đồng hôn nhân, và một hợp đồng hôn nhân với những đặc quyền trên giường ngủ là tất cả những gì Reese muốn, tất cả những gì anh có thể chấp thuận.

“Trước lễ cưới một ngày, họ không thể ở lại sau đây, vì thế chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối vào đêm trước đó, anh sẽ đi cùng chứ?”

“Không. Không có ai ở nông trại để cho lũ gia súc vào chuồng ban đêm và làm những công việc vặt, thậm chí nếu anh về ngay lập tức thì cũng phải mất gần ba tiếng, vì vậy không có thời gian dành cho việc đó.”

Cô xúc động. Cô nên nghĩ về quãng đường dài và công việc nặng nhọc anh phải làm. Đó là một dấu hiệu về việc cô phải học hỏi nhiều về cuộc sống ở nông trại. “Em xin lỗi, đáng lẽ em nên suy nghĩ về điều đó. Em sẽ gọi điện cho Robert và – ” Anh ngắt lời cô. “ Không có lý do gì để huỷ cuộc hẹn chỉ vì anh không thể ở đó, hãy ra ngoài cùng họ và tận hưởng nó, chúng ta không có nhiều cơ hội để ăn ở bên ngoài sau khi kết hôn.”

Nếu anh chờ đợi cô phản ứng một cách chán nản bởi những thông tin đó thì anh đã bị thất vọng. Cô đã hình dung ra việc ăn tối bên ngoài một mình, và cô không quan tâm. Cô đã dự định trở thành cộng sự của anh trong việc xây dựng lại trang trại, có thể khi nó thịnh vượng trở lại anh có thể bớt đi chút cay đắng trong lòng mình. Cô có thể thôi bữa ăn tối một cách vui vẻ để đạt đến điều đó.

“ Nếu anh chắc chắn...”

“Đã nói rồi, đúng không?” . Anh ngắt lời.

Cô dừng lại và chống tay lên hông. “ Em chỉ muốn biết vấn đề của anh là gì. Em đã từng chứng kiến những người đàn ông có vấn đề về tuyến tiền liệt và những phụ nữ bị bệnh ở giai đoạn cuối, nhưng không ai câu gắt giống anh cả. Có phải anh vừa ăn thuốc súng hay cái gì đó không?”

“ Anh sẽ nói cho em biết có chuyện gì”. Anh hét lên “ Anh đang cố gắng bỏ hút thuốc”

Rồi anh bước đi về phía xe tải một cách giận dữ bỏ mặc cô đứng đó. Cô chớp mắt, một nụ cười chậm rãi trên môi cô. Cô thông thả đi về chiếc xe và trèo vào, “ Vậy , có phải anh muốn giết người hay chỉ đơn thuần là câu kính như một con trâu nước bị thương ?”

Cả hai ”. Anh nói qua hàm răng nghiến chặt

“Vậy em có thể làm gì để giúp anh?”

Đôi mắt anh nheo lại và trở nên mãnh liệt “Nó không chỉ bởi thuốc lá, hãy cởi chiếc quần lót của em ra và ghì chặt đôi chân xung quanh anh, anh sẽ chỉ cho em cách.”

Cô không hề muốn từ chối anh. Cô yêu anh, và anh cần cô, thậm chí nếu nó chỉ đơn giản là tình dục. Nhưng cô không muốn lần đầu tiên của họ trở thành sự kết hợp vội vã trong nhà nghỉ. Đặc biệt là khi cô vẫn bồn chồn lo lắng bởi sự căng thẳng và anh đang câu kính bởi thiếu chất nicotin.

Cô không biết liệu mọi chuyện có khá hơn bởi ngày cưới hay không, nhưng cô hy vọng mình sẽ bình tĩnh hơn.

Anh nhìn thấy câu trả lời trong mắt cô và gắt lên trong khi dùng tay bóp mạnh sau cổ, “ Hai ngày quá quý”

“Cho cả hai chúng ta”. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, “ Em thừa nhận, em đang cố gắng tránh khỏi nó, em thấy hoảng sợ vì điều đó.”

“ Tại sao? Anh không ngược đãi phụ nữ, nếu lần thứ nhất anh không tự chủ được , anh sẽ cố gắng ở lần thứ hai. Anh sẽ không làm tổn thương em, Maddie, và anh chắc chắn là em sẽ thích thú”

“Em biết,” cô nói một cách dịu dàng, “ Chỉ là, về cơ bản anh vẫn là một người lạ”

“ Rất nhiều phụ nữ bò vào giường người đàn ông họ vừa mới biết ở quán Bar”.

“Em không như vậy”

“Rõ ràng là em còn không bò vào giường với người đàn ông mà em sắp cưới cơ mà”

Cô quay lại phía anh. “Điều đó thật là bất công và anh biết thừa là như thế, bởi vì chúng ta không hề kết hôn trong một hoàn cảnh bình thường. Nếu anh không dự định làm bất cứ thứ gì ngoài việc câu kính và ép buộc em vào giường thì có lẽ chúng ta không nên nhìn thấy nhau cho đến khi làm lễ cưới.

Hàm răng anh nghiến chặt cùng sự câu bản “ Nghe như một ý tưởng tốt đẹp khôn kiếp.”

Và thế là cô trải qua hai ngày cuối cùng trước khi đám cưới một mình, ít nhất là cho tới khi Robert và Christine đến vào buổi chiều hôm cuối cùng. Cô không mong đợi Reese sẽ lái xe đến Billings mỗi ngày, và thực tế anh không làm như vậy, trừ lần anh đón cô ở sân bay và lần đi đến văn phòng luật, tuy nhiên nó

làm cô bối rối bởi họ vừa mới cãi nhau. Nếu cuộc hôn nhân của họ có thể tồn tại, nó có vẻ sẽ là một cuộc hôn nhân đầy giông tố.

Khi cô đón Christine và Robert ở sân bay, Christine nôn nóng nhìn xung quanh “Uhm, anh ta đâu?”

“Ở nông trại, làm việc. Anh ấy không có ai để chăm nom lũ gia súc, vì vậy anh ấy không thể đến đây tối nay được”

Christine nhăn mặt, nhưng Robert sai bước đều khiến Madelyn ngạc nhiên, trong một khoảnh khắc cô đã nhận ra, Robert đã hiểu rõ mọi chuyện.

Cô vòng tay qua họ và ôm chặt cả hai người. “Rất vui mừng vì hai người đã ở đây, chuyến bay thế nào?”

“Thật thú vị”. Christine nói. “Mình chưa bao giờ đi du lịch với sếp cả, anh ấy có cách đối đãi thật lịch sự, cậu biết điều đó không?”

Thật bức mình”. Robert nói một cách nhẹ nhàng “Cô ấy luôn mồm bình luận về mọi thứ, giống như em vậy. Anh liên tục phải nghe thấy những lời nhận xét rót vào tai mình mỗi khi có người phục vụ đi qua”.

“Họ không chỉ đi qua”. Christine giảng giải. “Họ dừng lại, họ nấn ná, họ mê mẩn”.

Madelyn gật đầu. “Một điển hình.” Cô cảm thấy hài lòng vì Christine không hề bị dọa dẫm bởi Robert, giống như những người khác. Christine không bao giờ suồng sã trong công ty, và thực tế Madelyn nghi ngờ rằng hai người còn chưa bao giờ gặp gỡ trước đó, nhưng trong hoàn cảnh này, anh đơn thuần chỉ là anh trai của cô dâu và cô là bạn thân nhất của cô dâu, và cô đã đối xử với anh đúng như thế. Cũng có thể nói điều gì đó trong phép lịch sự của Robert đã khiến Christine cảm thấy thoải mái với anh. Một khi đã muốn, anh trai của cô có thể khiến mọi người trở thành đá với cách cư xử lạnh lùng của mình. Bây giờ chỉ cần hai người cô thân thiết nhất trên trái đất có thể hợp với người đàn ông cô đã yêu. Cô hy vọng anh đã bình phục lại từ việc cai thuốc vào sáng mai, nếu không nó có thể là một dịp thú vị.

Họ đi tắc xi đến nhà trọ nơi cô đang ở và Robert lấy một phòng, Madelyn nhất định đòi Christine ở chung phòng với cô. Trong buổi tối cuối cùng là người độc thân, đầu óc cô như bị rối loạn, và cô muốn một ai đó để nói chuyện, một ai đó có thể thức trắng đêm nếu cô không thể ngủ. Rốt cuộc, cô luận ra, bạn bè là gì nếu không phải là để cùng nhau chia sẻ sự đau đớn.

Họ cùng nhau thưởng thức và chia sẻ bữa ăn thú vị, thâm tâm Madelyn ước gì Reese có thể ở đó. Vào khoảng 10h Christine ngáp một cách công khai và nhận ra rằng lúc này ở New York đã là nửa đêm. Robert ra hiệu tính tiền, trông anh vẫn tươi tắn giống y như buổi sáng, vì anh đã quen làm việc trong nhiều tiếng đồng hồ và thường xuyên chỉ ngủ 4 tiếng mỗi đêm.

“Tối nay em sẽ ngủ chứ?” anh hỏi Madelyn khi họ quay trở lại nhà trọ và để ý thấy điểm tối trong đôi mắt cô.

“Có thể là không, em không nghĩ một cô dâu có thể tưởng tượng đến việc ngủ vào đêm trước lễ cưới của họ”.

“Em yêu, đây là đêm cô ấy vừa kết hôn nên cô ấy không thể tưởng tượng đến việc ngủ”.

Cô hếch mũi mình về phía anh “Sau đó cũng vậy. Em mệt, nhưng em quá lo lắng và kích động để có thể ngủ, đêm nào cũng thế kể từ khi anh ấy gọi điện.”

“Em không suy nghĩ lại sao?”

“Nghĩ lại? Có suy nghĩ bao nhiêu lần em cũng quay về một thực tế là em không thể bỏ qua cơ hội này.”

“Em có thể hoãn lại một thời gian”.

Cô nghĩ về việc Reese đã sốt ruột như thế nào và bộ mặt thất vọng của anh khuấy động cô.

“Không, em không thể, dù chỉ là một ngày.”

Anh ôm cô thật chặt, tựa má mình lên mái tóc óng ả, “hãy sống với tất cả những gì em có, em yêu, và anh ta sẽ không hiểu mình đã may mắn thế nào đâu, nếu mọi chuyện không tốt đẹp, đừng hành hạ bản thân mình, hãy trở về nhà”.

Khi cô vừa bước vào phòng, Christine đã sẵn sàng chui vào giường ngủ, Madelyn cầm chiếc gối lên và đập nó vào cô ấy, “Cậu không thể ngủ tối nay được, cậu phải nắm lấy tay mình và làm cho mình bình tĩnh”.

Christine ngáp dài “ Uống một chút bia, quên nó đi và lên giường đi ngủ”

“ Mình cảm thấy khó chịu trong ngày cưới của mình, mình cần một sự đồng cảm chứ không phải là bia.”

“ Cái duy nhất mình có thể đưa cho cậu bây giờ là 2 viên aspirin, mình quá mệt để đưa ra sự đồng cảm với cậu, mà tại sao cậu lại lo lắng, cậu muốn lấy anh ta cơ mà, đúng không?”

“Rất muốn, nhưng chỉ khi nào cậu gặp anh ấy, cậu mới biết tại sao.”

Một bên mắt của Christine mở ra và nhướng lên. “ Đáng sợ à ?”

“ Anh ấy rất...đàn ông”

“Àh”

“Hay phê phán”

“ Cái đó bao gồm nhiều mặt, vậy cậu chờ đợi cái gì – ”Cô dừng lại và nhìn đồng hồ, “ Một giờ sáng ? một nhà thơ theo kiểu Shakespear chăng? ”

“Ở đây mới chỉ là 11h thôi”.

Thân thể của mình ở đây, nhưng đầu óc mình tuân theo quỹ đạo thời gian ở phía đông, chúc ngủ ngon, hay chào buổi sáng, cho cả hai trường hợp.”

Bật cười, Madelyn để yên cho Christine và cũng chuẩn bị vào giường, sau đó cô thức đến tận khi trời gần rạng sáng, cả thân thể và đầu óc đầy căng thẳng.

Chiếc váy cô mua cho lễ cưới là một chiếc váy cổ điển, dài gần đến mắt cá, với những mắt nhỏ ren xung quanh viền cổ và đường viền, cô kẹp tóc theo kiểu cô gái Gibson(???) , buộc một dải dây trắng và đi đôi giày trắng. Mặc dù nghĩ đây chỉ là một nghi lễ bình thường, cô vẫn muốn mình trông như một cô dâu . Bây giờ khi ngày đó thực sự đến, cô thấy bình tĩnh, và đôi tay cô trở nên vững vàng khi trang điểm. Đường như cô đã quá mệt mỏi bởi sự lo lắng.

“ Trông cậu thật lộng lẫy,” Christine nói, bản thân cô cũng thật xinh đẹp trong một chiếc váy xanh nhạt khiến làn da màu oliu trở nên thật đặc biệt.

“ Mát mẻ, mong manh và cổ điển”.

Mong manh là một từ mà Madelyn không bao giờ dùng để miêu tả bản thân mình, cô nhìn trả lại Christine một cách hoài nghi.

“ Mình không hề nói rằng cậu mong manh, mình chỉ nói cậu trông có vẻ như vậy, đó chỉ là phong cách cậu chờ đợi trong ngày cưới của mình.”

“ Cậu có vài ý tưởng thú vị đấy, mình biết có những thứ vay mượn, những thủ tục chán ngắt, nhưng mình luôn nghĩ về một cô dâu được chờ đợi với phong cách rực rỡ, không phải mong manh.”

“Xì ! rực rỡ thì quá dễ, chỉ cần vài động tác đánh phấn hồng, để đạt được vẻ mong manh khó hơn nhiều. Mình cá là cậu đã thức đêm liên tiếp để hoàn thiện nó,”

Madelyn thở dài và nhìn mình trong gương, “ Mình không nghĩ trông nó rõ đến thế.”

“Cậu có ngủ chút nào không?”

“Khoảng một tiếng ”

“Nó hiện rõ mà.”

Khi Reese gõ vào cánh cửa , Madelyn lạnh cứng người. Cô biết đó là Reese, không phải Robert. Tim cô bắt đầu đập chậm, mạnh mẽ khi cô ngang qua căn phòng để mở cửa.

Reese nhìn xuống cô, sự biểu lộ của anh được che phủ bởi chiếc mũ xetxon màu xám. Với đôi boot cùng chiều cao sáu fit bốn, gần sáu fit năm, anh gần như chạm cửa ra vào, đằng sau Madelyn cô nghe thấy Christine thở gấp, nhưng Reese thậm chí còn không liếc cô ấy một cái, đôi mắt anh không rời Madelyn “ Em sẵn sàng chưa?”

“ Vâng ” cô thì thầm, “ em chuẩn bị xong rồi ”.

“Anh sẽ để vali của em trong ô tô.”

Reese mặc một bộ quần áo sọc nhỏ màu tím than với chiếc áo sơmi trắng tinh. Madelyn nhận ra rằng cả tiền vải lẫn tiền công may đều rất đắt, và cô biết chắc chắn rằng anh sắm bộ quần áo này trước khi li dị. Trông anh thật hấp dẫn khi mặc nó. Cô liếc về phía Christine, người vẫn đang nhìn anh kinh ngạc.

“Christine, đây là Reese Duccan. Reese , đây là bạn thân nhất của em, Christine Rizzotto.”

Reese trao cho cô một nụ cười và đưa ngón tay lên vành mũ “ Rất vui được gặp cô, thưa cô”

Cô vẫn nhìn anh chằm chằm, đáp lại một cách yếu ớt “ Tôi cũng vậy, ông Duccan”.

Anh xách lấy hai vali của Madelyn, gật đầu với Christine và mang chúng ra ngoài. Christine thở hắt ra “ Người đàn ông này thật là... thật là có uy lực”

Cô gần như thở gấp “ Giờ thì mình đã hiểu”. Madelyn biết Christine cảm thấy thế nào, cô vịn vào chuôi ngọc trai trên cổ mình, sự căng thẳng đã quay trở lại.

Đôi mắt xanh xám của Robert lạnh nhạt khi được giới thiệu với Reese, điều đó làm Reese gần như khó chịu. Họ cư xử lịch sự với nhau. Madelyn không hy vọng bất cứ điều gì hơn thế. Tính cách của cả hai người đều quá mạnh mẽ để có thể chấp nhận một tình bạn dễ dàng.

Khi mọi người chưa trả phòng Madelyn chợt hiểu rõ những gì anh nói và đến bên anh với sự hoang mang. “ Anh nói là anh đặt vali trên ô tô, nhưng anh không có ô tô mà.”

“ Giờ thì có rồi. Em cần cái gì đó để chạy khi anh mang xe tải ra ngoài nông trại, nó không là xe mới, nhưng nó đáng tin cậy.”

Cô bị áp đảo và cổ họng như nghẹn lại. Đó là chiếc xe Ford chở hàng màu trắng, một chiếc xe tiện hữu ích với công việc ở nông trại. Cô đã từng có một chiếc ô tô khi cô học đại học ở Virginia, nhưng đó là nhiều năm trước đây, cô không cần thiết phải có một chiếc khi ở thành phố. Với túi tiền quá eo hẹp của Reese, đó là một chi phí lớn đối với anh. Nếu Madelyn nghĩ trước về điều này, cô sẽ tự mua một chiếc xe cho mình, nhưng cô không nghĩ đến.

Vị mục sư chờ họ trong phòng làm việc của ông. Madelyn mở chiếc ví ra và lấy chiếc nhẫn được mua cho Reese, đeo vội vào ngón tay cô và nắm chặt tay lại để giữ nó. Mục sư nhìn thấy cô làm điều đó và mỉm cười. Christine cầm lấy chiếc ví từ tay cô , và sau khi hắng giọng, vị mục sư bắt đầu.

Đôi tay cô trở nên lạnh cóng, Reese cầm lấy một tay cô, bao phủ những ngón tay ấm áp, mạnh mẽ lên ngón tay cô , chia sẻ sức nóng cơ thể mình với cô, và khi cảm thấy cô run nhẹ anh vòng cánh tay mình quanh eo cô. Anh lặp lại lời thề, giọng anh trầm ấm và vững vàng. Cô đã biết Gideon là tên thánh của anh , có một số điều cô chưa hề biết và cũng không được ở gần để hỏi. Khi đến lượt mình, cô ngạc nhiên khi nghe thấy lời thề của mình lặp lại chỉ là như nhau. Anh đeo một chiếc nhẫn vàng trơn lên ngón tay cô, vị mục sư tiếp tục một cách trôi chảy khi thấy Madelyn tháo chiếc nhẫn của Reese ra. Reese bắt đầu ngạc nhiên khi vị mục sư làm nghi lễ trao nhẫn một lần nữa, và Madelyn đẩy nhẹ chiếc nhẫn vàng qua đốt tay anh. Nó là một chiếc nhẫn vàng, giống của cô, nhưng anh không hề chờ đợi một chiếc nhẫn. Anh không hề đeo nhẫn trước đó. Chiếc nhẫn cưới trông thật lạc lõng trên bàn tay anh, một chiếc nhẫn vàng nhỏ bé báo hiệu rằng bây giờ anh là một người đàn ông đã kết hôn.

Sau đó anh hôn cô, đó chỉ là cái chạm nhẹ lên môi, kéo dài chỉ trong khoảnh khắc, vì anh không muốn bắt đầu hôn cô bây giờ. Anh đang rất tự chủ, và anh muốn mình giữ vững điều đó. Tất cả đã xong. Họ đã kết hôn.

Madelyn im lặng khi họ đưa Robert và Christine trở lại sân bay, chuyến bay đã sẵn sàng được gọi , vì thế họ không có nhiều thời gian để làm gì hơn việc ôm cô thật dữ dội. Reese bắt tay Robert, và một cái nhìn rất

nam tính xuyên qua hai người đàn ông. Madelyn long lanh những giọt nước mắt khi cả Robert và Christine quay lại vây tay trước khi họ biến mất khỏi tầm nhìn.

Chỉ còn hai người. Reese giữ chặt tay mình quanh eo cô khi họ đi trở lại ô tô. “Trông em giống như sắp sụp đổ”.Anh cầu nhàu.

Cô cảm thấy mình nông nổi. “Có thể, em chưa bao giờ kết hôn cả, đó là một công việc tra tấn thần kinh.”

Anh đưa cô vào ô tô. “Ngày hôm nay em đã ăn gì chưa?”

Cô lắc đầu.

Anh chửi rửa khi ngồi vào sau tay lái, “Chẳng có gì ngạc nhiên khi em run rẩy quá như thế, chúng ta sẽ dừng lại và ăn cái gì đó.”

“Không phải lúc này, xin anh. Chúng ta có thể dừng khi gần về đến nhà, lúc này em quá căng thẳng để ăn bất cứ cái gì.”

Cuối cùng, họ lái xe thẳng về nông trại, Reese mang chiếc valy của cô lên phòng ngủ của anh. “Ở đây có một cái tủ quần áo lớn có thể bước vào”

Anh nói, mở cánh cửa để chỉ cho cô chiếc tủ khổng lồ, nó to như một căn phòng nhỏ. “Nhưng đừng mở đồ đạc bây giờ, em cần ăn trước đã”. Cô chỉ vào quần áo mình “Em cần phải thay đồ trước khi bắt đầu nấu ăn.”

“Anh sẽ nấu”.Anh nói một cách rõ ràng.

Không cần phải nấu nướng gì nhiều, chỉ là súp và bánh sandwich.

Madelyn ép mình ăn nửa cái bánh và một bát súp. Tất cả dường như quá ảo tưởng. Cô đã kết hôn. Bây giờ nơi đây là nhà của cô. Reese lên gác và thay sang bộ quần áo làm việc của anh. Ngày cưới hay không, các công việc nhà đều cần phải hoàn thành. Madelyn dọn dẹp nhà bếp, sau đó lên gác và treo quần áo mới của mình lên. Phòng ngủ của anh rộng hơn rất nhiều so với căn phòng cô ngủ trước đây, với một phòng tắm riêng lớn bao gồm cả bồn tắm và vòi hoa sen. Chiếc giường có kích cỡ khổng lồ. Cô nghĩ về việc nằm trên chiếc giường đó với anh và cảm thấy mình choáng váng. Đó là lúc chiều muộn.

Cô lại ở trong nhà bếp, ăn mặc một cách thích hợp với bây giờ hơn trong chiếc quần jean và chiếc áo len ngắn tay, khi anh trở về trong tình trạng mệt mỏi và đầy bụi bẩn. “Anh có muốn ăn gì không?”. Cô hỏi. “Em có thể làm nhanh thứ gì đó trong khi anh tắm rửa”.

“Chỉ cần một ít sandwich cho tối nay” Anh nói. “Bây giờ anh không hứng thú lắm với chuyện ăn uống.” Anh cởi khuy áo khi đi lên cầu thang.

Cô làm bánh sandwich và ngồi xuống bàn với anh, uống một cốc sữa trong khi anh ăn. Cô chưa bao giờ nghĩ về việc một người đàn ông làm việc nặng nhọc cần ăn bao nhiêu, nhưng cô có thể thấy cô nên làm gấp đôi những gì cô tưởng tượng. “Anh có một số công việc sổ sách cần phải làm.”Anh nói khi anh ăn xong và mang chiếc đĩa đến bồn rửa bát. “Sẽ không mất thời gian lắm.”

Cô hiểu. Sau khi rửa vài chiếc đĩa, cô lên gác và đi tắm. Cô vừa rời khỏi phòng tắm, làn da cô đỏ bừng bởi hơi nóng, khi anh bước vào phòng ngủ.

Cô dừng lại, cẩn nhẹ môi trước cái nhìn như đốt cháy anh dành cho cô từ mái tóc rối bù cho đến những ngón chân trần, giống như anh có thể nhìn thấu suốt cô qua chiếc áo dài cotton trắng. Anh ngồi xuống giường và cởi giày, sau đó đứng dậy và kéo chiếc áo, đôi mắt anh không rời khỏi cô khi anh cởi khuy áo và bỏ nó ra.

Ngực anh rám nắng, vạm vỡ và được bao phủ bởi đám lông đen quăn. Làn da mượt mà của anh lấp lánh khi anh tháo thắt lưng, và bắt đầu cởi chiếc quần jean của mình.

Madelyn lấy một hơi thở sâu và ngẩng đầu lên. “Có một số điều anh cần phải biết,”

Anh tạm dừng, đôi mắt nheo lại, cô đang đứng ngay trên nòng thuốc súng, mái tóc màu nhạt của cô cuộn sóng quanh vai và thả rơi xuống lưng. Chiếc áo dài không tay, lưng nhùng, không phải bằng bất cứ chất liệu nào giống như chiếc váy lụa trong suốt mà April đã mặc. Nhưng Madelyn không cần phải dùng đến lụa

để có sức quyến rũ. Hình bóng những núm vú của cô hiện lên chiếc áo cotton đã đủ quyến rũ rồi. Liệu cô có thể nói điều gì với anh khi cơ thể cô căng ra như một hàng rào sắt?

Anh nói nhẹ nhàng. “đừng nói với anh là em vừa quyết định đợi sang một đêm ân ái khác, bởi anh không dự định điều đó, tại sao em lại căng thẳng như thế?”

Cô nhìn về phía giường “ Bởi vì em chưa bao giờ làm điều này cả.”

Anh không thể nghe rõ .Sững sờ, anh thả chiếc khoá kéo.

“Em chưa bao giờ quan hệ trước đó?”

“ Chưa, thành thực mà nói, em không thực sự trông chờ điều đó, em muốn anh, và em muốn trở nên thân thiết với anh, nhưng em không mong đợi để tận hưởng lần đầu tiên.” Cô nhìn chăm chăm một cách thẳng thắn.

Một sự giận dữ làm anh run người. “ Khốn kiếp, Maddie, nếu em còn trong trắng sao em không nói thẳng ra, thay vì chịu đựng cái tâm lý căng thẳng quái quỷ đó.”

Cô giống như một cô gái kiêu kì “ Điều thứ nhất, chúng ta chưa kết hôn trước đó, đến tận khi anh trở thành chồng em sáng nay thì nó vẫn không là gì trong công việc của anh. Hơn nữa, anh không hề tin tưởng em, còn lúc này anh biết rõ là em không có lý do gì phải nói dối, vì chỉ vài phút nữa anh sẽ tự mình tìm ra sự thật .” Cô nói với vẻ nghiêm trang lạnh lùng, đầu ngẩng cao.

“ Chúng ta đã lên kế hoạch kết hôn rồi.”

“ Nhưng nó cũng có thể bị huỷ bỏ”

Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách im lặng. Một phần cơ thể anh sững sờ và hân hoan. Chưa một người đàn ông nào có được cô, cô hoàn toàn là của anh. Anh quá ích kỉ, quá nam tính, quá cổ hủ để sung sướng khi có quyền lấy đi sự trinh bạch đầu đời của cô.

Nhưng một phần khác cảm thấy thất vọng, vì điều này đã loại bỏ ý định về một đêm làm tình mãnh liệt của anh. Anh sẽ trở thành một kẻ đáng khinh, một kẻ vô tâm đối với cô nếu làm như thế. Cô sẽ rất đau đớn và nhạy cảm cho một cuộc ân ái kéo dài. Có lẽ đó là cách tốt nhất. Anh sẽ yêu cô một cách nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng anh không nên và không thể để mất sự tự chủ với cô, không thể để mình bị chìm đắm với cô. Anh chỉ nên hoàn thành đêm tân hôn một cách mau lẹ và thoải mái nhất có thể , và duy trì một khoảng cách giữa họ. Anh không muốn bộc lộ hết sự khao khát mãnh liệt của mình, anh chỉ muốn bản thân mình thoải mái và giữ cô ở vị trí anh đã dành cho cô. Anh quá ham muốn cô, cô là một mối đe dọa cho lời thề không bao giờ quá say đắm phụ nữ của anh. Chỉ cần anh có thể kiểm soát những cảm xúc mạnh mẽ của mình thì cô không thể đâm thủng thành lũy của anh, vì vậy anh nên cho phép bản thân mình chỉ làm một cuộc ân ái bình thường.

Anh không chần chừ đến bên cô , say mê cô, một khi anh đã muốn. Madelyn bắt mình không được run rẩy khi anh bước về phía cô. Một sự thật tồi tệ là không có gì sai khi cô nói rằng mình không chờ đợi lần đầu tiên.. Một cách lãng mạn, cô muốn một đêm đầy phấn khích. Thực tế cô chờ đợi nó ít hơn nhiều. Sau khi cùng chia sẻ một nụ hôn, bản năng tình dục của Reese sẽ bùng lên, sự tự chủ của anh có giới hạn, cô sắp phải mở rộng thân thể mình với một người lạ, và cô không thể giúp mình thôi sợ hãi.

Anh nhìn thấy cách cô dốc hết sức mình để bình tĩnh khi anh lại gần, và anh lướt tay mình lên mái tóc cô “Em không cần phải sợ”.Anh thì thầm. “Anh không định nhảy bổ vào em như một con bò đực đâu ”. Anh nâng đầu cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào anh, mắt anh chưa bao giờ xanh hơn thế “Anh có thể làm chuyện đó tốt mà, em yêu”

Cô nuốt nước bọt, “ Em muốn anh không phải gắng sức, em nghĩ, bây giờ không phải lúc, em quá căng thẳng , việc đó có thể không hiệu quả, rồi em sẽ thất vọng. Hãy yêu em và lấy những lo lắng ấy đi.”

Một nụ cười nhẹ trên môi anh. “Đó là điều cuối cùng một người phụ nữ nên nói nhất với một người đàn ông”. Nó gần như một sự đo lường nỗi sợ hãi của cô .“Anh càng chậm rãi bao nhiêu thì càng tốt cho em bấy nhiêu”.

“Trừ khi em bị suy nhược thần kinh giữa chừng”

Cô không hề nói đùa. Anh chà ngón tay cái lên môi trên của cô, cảm thấy sự mềm mại của nó. Nó bắt đầu đánh thức những giác quan. Một người phụ nữ 28 tuổi vẫn còn trong trắng cần phải có những cảm giác mạnh mẽ, dành riêng cho việc thân mật với một người đàn ông. Cái cách cô đã hôn anh đã đốt cháy anh, nhưng bước cuối cùng này không phải là một bước cô dễ dàng đón nhận. Cô thích được từ từ làm quen với sự thân mật mạnh mẽ mới mẻ này, hơn là tự ném toàn bộ mình vào một chơi thiếu kinh nghiệm.

Anh bế cô lên và đặt lên giường, rồi tắt toàn bộ ánh sáng trừ một chiếc đèn. Madelyn thích bóng tối hơn, nhưng cô không nói gì cả. Cô không thể ngừng nhìn chăm chăm khi anh cởi chiếc quần jean và trèo lên giường với cô. Cô đã từng nhìn thấy những người đàn ông trần trụi trước đó. Những em bé, cậu bé và những người trên tạp chí. Cô biết cơ thể đàn ông có những chức năng gì. Nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông sống động hoàn toàn. Và Reese rõ ràng rất sống động. Cô đánh mất niềm hi vọng của mình cho một thứ không thể tồi tệ hơn, đó là sự lo lắng.

Anh là một người đàn ông to lớn. Anh trườn lên người cô, và cô thấy mình hoàn toàn nhỏ bé bởi bề rộng của ngực và vai anh, bởi những cơ bắp mạnh mẽ của anh. Cô có thể thở vừa đủ, lồng ngực cô lên xuống cho những hơi thở nhanh, và gấp gáp. Bởi chính những ý định và hành động của bản thân đã mang cô đến đây, đặt cô trên giường với một người đàn ông cô không hề biết. Anh trượt bàn tay mình dưới chiếc váy ngủ và lướt lên đùi cô, bàn tay ấm áp, cứng rắn kích động làn da trần của cô, chiếc váy ngủ bị kéo lên cao bởi hành động của anh, đều đặn phơi bày cơ thể cô mỗi lúc mỗi nhiều hơn cho đến khi chiếc váy đến thắt lưng cô và cô phơi trần với anh. Cô nhắm chặt mắt, tự hỏi mình có thể vượt qua điều này không.

Anh cởi toàn bộ chiếc váy ra. Cô rùng mình khi cảm thấy anh áp vào mọi điểm trên cơ thể trần trụi của cô. “Đó không phải là một điều khủng khiếp” Anh thì thầm khi chà lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng. “ Anh chắc chắn là như thế”. Rồi cô cảm thấy anh khép môi trên núm vú cô, và một sức nóng không thể tin được cùng sự gấp gáp khiến cô phải rên rỉ. Cô vẫn nhắm chặt mắt trong khi anh vuốt ve và mơn trớn thân thể cô cho đến khi sự căng thẳng dần dần dịu bớt và cô oằn mình dưới đôi tay anh.

Các giác quan của cô không thể chạm đến mức độ bị kích thích. Cô quá mệt mỏi và lo lắng. Anh trượt đôi tay mình vào giữa hai chân cô và cô giật nảy người, cơ thể cô lại trở nên căng thẳng mặc dù cô mở rộng đùi và chấp nhận sự thân mật của anh. Ngón tay dài của anh nhẹ nhàng dịu dàng tách cô ra và vuốt ve, thăm dò mức độ sẵn sàng và cả sức bền của sự trong trắng. Khi ngón tay anh trượt vào bên trong, cô nao núng áp đầu mình lên vai anh.

“ Uhm, sẽ ổn thôi ” anh thì thầm dịu dàng. Anh vươn ra để với đến chiếc tủ bên cạnh và mở ngăn trên cùng và lấy một tuýp thuốc bôi trơn anh đã đặt sẵn trước đó. Cô nao núng một lần nữa bởi sự trơn lạnh khi ngón tay anh đi vào cô sâu hơn và chuyển động một cách nhẹ nhàng.

Tim cô giội mạnh vào sườn khiến cô nghĩ mình sẽ bị ốm, anh trườn lên cô, cặp đùi rắn chắc căng cô rộng ra, đôi mắt cô mở nhanh hốt hoảng, cô làm dịu sự sợ hãi, cố gắng thả lỏng nhiều nhất có thể, “ Em xin lỗi”. Cô thì thầm, “ Em biết anh muốn nó tốt hơn như thế này”

Anh cọ xát môi mình lên môi cô, và cô bám chặt vào anh, những móng tay bấm trên vai anh khi cảm thấy hông anh nâng lên và vật cứng của anh bắt đầu thăm dò cô. “ Anh ước gì nó tốt hơn với em” anh nói với giọng trầm, căng thẳng “Nhưng anh sung sướng vì em còn trinh trắng, và lần đầu tiên này là của anh.” Rồi anh bắt đầu đi vào cô.

Cô không thể ngăn nổi những giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống thái dương, anh đã dịu dàng nhất có thể, nhưng cô không thể chấp nhận anh một cách dễ dàng. Cơ thể cô căng ra và nhức buốt bởi sự đau đớn ghê ghớm, và nhịp điệu của thân thể anh chỉ làm tăng thêm điều đó, điều duy nhất cô có thể khiến cô chịu đựng được là, thật hư hỏng, sự vô cùng thân mật khi người đàn ông cô yêu ở sâu trong thân thể cô. Cô bị kiệt sức bởi một cách đầy bản năng khi tự dâng mình cho anh và để anh tìm thấy sự thoải mái bên trong cơ thể mình. Bên cạnh nỗi đau là một sức nóng đang gia tăng mỗi lúc một nhiều hơn nữa.

5. Chương 5

Tiếng chuông đồng hồ báo 4g30. Cô cảm thấy anh căng ra bên cạnh cô và với tay để tắt tiếng ồn ào nhắc đi nhắc lại. Rồi anh ngồi dậy, ngáp ngủ, và bật đèn. Cô chớp mắt khi ánh đèn sáng chói đột ngột.

Vô tư trần truồng, anh đi vào phòng tắm. Madelyn dùng sự riêng tư để nhảy khỏi giường và trườn vào quần áo. Cô vừa bước vào cái quần jean khi anh đi ra bắt đầu mặc quần áo. Mắt anh nấn ná trên chân cô khi cô kéo quần lên và đóng tách chúng lại.

Được bao quanh bởi buổi sáng sớm yên tĩnh và bóng tối, với chỉ một ngọn đèn thấp sáng căn phòng, quan sát thân thể trần truồng của anh có vẻ thân mật như đêm qua khi anh đi vào cô. Sự ấm áp dâng lên trong cô khi cô nhận thấy rằng sự mật thiết có nhiều mặt. Không chỉ là quan hệ tình dục, nó ở sự không ràng buộc lẫn nhau, trần truồng hàng ngày và mặc quần áo cùng nhau.

Khi anh mặc quần áo, anh nhìn cô kéo lược suốt mái tóc bằng vài nhát mau lẹ, khôi phục mái tóc về tự nhiên. Thân thể mảnh dẻ của cô cúi xuống và lắc lư với vẻ uyển chuyển nữ tính làm anh không thể chịu được phải quay đi. Anh nhớ cái cách cảm giác đặc biệt ở trong cô tối qua, chặt và nóng, và chống lại ý muốn bộ phận nam tính của anh đáp lại. Anh không thể chiếm lấy cô ngay bây giờ, cô quá mềm yếu. Cô đã khóc tối qua, và mỗi giọt nước mắt thiêu đốt anh. Anh có thể đợi.

Cô đặt lược xuống và bắt đầu đặt phịch mấy cái gối xuống. Anh đi qua giúp cô sắp xếp giường, nhưng khi cô tung tấm phủ lộn xộn trở lại để vuốt phẳng tấm dra trải giường, cô nhìn thấy những vết đỏ vấy bẩn trên tấm dra và đứng yên.

Reese cũng nhìn những vết bẩn, ngạc nhiên nếu cô có bất kỳ thú vị nào để nhớ lại như anh đã nhớ, hoặc nếu chúng chỉ làm cô nhớ về sự đau đớn. Anh cúi xuống và kéo mạnh cái chăn lòng thông và bắt đầu gỡ tấm đệm. “Lần tới sẽ khá hơn,” anh nói, và cô đưa anh cái nhìn nghiêm nghị đến nỗi anh muốn giữ cô trong tay và đu đưa cô. Nếu cô muốn, anh có thể đem lại cho cô khoái cảm bằng những cách khác, nhưng cô có vẻ rõ ràng cô không sẵn sàng cho điều đó. Anh ngạc nhiên làm sao anh có thể giữ sự kiềm chế nếu cô đã cho anh quyền tự do tuyệt đối về thân thể cô. Một điều, phần hạn chế của việc làm tình không làm thỏa mãn cơn sóng ham muốn mãnh liệt anh chịu đựng, và đó là sự nguy hiểm của nó.

Anh ném tấm chăn xuống sàn nhà. “Anh sẽ làm mấy việc lật vật trong khi em nấu bữa sáng”.

Madelyn gật đầu. Khi anh ra ngoài cửa cô gọi, “Chờ đã! Anh thích bánh kếp không?”

Anh đứng lại và nhìn ra sau. “Có, và nhiều vào”.

Cô nhớ từ chuyến thăm trước đó của cô rằng anh thích cà phê đặc. Cô ngáp khi cô đi xuống tầng dưới tới nhà bếp; rồi cô đứng ở giữa phòng và nhìn quanh. Thật khó để biết nơi bắt đầu khi bạn không biết bất cứ vật gì ở đâu.

Cà phê trước tiên. Ít nhất đồ pha cà phê phải nhỏ giọt tự động. Cô tìm thấy cái lọc và mức đủ cà phê để pha đặc gấp đôi như cô làm cho chính cô.

Cô phải đoán số lượng của thịt lợn xông khói và xúc xích để rán. Cũng khó khăn như anh làm việc, anh cần 1 lượng khổng lồ thức ăn để ăn, vì anh thường đốt cháy 4 hoặc 5 ngàn calo 1 ngày. Khi cái mùi kết hợp gồm pha cà phê và thịt rán bữa sáng bắt đầu đầy ắp nhà bếp, cô lần đầu tiên thấy rõ việc vật đang diễn ra chính là việc nấu ăn. Cô sẽ phải trở nên rất quen thuộc với vài cuốn sách dạy nấu ăn, vì sự khéo léo của cô theo khuynh hướng cơ bản nhất.

Nhờ Chúa anh có hỗn hợp bánh kếp. Cô khuấy bột, tìm ra nước mật đường, rồi đặt lên bàn. Cô sẽ đưa cho anh bao lâu trước khi cô trút những cái bánh kếp lên vỉ?

Một đĩa chất đông thịt xông khói và xúc xích đã chín vàng và ở trên bàn trước khi anh trở lại từ chuồng ngựa, mang vào 1 xô sữa tươi. Ngay khi cánh cửa mở ra, Madelyn đổ 4 miếng bột tròn lên vỉ. Anh để sữa lên countertop và mở vòi nước rửa tay. “Sẽ là bao lâu nữa cho đến khi bữa sáng sẵn sàng?”

“2 phút. Bánh kếp không cần lâu.” Cô vụt nhẹ chúng lên. “Cà phê đã có sẵn”.

Anh tự rót 1 tách và dựa vào tủ kéo bên cạnh cô, quan sát cô đứng cẩn thận qua những cái bánh kẹp. Chỉ 2 phút trước khi cô chồng chúng lên đĩa và trao nó cho anh. “Bơ ở trên bàn. Bắt đầu với mấy cái này trong khi em nấu thêm vài món.”

Anh mang đĩa bánh tới bàn và bắt đầu ăn. Anh ăn xong khoanh bánh kẹp đầu tiên trước lúc đợt thứ hai sẵn sàng. Madelyn đổ thêm 4 vòng tròn nữa lên vỉ. Lần này làm chín 1 tá. Anh đã ăn bao nhiêu?

Anh chỉ ăn 10 cái. Cô còn lại 2 cái từ mẻ bánh cuối cùng và lướt trên cái ghế bên cạnh anh.

“Hôm nay anh làm gì?”

“Anh phải kiểm tra hàng rào ở hướng tây để anh có thể chuyển bọn thú tới đó chặn thả.”

“Bữa trưa anh có về không, hay em sẽ gói vài miếng bánh sandwich?”

“Sanwich”

Vậy là, cô nghĩ nửa giờ sau khi anh đã thắng ngựa và cưỡi đi, là việc đó. Chẳng có cuộc trò chuyện nào khắp bữa ăn sáng. Anh thậm chí không hôn cô sáng nay. Cô biết anh có nhiều việc để làm, nhưng một cái vỗ về lên đầu đầu có lấy đi quá nhiều thời gian của anh.

Ngày cưới trọn vẹn đầu tiên của họ xem ra không được khởi đầu tốt.

Rồi cô ngạc nhiên về cái cô mong đợi. Cô biết Reese cảm thấy như thế nào, biết anh không muốn cô trở nên quá thân thiết với anh. Sẽ mất thời gian để phá vỡ những chướng ngại vật này. Thứ tốt nhất cô có thể làm là học cách trở thành vợ của chủ trang trại. Cô không có thời gian để buồn phiền vì anh không hôn chào cô buổi sáng.

Cô lau sạch nhà bếp, cái trở thành toàn bộ công việc của buổi sáng. Cô lau sàn nhà, cọ rửa bếp lò, lau sạch tủ lạnh to gấp đôi, sắp xếp lại chạn bát sao cho cô biết mọi thứ ở đâu. Cô kiểm kê tủ chén và bắt đầu làm 1 danh sách những thứ cô cần. Cô ở phòng giặt ủi và làm khác cái giường với vải lanh mới. Cô hút và quét bụi cả tầng trên và tầng dưới, lau chùi 3 cái nhà tắm, khâu những cái khuy trên áo sơ mi của anh và sửa lại vô số những vết rách nhỏ trên áo sơ mi và quần jean của anh. Nói chung, cô cảm thấy đúng là gia đình.

Kết hôn là làm việc, sau hết. Nó không là vòng tròn vô tận của tiệc tùng và những bữa ăn ngoài trời lãng mạn cạnh 1 con sông.

Hôn nhân cũng là đêm đêm ngủ với cùng 1 người đàn ông, mở rộng tay và đùi của cô để anh, làm dịu đam mê trong cô. Anh nói nó sẽ tốt hơn, và cô có cảm tưởng rằng nó sẽ thế, cô quá mệt và hồi hộp đêm qua vì điều đó để có niềm thích thú bất kể anh làm gì. Toàn bộ quá trình có 1 chút khó coi. Bất kể cô hiểu biết về mặt kỹ thuật về tình dục bao nhiêu, cô không chuẩn bị gì cho việc xâm nhập thực sự, của việc thật sự cảm thấy sự cứng rắn của anh bên trong cô. Nhịp đập của tim cô tăng tốc mau lẹ khi cô nghĩ về đêm sắp tới.

Cô bắt đầu mở vài thùng mà cô gửi đến, ráp thiết bị âm thanh nổi và để vài cuốn sách ra ngoài. Cô bận rộn đến nỗi khi cô chú ý đến thời gian, trời đã gần tối. Reese sắp về, và cô thậm chí chưa nấu bữa tối. Cô dừng lại việc cô đang làm và phóng nhanh vào bếp. Cô thậm chí chưa có kế hoạch họ sẽ ăn gì, nhưng ít nhất cô biết cái gì ở trong bếp.

Kiểm tra nhanh cái tủ lạnh đưa ra vài miếng thịt dày và 1 gói sườn lợn và rất nhỏ khác. Cô làm vài phép tính nhắm với danh sách tạp phẩm khi cô mở gói thịt và đặt chúng vào lò vi ba để rã đông. Nếu anh không có lò vi ba thì cô sẽ gặp rắc rối lớn. Cô đang gọt vỏ 1 đồng khoai tây nhỏ thì cửa sau mở. Cô nghe anh kéo lê đôi boot, rồi thở dài mệt mỏi khi anh cởi chúng ra.

Anh đi vào nhà bếp và đứng lại, nhìn quanh cái bàn trợ trợ và bếp lò. “Sao chưa có

bữa tối?” anh hỏi bằng giọng kèm chế, đáng ngại.

“Em bận và không để ý thời giờ – “

“Việc của em là để ý thời giờ. Anh sẽ chết vì mệt và đói. Anh làm việc đúng 12 tiếng, cái ít nhất em có thể làm là dùng thời gian để nấu ăn”.

Những lời của anh châm chích, nhưng cô không dừng cái việc cô đang làm. “Em đang làm nhanh chóng nào tốt chừng ấy. Đi tắm và nghỉ ngơi vài phút đi”.

Anh đi nặng nề lên cầu thang. Cô cần môi khi cô cắt khoai tây thành từng mảnh và để chúng trong xoong nước nóng để hầm. Nếu anh không trông quá kiệt sức cô có thể đã nói với anh vài thứ, nhưng anh sụp xuống với tình trạng mệt mỏi và dơ dáy từ đầu tới chân. Một ngày của anh là một ngày không dễ dàng.

Cô mở 1 lon lớn đậu hà lan và đổ vào xoong, sau đó thêm vào gia vị. Những miếng thịt đang được nướng. Bánh mì. Cô cần bánh mì. Không có bánh quy đóng hộp trong tủ lạnh. Cô không thể moi được công thức làm bánh quy từ trí nhớ của cô, bất kể bao nhiêu lần cô đã thấy bà Lily làm bánh. Cô tìm cuốn sách dạy nấu ăn và bắt đầu dò mục lục về bánh quy.

Trước kia cô có danh sách các thành phần trước khi cô bắt đầu nhớ lại toàn bộ. Cô trộn bột, rồi nhào bột và lăn nó ra như cô đã làm khi cô còn bé. Cô không thể tìm ra dao cắt bánh quy, vì vậy cô dùng ly nước, ấn xuống vào cục bột và tạo thành 1 vòng tròn hoàn hảo. Vài phút sau, 1 tá bánh quy được đẩy vào lò.

Món tráng miệng. Cô đã thấy vài bánh thức ăn khủng khiếp nhỏ, gói lại riêng lẻ. Cô lấy chúng ra, và 1 hộp đào lớn. Bắt buộc phải dùng nó, vì cô không có thời gian để nướng. Cô mở hộp đào và đổ chúng vào tô.

Vào lúc cái bàn được bày ra, Reese trở lại nhà dưới, người tắm rửa đáng kể nhưng tâm trạng không được cải thiện. Anh nhìn chằm chọc vào cái bàn trống trơn và đi oai vệ vào phòng khách.

Cô kiểm tra những miếng khoai tây; chúng đã mềm. Cô trộn 1 lượng nhỏ bột sữa và đổ vào khoai; nó lập tức bắt đầu đặc lại. Cô để chúng như trong lúc cô kiểm tra những miếng thịt và đậu.

Những cái bánh quy đã vàng nâu, và đã nổi lên xinh đẹp. Bây giờ giá mà chúng ăn được... Vì cô theo công thức, chúng sẽ không quá tệ, cô hy vọng. Cô chất chúng lên đĩa và chèo những tay may rủi.

Cuối cùng, thịt đã xong. “Reese! Bữa tối có rồi.”

“Lẽ ra là phải có rồi”.

Cô vội vàng đặt thức ăn lên bàn, thấy rõ ở giây phút cuối rằng cô đã không pha cà phê và cũng không pha trà. Nhanh chóng cô lấy 2 cái ly từ tủ kéo và rót sữa vào. Cô biết anh thích sữa, có lẽ vì thế mà anh thỉnh thoảng uống nó vào bữa tối.

Thịt chưa mềm hẳn cô chưa từng nấu, và bánh quy hơi lớn, nhưng anh vẫn ăn đều đều, không lời bình luận. Lớn hay không thì 1 tá bánh quy biến mất nhanh gọn, và cô chỉ ăn có 1 cái. Khi phần khoai tây hầm thứ ba của anh đang mất dần, cô đứng dậy. “Anh cần món tráng miệng không?”

Đầu anh ngẩng lên. “Tráng miệng?”

Cô không thể tùy ý mỉm cười. Bạn có thể nói với người đàn ông sống đơn độc trong 7 năm.

“Không nhiều lắm, vì tôi không đi loanh quanh để nướng.” Cô đặt những cái bánh nhỏ vào tô và nhúng đào và nước ép lên trên chúng. Reese cho chúng 1 cái nhìn hơi giễu cợt khi cô để cái tô trước mặt anh.

“Thử đi”, cô nói. “Em biết nó là món ăn vô giá trị, nhưng nó có mùi vị tốt”.

Anh ăn, và dọn sạch cái tô. Một ít mệt mỏi đang mờ dần từ khuôn mặt anh. “Radio ở phòng khách có vẻ như tốt đó.”

“Em đã có nó vài ba năm rồi. Em hy vọng nó vẫn còn vận hành tốt”.

Anh đã bán hệ thống âm thanh cách đây nhiều năm, quyết định rằng anh cần tiền hơn là cần âm nhạc, và anh chưa bao giờ để bản thân nghĩ quá nhiều về nó. Khi bạn đấu tranh để tồn tại, bạn nhanh chóng học được những ưu tiên hợp lý như thế nào. Nhưng anh nhớ âm nhạc và đang mong đợi được chơi vài bản nhạc kinh điển lần nữa.

Căn nhà đầy những dấu hiệu của việc cô làm suốt ngày, và anh cảm thấy đáng trách về việc kêu la tại cô vì bữa tối không sẵn sàng. Sàn nhà sạch hơn so với trong nhiều năm, và bụi bặm đã không còn từ mọi bề mặt. Căn nhà có mùi của người quét dọn trong gia đình và đồ đạc bóng láng, và phòng tắm thì lấp lánh

cùng với tình trạng sạch sẽ. Căn nhà có 10 phòng và trên 4000 fit vuông; sức tưởng tượng của anh phụ nữ thành phố biết cách làm việc.

Anh giúp cô dọn bàn và chất đĩa vào máy rửa chén. “Cái gì vậy?” anh hỏi, chỉ vào cai danh sách của cô.

“Danh sách mua hàng. Tủ chén có sự chọn lọc có giới hạn.”

Anh nhún vai. “Anh thì thường quá quen thuộc anh chỉ ăn sandwich”.

“Chỗ bán gần đây nhất bao xa? Và đừng nói với em là em sẽ phải đi đến Billings”.

“Ở đó có 1 cửa hàng bách hóa cách đây 20 dặm. Không phải siêu thị, nhưng em có thể kiếm được những thứ đơn giản ở đó. Anh sẽ đưa em tới đó ngày kia. Anh không thể làm việc đó ngày mai vì anh có nhiều hàng rào để tu sửa trước khi anh có thể di chuyển đàn thú.”

“Chỉ cần chỉ em hướng đi. Em không nghĩ tình hình lương thực sẽ chờ đến ngày kia.”

“Anh không muốn em ra ngoài lạc đường quanh đây”, anh nói dứt khoát.

“Em sẽ không lạc đường. Chỉ đường đi cho em đi”.

“Anh thích em đợi. Anh không biết chiếc xe lúc này đáng tin bao nhiêu”.

“Vậy thì em có thể đi bằng xe tải”.

“Anh nói anh sẽ đưa em đi vào ngày kia, và chỉ thế thôi.”

Nổi giận, cô đi lên tầng trên và vào phòng tắm. Tại sao trên đời này anh cứng đầu cứng cổ đến vậy? Cách anh làm, cô có thể nói cũng được cô sẽ tìm thấy một quây rượu và trải qua 1 ngày trong đó. Nhưng mặt khác, đó có thể là việc người vợ trước của anh đã làm. Dù nó là sự thật, Madelyn xác định rằng cô sẽ không sống cuộc sống mang những sai lầm của April.

Cô kết thúc việc tháo dỡ quần áo, treo hầu hết quần áo New York của cô trong tủ để đồ trong 1 buồng ngủ khác, vì cô không thể dùng nhiều đến chúng lúc này. Nó vẫn làm cô cảm thấy xa lạ để nhìn quần áo của cô trong cùng 1 tủ để đồ với 1 người đàn ông, cô; cô đã chia phòng, tủ quần áo và quần áo ở ký túc xá, nhưng điều đó khác. Điều này là hệ trọng. Điều này là cả cuộc đời.

Một điều về việc thức dậy lúc 4 giờ 30: cô đã buồn ngủ, và chỉ mới 8 giờ. Dĩ nhiên, cô vẫn còn cảm giác ấn tượng của việc không ngủ đủ 2 tuần trước, và còn thêm 1 ngày quá tích cực, nhưng cô có thể giữ mắt mở vừa đủ.

Cô nghe Reese đi lên tầng trên và vào phòng ngủ của họ; rồi anh gọi, “Maddie?” bằng giọng nặng nề hơn thường ngày.

“Ở trong đây,” cô gọi.

Anh xuất hiện ở lối vào, và mắt anh sắc nhọn khi anh đo lường đồng quần áo trên giường. “Em đang làm gì vậy?” Có sự căng thẳng kỳ quặc đặt lên vai anh.

“Em đang treo quần áo em không mặc vào đây, để chúng không làm lộn xộn tủ đồ của chúng ta.”

Có thể nó chỉ là sự tưởng tượng của cô, nhưng anh xem ra bớt căng thẳng. “Em định đi ngủ chưa?”

“Có, em có thể hoàn tất việc này ngày mai”.

Anh đứng sang 1 bên để cô đi ngang qua anh, sau đó tắt đèn và đi theo cô xuống phòng ăn. Madelyn đi chân không và trong cái áo dài mỏng khác giống cái cô đã mặc đêm qua, và cô có vẻ nhỏ bé, cảm giác nghẹt thở dội lại, cảm giác anh quá gần ở đằng sau cô. Đỉnh đầu cô chạm tới cằm anh, và anh nặng ít nhất 200 pao, nhiều cơ bắp. Thật dễ dàng để chính cô bị đe dọa bởi anh, đặc biệt là khi cô nghĩ việc nằm dưới anh trên cái giường lớn đó. Cô sẽ ngủ với anh như điều này cho sự nghỉ ngơi của đời cô. Có thể anh nghĩ ngờ về tuổi thọ của cuộc hôn nhân của họ, nhưng cô thì không.

Lần này dễ chịu hơn. Cô nằm trong cánh tay vạm vỡ của anh và cảm thấy nóng lên dưới bàn tay ve vuốt của anh. Nhưng lúc này cô ít lo lắng hơn cô hiểu có gì đó không đúng, cứ như anh đang giữ 1 phần tách rời với việc làm tình của họ. Anh chạm vào cô, nhưng chỉ dưới sự điều khiển chính xác, cứ như anh đang cho

phép mình chỉ sự thích thú vô nghĩa và không hơn 1 chút nào. Cô không muốn những cái sờ mó có chừng mực, cô muốn niềm say mê của anh. Cô biết nó ở đó, cô cảm thấy nó, nhưng anh không ban nó cho cô.

Nó vẫn còn đau khi anh đi vào cô, dù không nhiều như trước. Anh dịu dàng, nhưng anh không yêu. Đây là cách anh đã đối xử với 1 trong 2 người phụ nữ trước kia anh sẵn lòng kết hôn cô hiểu lơ mờ, như 1 thể xác anh mang sử dụng, 1 người phụ nữ âu yếm, nồng nhiệt cần nhiều hơn. Đây chỉ là tình dục, không phải làm tình. Anh làm cô cảm giác như 1 người xa lạ vô danh.

Đây là cuộc chiến. Khi cô đi vào giấc ngủ sau đấy, cô dự tính chiến dịch của cô.

“Em muốn đi với anh hôm nay,” cô nói vào sáng hôm sau qua bữa sáng.

Anh không nhìn lên khỏi trứng và bánh quy. “Em không đủ khả năng.”

“Làm sao anh biết?” cô vặn lại.

Anh nhìn khó chịu. “Vì nhiều đàn ông không đủ khả năng.”

“Anh sửa hàng rào hôm nay, đúng không? Em có thể giúp anh lúc cột dây và ít nhất cùng đi với anh cho có bạn”.

Đó chính xác là điều Reese không muốn. Nếu anh bỏ nhiều thời gian ở bên cô sẽ dẫn đến việc làm tình với cô, và đó là điều anh muốn hạn chế. Nếu anh có thể giữ bản thân chỉ 1 lần 1 đêm, anh có thể giữ mọi thứ dưới sự kiểm soát.

“Chỉ mất vài giờ để hoàn tất việc sửa chữa hàng rào, sau đó anh sẽ lái xe tải về nhà và cưỡi ngựa đi ra ngoài để di chuyển đàn thú.”

“Em nói với anh, em có thể cưỡi ngựa”.

Anh lắc đầu nôn nóng. “Bao lâu rồi từ khi em trên lưng ngựa? Em làm gì các cách cưỡi ngựa, cưỡi ngựa đường mòn đã thuần hóa trên 1 con ngựa ốm nhom đã thuê? Đây là vùng nông thôn rộng rãi và những con ngựa của anh đã được huấn luyện để làm việc”.

“Cứ cho là vậy, gần 1 năm từ khi em ở trên 1 con ngựa, nhưng em biết mọi thứ về dầu xoa bóp. Em phải thỉnh thoảng dùng nó”. “Em chỉ làm trở ngại. Ở lại đây và quan sát nếu em có thể làm bữa tối đúng giờ tối nay.”

Cô nheo mắt lại và đặt tay cô lên hông anh. “Reese Duncan, em sẽ đi với anh và điều đó là dứt khoát.”

Anh đứng lên khỏi bàn. “Em tốt hơn nên học rằng đây là trang trại của anh, và những thứ mà anh nói ra. Điều đó kể cả em. Vài lời bởi quan tòa không cho em bất cứ quyền quyết định nào trong công việc của anh. Anh làm công việc trang trại, em chăm lo căn nhà. Anh muốn gà rán cho bữa tối, vì thế em có thể bắt đầu việc đó.”

“Không có con gà nào trong tủ lạnh hết,” cô cãi lại. “Vì anh không muốn em đi mua hàng, em đoán anh sẽ phải thay đổi yêu cầu của anh”.

Anh chỉ ra ngoài sân. “Có nhiều gà ngoài đó, người nhanh nhẹn. Thịt không phải lúc nào cũng ở trong bao”
Tâm trạng của Madelyn cũng thường yếu đuối như dáng đi của cô, nhưng cô không chịu đựng.

“Anh muốn em bắt gà?” cô hỏi, vẻ dữ tợn. “Anh không nghĩ em có thể làm được, phải không? Vậy sao anh nói điều đó. Anh muốn bảo em là em không hiểu bao nhiêu về cuộc sống trang trại. Anh sẽ có con gà tối tẻ của anh cho bữa tối, dù em phải bắt anh phải thừa nhận về bộ lông và tất cả!”

Cô quay người và quát tháo trên cầu thang. Reese đứng đó, hơi sững sốt. Anh không biết Madelyn có thể đi mà không ăn.

Cô trở lại tầng dưới trước khi anh lấy xe nổ máy và rời đi. Anh nghe cửa sau rập mạnh và mở ra. Mắt anh mở to. Cô giữ miếng đệm bảo vệ trên đầu gối và khuỷu tay cô, với miếng bảo vệ đầu gối trên quần jean của cô. Cô mang giày thể thao. Cô trông vẫn còn giận dữ, và cô thậm chí không liếc qua anh. Reese móc ngón

cái vào thất lưng và nghiêng người dựa vào xe tải để xem. Cô chọn ra 1 con gà mái và đang làm dịu nó, rắc vài nhúm thứ ăn để nhử những con chim. Reese nhướn mày, cảm động. Nhưng cô di chuyển chỉ 1 ít quá sớm; con gà mái kêu quá quác và chạy thoát với Madelyn đuổi bắt.

Cô lao đến con chim, trượt dài theo mặt đất sát bụng cô và hụt mất con chim điên rồ. Reese nhẩn mặt và đứng thẳng lên cách xa xe tải, khó chịu với ý nghĩ những chất bẩn và đá làm gãi tới làn da mềm mại của cô, nhưng cô nhảy lên và bỏ đi phía sau con gà mái. Con chim chạy trong những vòng tròn chệch choạng quanh sân, rồi lao tới dưới xe tải. Madelyn đổi hướng để chặn đầu nó, và thêm 1 cái ngã chặn hấp tấp bất ngờ trong gang tấc.

“Chú ý, quên con gà đi – “ anh bắt đầu, nhưng cô đã đi rồi.

Con chim xoay sở để trốn chạy đủ để đáp xuống trên những cành cây thấp hơn, nhưng nó vẫn ở phía trên đầu của Madelyn. Cô nheo mắt và cúi xuống nhặt lên vài hòn đá dưới đất. Cô co tay lại và ném. Hòn đá bay qua đầu con gà. Con gà mái kéo đầu xuống, cặp mắt nhỏ lạnh lợi lấp lánh. Hòn đá tiếp theo trúng vào cánh kia và nó kêu quá quác, đổi chỗ. Hòn đá thứ ba trúng chân, và nó bỏ chạy lần nữa.

Lần này Madelyn đánh giá cú lao xuống 1 cách hoàn hảo. Cô trượt dài trên nền đất trong cơn lốc của bụi và đá cuội, và tay cô gần tới 1 chân của con gà. Con chim lập tức chạy lung tung, đập cánh và cố mổ bàn tay giam hãm giữ nó. Họ vật lộn trong đám bụi một lúc, nhưng rồi Madelyn đứng lên với con gà mái chống ngược xuống và kiên quyết giữ chắc 2 chân, cánh của nó giang ra. Tay cô lấm chấm máu chỗ mà con gà giằng dữ mổ cô, rách da. “Nhanh hơn 1 con gà mái tơ chạy quá tốc độ,” cô nói với niềm hân hoan dữ tợn.

Reese chỉ nhìn chăm chăm cô 1 cách lặng lẽ khi cô hiên ngang tới anh. Tóc cô ở trong tình trạng lộn xộn, rối tung và xoa xuống mắt cô. Mặt cô đóng bụi, áo sơ mi thì dơ dáy và bị rách, và quần jean thì bẩn thỉu. Một miếng dán đầu gối bị bung ra và rớt xuống cẳng chân cô. Cái nhìn trong cặp mắt xám đỏ, mặc dù, ngăn không cho anh cười. Anh thậm chí không dám cười.

Con gà va trúng ngực anh, và anh túm lấy nó, vừa đủ ngăn chặn con chim khỏi trốn thoát.

“Con gà chết tiệt của anh đó,” cô nói qua kẽ răng. “Em hy vọng anh rất vui sướng với nó.” Cô rập mạnh cửa sau vào trong nhà.

Reese nhìn xuống con chim và nhớ lại vết máu trên tay Madelyn. Anh vịn cổ con gà nhanh chóng, vịn thành thạo. Anh chưa bao giờ cảm thấy ít giống chuyện đùa.

Anh mang con chim chết vào trong và thả nó xuống sàn nhà. Madelyn đang đứng ở chậu rửa, cẩn thận xát xà bông lên tay. “Để anh xem”, anh nói, đến gần sau cô và với tay tới để nắm tay cô, ghim chặt cô tại chỗ. Con gà để lại vết máu vài chỗ, những vết thương thủng lỗ nhỏ đau đớn bị bầm quanh mép. Anh có vài vết như thế và biết chúng sẽ nhiễm trùng dễ dàng biết bao.

Anh với lấy cái khăn tay để quấn quanh tay cô. “Lên lầu vào nhà vệ sinh và anh sẽ bôi thuốc sát trùng lên vết thương.”

Cô không xê dịch. “Nó là tay em, không phải lưng. Em có thể với tới chính xác, cảm ơn. Em sẽ tự làm”.

Cánh tay vạm vỡ của anh trở thành những nẹp sắt bao quanh cô, bàn tay cứng cáp của anh giữ lấy cô dễ dàng. Thân trước của cô bị ép tỳ vào chậu rửa, và thân thể to lớn của anh dựa vào lưng cô, bao quanh cô, giữ chặt cô. Cô cảm giác hoàn toàn bị bao vây bởi anh và đột ngột mạnh mẽ nghĩ rằng cô chưa bao giờ kết hôn với ai mà bàn chân hầu như cao hơn cô. Cô ở vào thế bất lợi tồi tệ ngay tại đây.

Anh cúi xuống, vòng cánh tay phải dưới đầu gối cô và nhắc cô lên với sự thoải mái đơn giản. Madelyn nín lấy vai anh để giữ thăng bằng. “Con gà mổ vào tay em, không phải chân của em,” cô nói chua cay.

Anh liếc nhìn cảnh cáo cô khi anh bắt đầu lên cầu thang.

“Đàn ông dùng sức mạnh đối lấy người phụ nữ yếu hơn ốc sên.”

Tay anh siết chặt, nhưng anh kèm chế chế tâm trạng tức giận của anh. Anh mang cô vào nhà vệ sinh và để cô đứng. Khi anh mở tủ thuốc cô hướng ra ngoài cửa, và anh tóm lấy cô bằng 1 tay, kéo mạnh cô trở lại. Cô giằng ra kịch liệt, cố để thoát cánh tay cô. “Em nói em muốn tự làm!” cô nói, giận dữ với anh.

Anh đặt cái vung xuống nhà vệ sinh, ngồi xuống và kéo cô vào lòng anh. “Im đi và để anh lau tay em. Nếu em còn muốn cãi nhau sau khi anh làm xong, thì anh sẽ vui lòng giúp đỡ em”.

Giận dữ, Madelyn ngồi vào lòng anh trong khi anh chấm nhẹ những vết thương nhỏ với thuốc sát trùng đau buốt. Rồi anh vuốt nhẹ kem kháng sinh lên chúng và dán băng cứu thương lên 2 vết đứt nặng nhất. Tay anh vẫn vòng quanh cô; anh đang giữ cô như người cha giữ đứa con, vuốt ve nó và chăm sóc vết thương của nó. Cô không thích sự so sánh, dù nó là chính cô. Cô quay trở bôn chồn, cảm giác bắp đùi rắn chắc của anh dưới hông cô.

Mặt anh rất gần mặt cô. Cô có thể thấy tất cả những đốm nhỏ ngả màu khác nhau trong mắt anh, màu lục và xanh trội hơn, ngoài ra còn có màu đen và trắng và vài đốm vàng lấp lánh. Dù anh đã cạo râu tối qua, râu vẫn mọc đủ để làm thô ráp má và cằm của anh. Khoảng cách ở mỗi bên miệng anh dựng lên đường cắt đẹp của môi anh, và đột nhiên cô nhớ cái cách anh ngậm đôi môi đó lên núm vú cô, mút phần thịt nhạy cảm của cô vào trong miệng anh. Cô run lên, và sự cứng rắn rời khỏi thân thể cô.

Reese đóng hộp sơ cứu và để nó sang 1 bên, sau đó để tay anh lỏng cánh tay còn lại ngang qua đùi cô khi anh nhìn cô đo lường. “Mặt em bị bẩn này.”

“Vậy để em đứng lên và em sẽ rửa nó”.

Anh không làm thế. Tự tay anh rửa nó, chậm chạp kéo cái khăn mặt ẩm ướt trên khắp mặt cô, thớ vải gần như mơn trớn da cô. Anh lau miệng cô bằng sự đụng chạm nhẹ nhàng đến mức cô chỉ vừa vặn cảm thấy nó và nhìn cái khăn kéo nhẹ ở nơi mềm mại của cô, cái môi dưới hấp dẫn. Đầu của Madelyn nghiêng ra sau, và mi mắt cô hạ xuống. Anh đưa cái khăn xuống cổ cô, lau nó ngang qua xương đòn phô ra của cô, rồi hạ tay anh xuống bên trong đỉnh cổ thả lỏng của cô.

Cô nín thở khi sự mát mẻ ẩm ướt ở trên ngực cô. Anh đưa khăn tới lui, chậm chạp kéo xột xoạt nó qua núm vú cô và mang chúng đến sự ẩm ướt chú ý. Ngực cô bắt đầu rung động, và lưng cô cong lại không chủ ý, đưa chúng ra hơn. Cô cảm thấy nụ hoa đang trở nên cứng rắn, cấp thiết dựa vào hông cô, và máu cô chảy nặng nề qua huyết quản.

Anh quăng cái khăn mặt vào trong chậu và bỏ nón ra, thả nó lên sàn. Cánh tay sau lưng cô siết chặt và kéo cô về phía anh khi anh nghiêng đầu, và miệng anh khép lại trên miệng cô.

Nó giống cái cách anh hôn cô ở sân bay, cách mà anh đã không hôn cô từ lúc ấy. Miệng anh cứng và nóng hổi, khẩn cấp theo sự đòi hỏi của anh. Lưỡi anh đẩy vào trong miệng cô, và cô tiếp nhận nó với sự sở hữu, chào đón, lời cuốn, đòi hỏi hơn nữa.

Cô kiệt sức dưới sự tấn công dữ dội của anh, đầu cô ngã ra sau dựa vào vai anh. Anh tiếp tục lợi thế, giữ miệng cô lại, để tay anh dưới áo sơ mi của cô và gần trên ngực cô. Dịu dàng anh xoa gò cái ngực rắn chắc, chà sát bàn tay thô nhám của anh lên khắp núm vú cô cho đến khi cô rên rỉ trong miệng anh do sự đau nhức mạnh mẽ của nó. Cô quay về phía anh, gờ tay cô vòng quanh cổ anh. Sự kích động đánh vào vết lõm dạ dày cô, siết chặt mọi bắp thịt trong cơ thể cô và bắt đầu 1 sự căng thẳng đau đớn giữa chân cô.

Với đam mê mạnh mẽ dữ dội anh cúi xuống lưng cô trên tay anh và đẩy cô lên trên, phơi bày bộ ngực cô ra. Hơi thở ẩm áp của anh lướt qua chúng khi anh cúi xuống cô; rồi anh duỗi đầu lưỡi và xoay tròn một núm vú màu hồng, làm nó thất lại thành 1 nụ nhỏ nhăn nheo sít sao và trở nên hơi đỏ. Anh di chuyển cơ thể, đưa bên vú kia gần hơn tới miệng anh, và cho núm vú đó sự đối xử giống hệt, hài lòng quan sát khi nó cũng, siết chặt.

Madelyn ôm chặt anh. “Reese,” cô cầu xin trong giọng nói khê, run rẩy. Cô cần anh.

Đây là sức lôi cuốn nóng bỏng cô đã thấy ở anh từ lúc bắt đầu, sự yêu thích nhục dục rõ ràng. Đây là sự hứa hẹn nồng nhiệt cô cảm thấy việc nằm dưới anh tối nay, và cô muốn thêm nữa.

Anh hút núm vú cô vào miệng anh với sự chắc chắn, bú mút cấp thiết, và cô khao khát lần nữa, đùi cô di chuyển. Cô cảm giác như món tráng miệng đưa tới anh, nằm qua lòng anh với thân thể cô nhắc lên hướng tới miệng anh, tự hào vì cái cách môi và răng và lưỡi anh hoạt động ở ngực cô.

“Reese,” cô nói lần nữa. Nhỏ hơn cả 1 tiếng rên rỉ, dữ dội với sự thèm muốn. Mọi cái đàn ông trong anh đáp lại cái đàn bà kêu la vì nhu cầu, thúc giục anh lao sâu bên trong cô và làm dịu sự đau nhức trống rỗng

làm cô oằn người trong tay anh và thét lên vì anh. Bộ phận đàn ông của anh nhoi nhói, cơ thể anh toả ra sức nóng. Nếu cô cần được lấp đầy, anh muốn lấp kín cô. Hai lần ân ái kèm chế anh có với cô không đủ, chưa bao giờ thoả mãn sự thèm khát mãnh liệt mỗi lần anh nắm cô.

Nhưng nếu anh để mình đến với cô, anh sẽ không bao giờ có thể lấy lại được sự kiểm soát. April đã dạy anh 1 bài học cay đắng, một bài học mà anh học lại mỗi ngày khi anh làm việc trên đồng cỏ bị thu hẹp của anh, nhưng anh sẽ không liều lĩnh và buông rơi sự đề phòng của anh.

Bằng sự cố gắng làm mồ hôi rơi xuống trán, anh nhấc miệng lên khỏi phần thịt êm ái đáng giận của cô và chuyển cô đứng lên. Cô lắc lư, mắt cô sưng sốt, đầu ngực xoắn lại dưới tay cô và phô bày những cái rần chắc, bộ ngực tròn trĩnh. Cô không hiểu và với lấy anh, mời chào tính dục tê mê mà anh không để tự anh giữ lấy.

Anh nắm lấy cổ tay cô và giữ cánh tay cô để cô bên cạnh lúc anh đứng dậy, 1 hành động đưa thân thể họ gắn với nhau. Anh nghe tiếng rên rỉ dịu dàng của cô lần nữa, và cô để đầu ngã về phía trước dựa vào ngực anh, nơi cô cọ má tới lui trong sự sợ hãi trốn tránh để làm anh nguyên rửa chiếc áo sơ mi che phủ làn da trần của anh.

Nếu anh không rời khỏi đây ngay, anh sẽ không chống cự được mọi thứ.

“Anh có việc phải làm.” Giọng anh khàn khàn với sự căng thẳng. Cô không nhúc nhích. Cô đang tan chảy tỳ vào anh, cái hông thon nhỏ của cô bắt đầu rung mạnh vào bộ phận nam tính của anh và làm anh cảm giác như thể quần lót của anh sẽ bục ra dưới sức ép này.

“Madelyn, dừng lại. Anh phải đi”.

“Vâng,” cô thì thào, đứng nhón chân lướt môi cô vào cổ anh.

Tay anh cầm chặt trên hông cô, trong 1 giây chấn động kéo cô vào chậu hông anh cứ như anh sẽ đè nghiền mình vào trong cô; rồi anh đẩy cô ra. Anh nhấc cái nón lên và sải bước ra khỏi nhà vệ sinh trước khi cô có thể hồi phục và với lấy anh lần nữa, vì anh dám chắc không còn sức lực để ngừng lại lần này.

Madelyn nhìn chằm chằm theo anh, lúng túng bởi sự ra đi đột ngột của anh và đau đớn vì sự tiếp xúc thất bại. Cô lắc lư; rồi sự nhận thức rõ ràng nổ tung trong cô, và cô khóc khàn tiếng trộn lẫn giận dữ và đau đớn, đưa tay ra nắm lấy cái bồn để cô không ngã khuỵu gối.

Đồ chết tiệt, đồ khốn kiếp, đồ tồi tệ. Anh đã gây cho cô kích thích cao độ, rồi bỏ lại cô trống rỗng và khao khát. Cô biết anh muốn cô; cô đã cảm thấy sự cứng rắn của anh, cảm thấy sự căng thẳng trong những thớ thịt của anh. Anh đã có thể mang cô vào giường hay thậm chí có cô ngay tại nơi đó trong nhàn tản, và cô có thể tự hào về nó, nhưng thay vào đó anh đã đẩy cô ra.

Anh đã gần như mất điều khiển. Như 1 sự phơi bày chớp nhoáng cô biết cái gì đã xảy ra, biết rằng ở giây phút cuối anh đã chứng tỏ anh vẫn có thể thắng cô 1 cách dễ dàng, rằng anh không ham muốn cô nhiều đến mức không thể khống chế. Bản năng tình dục của anh mạnh đến nỗi nó thiêu đốt toàn bộ những thành lũy anh dựng quanh mình, nhưng anh vẫn đấu tranh với nó, và cho đến giờ anh đã thắng.

Chậm chạp cô xuống nhà dưới, nắm chặt thành cầu thang vì đầu gối cô cảm giác giống như mì nấu quá chín. Nếu cô có bất cứ chút cơ hội nào với anh, cô sẽ phải tìm ra vài cách để phá huỷ sự kiềm chế sắt đá đó, nhưng cô không biết liệu thần kinh hay lòng tự trọng của cô có thể chịu đựng được.

Anh đã đi rồi, chiếc xe tải không còn ở trong tầm nhìn. Cô nhìn băng quơ chung quanh, không thể nghĩ cô sẽ làm gì, và mắt cô sáng lên trên con gà chết đang nằm trên sàn.

“Ta sẽ trở lại với mi đây,” cô nói với sự hứa hẹn tàn nhẫn trong giọng nói, và bắt đầu công việc làm đáng ghét là con gà mái đáng nguyên rửa sẵn sàng được nấu.

6. Chương 6

Khi Reese trở về vào buổi tối, Madelyn không hề ngược lên khỏi bát khoai tây mà cô đang trộn. Sức lực mà cô đang sử dụng để nghiền khoai tây đã đi quá xa những gì cần yêu cầu và kèm theo một chút tàn bạo. Nhìn vào gương mặt ngoảnh đi của cô, nó như nói với anh rằng cô chắc chắn đang tưởng tượng dùng cái nghiền khoai tây đẩy lên người anh. Anh có vẻ trầm ngâm. Anh nghĩ rằng cô đã bình tĩnh, thậm chí có thể là còn một chút tổn thương, nhưng anh không nghĩ tâm trạng của cô vẫn sôi lên như vậy. Phải mất nhiều năng lượng để có thể duy trì sự giận dữ ngăn ấy tiếng đồng hồ. Rõ ràng là cũng cần phải mất từng ấy thời gian để cô nguôi giận và bắt đầu lại.

Anh nói “Khoảng 15’ nữa anh sẽ tắm rửa xong”.

Cô vẫn không thèm nhìn lên. “ Bữa tối sẵn sàng trong 10’ nữa.”

Từ đó anh luận ra rằng cô không có ý định đợi anh, một suy nghĩ sâu hơn khi anh đi lên cầu thang.

Anh tắm một cách nhanh nhất từ trước đến nay và nghĩ đến việc không cạo râu, nhưng anh không thích ý tưởng làm đau làn da mềm mại của cô với bộ râu của mình, vì vậy anh có nguy cơ tự cắt vào cổ họng bởi cái tốc độ mà anh dùng để lướt con dao cạo lên làn da mình. Anh đi chân không và chưa kịp cài hết nút áo khi đi xuống cầu thang. Cô mới chỉ đặt một cốc trà đá lên bàn và họ ngồi xuống cùng nhau. Một đĩa gà quay được đặt ngay trước đĩa ăn của anh, anh cần phải ăn con gà khốn kiếp đó hoặc phá hoại nó, dứt khoát là như thế.

Anh chất đầy đĩa của mình với gà quay, khoai tây trộn, bánh quy và nước sốt, trong khi nhìn đĩa gà một cách lạ kì. Anh tiếp tục xem xét nó trong khi ăn miếng đầu tiên và kiểm chế không thốt lên một tiếng thích thú. Miếng thịt gà mềm, da giòn và được ướp gia vị. Madelyn nấu ăn ngon hơn anh nghĩ. Nhưng anh vẫn thấy đĩa thịt gà trông thật ... kì lạ.

“Đây là phần nào vậy”. Anh hỏi, chỉ vào phần hình thể kì lạ của con gà.

“ Em không biết,” Cô trả lời mà không nhìn vào mặt anh. “ Em chưa bao giờ giết mổ và làm sạch thức ăn bao giờ cả ”.

Anh cắn chặt môi để tránh cười toe toét. Nếu anh mắc sai lầm bằng cách cười phá lên có thể cô sẽ ném cả bát nước sốt vào đầu anh.

Bữa ăn trôi qua một cách căng thẳng và phần lớn là im lặng. Nếu anh bình luận một điều gì đó, cô trả lời, nhưng mặt khác cô không cố gắng để duy trì cuộc nói chuyện. Cô ăn mỗi thứ một ít, chỉ một chút xíu thì đúng hơn. Khi cô ăn xong liền mang chiếc đĩa của mình tới bồn rửa và quay trở lại với một chiếc đĩa nhỏ, giống như là một chiếc bánh gatô màu anh đào vẫn đang nóng hổi..

Rất ít chuyện trong cuộc sống khiến Reese mất sự ngon miệng, và tối nay không phải là một ngoại lệ. Anh đã làm việc quá nặng nhọc để có thể ăn một cách nhỏ nhẹ thức ăn của mình. Khi Madelyn ăn xong một phần nhỏ chiếc bánh gatô, cũng là lúc Reese phá hủy gần hết con gà, tất cả chỗ khoai tây và nước sốt, chỉ còn lại hai chiếc bánh quy. Anh cảm thấy gần như hài lòng khi Madelyn đặt một phần bánh gatô lớn lên chiếc đĩa sạch cho anh. Một cái liếc nhanh lên khuôn mặt lạnh giá của cô, mặc dù, anh biết rằng thức ăn không làm nên phép màu giống như thế đối với cô. “ Em đã học nấu món này như thế nào đây ?”. “ Có một quyển sách dạy nấu ăn ở trong tủ. Em có thể đọc.” Quá nhiều cho bước đầu đàm thoại.

Cô lên gác ngay khi nhà bếp được dọn sạch sẽ. Reese vào văn phòng và làm những công việc giấy tờ nhiều như không bao giờ hết , nhưng tâm trí anh không tập trung vào nó. Khi anh nhìn đồng hồ lúc 8h ,tự hỏi không biết cô đã sẵn sàng đi ngủ chưa. Rồi anh nghe thấy tiếng vòi hoa sen chảy, và sự tưởng tượng về cơ thể trần truồng của cô dưới làn hơi nước đã làm anh di chuyển liên tục trên chiếc ghế. Có những lúc bộ phận sinh dục của người đàn ông có thể khiến anh ta bức bối khó chịu, và đây là một trong những lúc như thế. Anh đã cứng cả ngày nay, nguyên rửa bản thân mình vì đã không làm tình với cô sáng nay, dù là đó có thể là một sai lầm to lớn.

Anh ném chiếc bút lên bàn và đóng quyển sổ lại, bước đi một cách kiểm chế dữ dội.

Khốn kiếp, anh cần cô, anh không thể đợi thêm một chút nào nữa.

Anh tắt hết đèn và bước lên cầu thang, bước chân anh nặng nề và thông thả. Tâm trí anh nóng như lửa đốt, khoảnh khắc thắt ruột gan khi lần đầu tiên anh đi vào trong cô, cảm thấy sự chống cự nhỏ nhoi của phần da thịt khít khao, sự dâng hiến, sự bao bọc, ẩm ướt, cái xiết chặt nóng bỏng và cảm giác bùng nổ trong anh. Tất cả những điều đó anh có thể không giữ lại sau thời gian bên cô, và một lần nữa, cố gắng ghi nhớ rằng cô còn quá mới để làm tình và vẫn còn rụt rè, để anh giữ mình tự chủ.

Cửa nhà tắm đã mở. Anh bước vào và tìm thấy cô đang sơn móng chân trên giường. Đôi chân dài của cô để trần, cuộn lại trong một tư thế mà có lẽ chỉ có phụ nữ mới làm được, và đàn ông thường trở nên mất trí khi nhìn vào nó. Cơ thể anh căng ra, và anh trở nên hoàn toàn, cương cứng một cách nhút nhối. Cô mặc một chiếc váy lụa màu hồng sẫm đến ngang đùi, để lộ chiếc quần lót chèn điểm hoa. Chất satin dán vào ngực cô, cho thấy bầu ngực tròn trịa và những núm vú mềm mại, mái tóc vàng được vén sang một bên, trải dài xuống vai cô và làn da vẫn ửng lên sau khi tắm. Về mặt cô nghiêm nghị và chăm chú khi tập trung đánh chiếc chổi nhỏ xiu lên ngón chân, khiến nó có màu hồng sẫm như chiếc váy cô đang mặc.

“Đi ngủ thôi.” Giọng anh trầm đục. Anh đã cởi xong chiếc áo sơ mi.

Cô thậm chí còn không liếc anh một cái. “ em không thể, móng chân em vẫn ướt.”

Anh không quan tâm nhiều lắm. Anh sẽ giữ đôi chân cô giơ cao đủ để nước sơn có thể khô khi anh hoàn thành. Cô đập nắp chai nước sơn và đặt nó sang một bên, rồi cúi xuống thổi phù lên những ngón chân. Anh tháo khoá và cởi chiếc quần jeans.

“ Dù thế nào thì cũng nên đi ngủ.”

Cô nhìn anh một cách khó chịu và đứng lên, “ Anh đi ngủ đi, em xuống lầu đọc sách một lúc.”

Anh vươn cánh tay ra trước mặt cô khi cô sắp đi qua, ngăn cản cô. Anh cầm lấy tay cô, và thì thầm , “ quên chuyện đọc sách đi.” rồi kéo cô về phía anh.

Madelyn giật mạnh ra, nhìn chăm chăm vào anh với sự tức giận đầy hoài nghi “ Không thể tin được, anh thực sự nghĩ là em có thể làm tình lúc này à ?”

Đôi mắt anh nheo lại, và anh móc ngón tay cái vào chiếc thắt lưng của mình, hỏi một cách rất nhẹ nhàng “ tại sao không ?”

“ Vì một lý do rất chính đáng, em đang tức giận, anh đã làm mọi thứ rắc rối lên và em thậm chí chưa thể chấm dứt để tha thứ cho anh điều đó.” Anh vẫn đứng móc ngón tay cái vào thắt lưng, chiếc quần jean đã mở và tư thế của anh kiêu ngạo một cách nam tính không thể tin được, khiến cô tức giận đến nỗi không thể nói lên lời.

“ Cách tốt nhất để giảng hoà là ở trên giường”

“Đó là cách đàn ông nghĩ”. Cô nói một cách khinh bỉ “Để em nói cho anh biết, không một phụ nữ nào muốn làm tình với một người đàn ông trong khi cô ấy vẫn nghĩ về việc anh ta đã khoá chặt thể nào khi vạ cổ một con gà.” Cô quay ngoắt đi và bước một cách hiên ngang ra khỏi phòng ngủ.

Reese bắt đầu nguyên rửa. Tâm trạng thất vọng sôi lên trong anh, trong một khoảnh khắc anh đuổi theo cô. Nhưng khi tới cửa ra vào, anh chợt đứng lại, đấm mạnh vào khung cửa. Và lại nguyên rửa.

Bầu không khí rõ ràng trở nên lạnh nhạt giữa họ vào sáng hôm sau, khi anh lái xe đưa cô vào thị trấn nhỏ Crook để mua thực phẩm. Mặc dù cô không còn quá giận dữ, nhưng cũng không kém quả quyết hơn. Anh không bỏ qua một động thái nào của cô và chờ đợi sự hoà giải tiếp theo với anh, mong rằng nó không kèm theo những câu hỏi. Nếu ý nghĩ của anh rằng một cuộc nhân phải là như thế, thì có lẽ họ sẽ phải cùng sống trong những khoảng thời gian khó khăn.

Gọi Crook là một thị trấn là tăng bốc nó quá. Ở đó có vài căn nhà ngổn ngang một cách lộn xộn, một trạm xăng, một cửa hàng thực phẩm, 1 cửa hàng tạp hoá, và một quán cà phê nhỏ với ngưỡng chiếc xe chở hàng đồ lộn xộn trước cửa. Madelyn tự hỏi không biết Reese nghĩ rằng cô sẽ làm điều nguy hiểm quái quỉ khi đến Crook. Có thể anh ta nghĩ cô sẽ lái xe một cách điên cuồng và đâm lên lề đường, giống như một số người

nào đó đã từng làm. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái vỉa hè với nhiều vết trượt như vậy, chắc họ thực sự rất tức giận.

“Đi uống một cốc cà phê nhé”. Reese đề nghị khi họ ra khỏi trạm xăng và Madelyn đồng ý. Thật là tuyệt để uống một cốc cà phê mà cô không cần phải rút trước khi cô có thể uống nó. Tiệm cà phê có năm chiếc ghế xoay, được bọc da giả màu đen, đặt phía trước quầy hàng. Có ba chiếc bàn tròn, mỗi chiếc được vây xung quanh bởi bốn chiếc ghế, và dọc theo tường bên trái là ba cái quầy bar. Bốn chiếc xoay đã có người ngồi, rõ ràng họ là chủ nhân của bốn chiếc xe chở hàng ngoài cửa. Những người đàn ông có những điểm đặc trưng khác biệt nhưng giống hệt nhau ở làn da phớt nắng, chiếc mũ mòn vết, cùng mặc quần jean và đi ủng. Reese gật đầu chào tất cả và họ gật đầu lại, sau đó họ quay trở lại với tách cà phê và bánh của mình.

Reese dẫn cô đến một cái quầy, và họ ngồi xuống những chiếc ghế nhựa.

Người bồi bàn đứng đằng sau quầy nhìn họ một cách cau kỉnh. “ Anh có muốn ăn gì không, hay chỉ cà phê thôi ?”

“ Cà phê”. Anh nói.

Cô ta bước ra khỏi quầy bar và đặt mạnh 2 tách cà phê trước mặt họ. Sau đó cô trở lại với chiếc phin cà phê và rót cà phê vào, và vẫn không thay đổi thái độ, nó giống như một sự giận dữ. “ Cà phê 50 xen một tách.” Cô ta nói giống như đây là tội lỗi của họ vậy, rồi bước đều về vị trí của mình đằng sau quầy bar.

Madelyn thở dài khi thấy cà phê đen như thế nào. Một hộp thăm dò cũng đã cho cô biết điều này, đủ mạnh để có thể tỉnh táo.

Một trong những người đàn ông bước xuống thông thả từ chiếc ghế xoay và tiến về góc có chiếc máy hát tự động.

Cô bồi bàn ngược lên, “ Tôi sẽ rút phích cắm nếu anh hát một trong những bản tình ca như tiếng mèo gào.” Cô ta nói, giọng điệu cau kỉnh giống y như cách cô nhìn.

“ Cô sẽ nợ tôi 25 xen nếu cô làm như thế.”

“Và không hát bất cứ bài rock kinh khủng nào, tôi không thích âm nhạc khi mà giọng hát của ca sĩ rống lên như là họ đang bị thiên .”

Mắt Madelyn tròn xoe, và bị mắc nghẹn một chút với tách cà phê. Như bị thôi miên, cô nhìn chằm chằm vào người bồi bàn.

Anh chàng cao bồi đang gầm toáng lên “ Tôi không cần biết cô thích cái gì cả, Floris, vì vậy hãy bịt tai cô vào và đừng có nghe.”

“ Tôi sẽ nói cho anh biết tôi thích cái gì”. Cô bật lại. “ Tôi thích yên tĩnh và hoà bình.”

“ Vậy hãy tìm cái thư viện nào đấy mà làm việc.” Anh ta nhét 25 xen vào cái rãnh và đập lên những cái nút một cách ngang ngược.

Một bài hát đồng quê âm ỉ tràn ngập tiệm cà phê. Cô bồi bàn bắt đầu làm cho những chiếc cốc và đĩa chén va vào nhau kêu loảng xoảng. Madelyn tự hỏi không biết tiền bồi thường hàng tháng sẽ là bao nhiêu nếu Floris cứ hành hạ bát đĩa kiểu này mỗi khi có ai đó hát ở chiếc máy tự động. Anh chàng cao bồi nhìn một cách giận dữ, và Floris đập âm ỉ hơn. Anh ta bước mạnh trở lại chiếc máy hát và vứt vào nó 25 xen khác, nhưng theo kiểu của những chiếc máy bán hàng tự động ở khắp mọi nơi, nó nhận tiền nhưng từ chối sự lựa chọn của anh ta. Anh ta cau kỉnh và đâm mạnh vào nó, cánh tay anh ta liên tục mạnh qua thanh ghi âm cùng với một tiếng kêu kết đọng tóc gáy, rồi khi chạm đến điểm cuối cùng trên rãnh đĩa, nó tự động nhấc lên khi thanh ghi âm trở về vị trí của mình, sự im lặng được bao trùm.

Với một cái nhìn đắc thắng Floris đi một cách oai vệ qua cánh cửa đung đưa vào nhà bếp.

“ Một bồi bàn quái đản ”. Madelyn thốt lên trong sự sợ hãi, nhìn theo cánh cửa đung đưa ra vào một cách nhẹ nhàng.

Reese bị mắc nghẹn và phải phun cà phê lại cốc của mình. Cô không muốn nhìn vào mặt anh, nhưng rồi không cưỡng được sự thúc đẩy mạnh mẽ. Cô liếc về phía anh mà không quay đầu lại, và thấy anh đang

nhìn cô, gương mặt anh vụng về một cách không tự nhiên. Cô nhìn anh, và anh nhìn cô, rồi họ bắt đầu cười rúc rích. Anh cố gắng kiềm chế nó và nhanh chóng nuốt một ngụm cà phê, nhưng Madelyn vẫn cười khúc khích trong khi anh chớp lấy ví của mình. Anh ném một dola và một chút tiền lẻ lên bàn, tóm lấy tay cô và đẩy ra phía cửa ra vào. Khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng họ, anh thả tay cô ra và cúi xuống, chống tay lên đầu gối và cười phá lên ầm ĩ. Madelyn ngồi sụp xuống sau lưng anh, nhìn lại một lần nữa về choáng váng, bất lực trên gương mặt gã cao bồi và sự hân hoan trên gương mặt Floris, và lại bật cười lên lần nữa.

Sau cái tâm trạng tồi tệ của cô thì nụ cười quả thật là một cảm giác thú vị. Thậm chí còn tuyệt vời hơn nữa khi nghe thấy tiếng Reese cười, một sự day dứt thấm vào cô khi cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô được nghe anh cười. Anh rất ít khi cười, nhưng lúc này anh thậm chí còn ôm chặt lấy xương sườn và lau những giọt nước mắt, và vẫn còn những âm thanh khùng khục bùng nổ sâu trong khuôn ngực anh. Cô tràn ngập sự ham muốn mạnh mẽ được khóc, nhưng cô kiềm chế lại.

Phần lớn sự căng thẳng giữa họ đã biến mất khi họ cùng nhau mua thực phẩm. Reese nói đúng, cửa hàng tạp phẩm có hầu hết là những thứ cơ bản, nhưng Madelyn đã nghiên cứu sách nấu ăn một cách kỹ lưỡng và biết rằng cô có thể nấu với bất cứ thứ gì sẵn có. Ôn chúa là Reese không cầu kỳ trong chuyện ăn uống.

Một người phụ nữ vui vẻ với một bộ ngực thực sự kinh hoàng quan sát về bề ngoài của họ, kèm theo đó là một cuộc nói chuyện ngẫu hứng với Reese. Cô ta nhìn Madelyn có vẻ dò hỏi, rồi nhìn xuống chiếc nhẫn trên bàn tay trái cô. Reese thấy cái nhìn đó và cố gắng hết sức mình trả lời sự hiếu kỳ anh biết sẽ phải tới. “Glenna, đây là vợ tôi, Madelyn.”

Glenna nhìn một cách chăm chăm, rồi cô liếc xuống bàn tay trái của anh. Chiếc nhẫn vàng trên ngón tay râm nắng của anh rõ ràng làm cô ta sững sốt. Reese kèm theo một lời giới thiệu, với hi vọng sẽ khắc phục được phản ứng của cô ta.

“Maddie, đây là Glenna Kinnaird, cô ấy học chung với anh.”

Lấy lại bình tĩnh, Glenna tươi cười và chìa bàn tay của mình ra. “Không thể tin được, xin chúc mừng, cuối cùng anh cũng đã lấy vợ, sau tất cả những gì xảy ra. Thế nào, hãy đợi đến khi tôi kể với tất cả mọi người. Chúng tôi không thực sự đi học cùng nhau.” Cô nói huyền thuyên với Madelyn. “Tôi lớn hơn Reese mười tuổi, vì vậy tôi tốt nghiệp khi anh ta mới học lớp 3, nhưng tôi biết tất cả về cuộc sống của hắn. Làm thế nào mà cô tóm được anh ta vậy? Tôi đã từng thề rằng anh ta chắc sẽ không bao giờ kết hôn một lần nữa – ừ, đó là...” giọng cô kéo dài một cách băn khoăn trong khi cô liếc nhìn Reese.

Madelyn mỉm cười “Vâng, tôi biết chuyện về April, còn làm cách nào mà tôi tóm được ấy thì ...ừm, tôi không biết, anh ấy đã tóm được tôi.”

Gương mặt của Glenna lấy được lại vẻ hớn hở, “Chỉ cần một cái nhìn và quên luôn chuyện muốn sống độc thân, đúng không?”

“Gần như là như thế.” Reese nói.

Anh chỉ cần một cái nhìn và đã trở nên cương cứng, nhưng cuối cùng thì kết quả cũng giống như vậy, một cô gái tóc vàng, cặp chân dài cùng với những bước đi lười biếng, quyến rũ giờ đã là vợ của anh. Khi họ rời cửa hàng với cái vẫy tay chào của Glenna, anh nhận ra điều gì đó khiến anh phải trầm ngâm tư lự khi họ xếp thực phẩm vào chiếc xe chở hàng. Glenna từng không ưa April ra mặt, nhưng lại rất thân thiện và hoàn toàn thoải mái với Madelyn. Dù là, theo một cách mơ hồ, Madelyn ăn mặc hợp thời trang hơn April, tuy nhiên, cô có cách cư xử thoải mái và thân thiện, và Glenna hưởng ứng lại điều đó. Madelyn không mặc đồ đắt tiền giống như April, nhưng bất cứ thứ gì cô mặc cũng có một phong cách riêng nào đó, giống như là cô đã có kinh nghiệm hàng giờ để giữ cho cổ áo mình luôn thẳng đứng, hay ống tay áo được cuộn lên một cách tỉ mỉ. Cô luôn kéo dài ánh mắt, nhưng không gây cảm giác thù địch với phụ nữ giống như April. Phong cách. Anh nhìn vào vợ mình và nghĩ về chuyện trông cô như thế nào vào ngày hôm qua, với một miếng cao su bảo vệ tuốt trên cẳng chân và mái tóc xoã lên mặt. Anh không đã dám cười lúc đó, nhưng khi hồi tưởng anh không thể kiềm chế và bắt đầu cười khúc khích. Thậm chí khi bắt một con gà, Madelyn cũng làm điều đó với một phong cách riêng.

Madelyn đã ở bên ngoài cả buổi sáng, cạo sạch lớp sơn tróc ra của ngôi nhà. Sau khi cạo hết lớp bên trong, cô làm việc với lớp bên ngoài, đó quả thật là một buổi sáng tuyệt đẹp mà cô thực sự thích thú bất chấp công việc nặng nhọc. Mặc dù trời đã gần về trưa, và nhiệt độ mỗi lúc một trở nên khó chịu. Mồ hôi khiến quần áo dính chặt vào người cô. Cảm thấy đã làm việc đủ cho một ngày, cô quyết định trèo xuống thang và vào trong đi tắm.

Khi cô trở lại tầng dưới, điều đầu tiên cô nhìn thấy chiếc túi đựng bữa trưa của Reese ở trong tủ. Anh đã ra ngoài để sửa lại hàng rào và sẽ không trở lại cho đến tận bữa tối, nhưng anh đã bỏ quên bữa trưa và bình thủy đựng trà.

Cô nhìn đồng hồ. Chắc bây giờ anh thấy rất đói. Nhanh chóng cô đổ bình thủy và cho vào đầy nước trà mới cùng những viên đá mát lạnh, rồi cô lấy chìa khoá chiếc xe chở hàng và vội vàng ra ngoài với bữa ăn trưa của anh. Bằng sự tình cờ cô biết anh đang làm việc ở đâu, vì cách đây hai tuần anh đã từng chỉ sơ qua cho cô một vòng nông trại, và sáng nay anh đã nói đến việc anh sẽ ở đâu. Đó thực sự là một sự dễ dàng chắc chắn cho ai đó để biết anh ấy ở đâu. Và cô tự lự khi nghĩ về những năm tháng anh làm việc một mình, với sự trống rỗng trong ngôi nhà, không ai biết anh đã đi đâu hay ở bên ngoài bao lâu. Nếu như anh bị thương, anh có thể nằm xuống đó và chết đi mà không ai biết rằng anh đã bị thương cho đến khi quá muộn.

Cuộc hôn nhân của cô thậm chí còn chưa được ba tuần, và đương nhiên cô nhớ rất rõ cuộc sống trước đó của mình. Cô chưa bao giờ tắt bật như bây giờ, mặc dù cô phải thừa nhận cô rất sung sướng bỏ những công việc nhà để được cưỡi vòng quanh nông trại cùng với Reese, nhưng anh vẫn từ chối khi nghe điều đó. Cô chắc chắn rằng nếu ai đó tìm kiếm từ “ Ngoan cường” trong từ điển, bên cạnh nó phải có một bức hình của Reese. Reese quyết định cô phải ở đâu trong cuộc sống của anh, và không để cô đi quá giới hạn đó.

Cô có thể cảm thấy sự thèm khát trong anh vào những đêm anh làm tình với cô, nhưng anh không bao giờ đi quá xa, không bao giờ giải thoát sự đam mê mà cô cảm thấy, và kết quả là cô cũng không thể để mình đi xa hơn. Tình dục không còn là sự khó chịu nữa, và cô liều lĩnh muốn nhiều hơn từ những cuộc làm tình của họ, nhưng những xúc cảm mãnh liệt cô muốn không có ở đó. Anh đã giữ nó lại, giảm bớt sự thoải mái mà cả hai người có thể có và bảo vệ thành lũy bên trong mình bằng cách đó. Cô không biết cô có thể chịu đựng điều đó bao lâu nữa, bao lâu nữa trước khi cô bắt đầu xin lỗi và quay lưng lại với anh vào mỗi đêm. Điều đó thật kinh khủng, cô biết, khi mà cô thực sự mong chờ đến kỳ kinh nguyệt của mình.

Cô lái xe từ từ, bận tâm với những lo lắng của mình, và tìm kiếm bất kì dấu hiệu của chiếc xe tải ở đâu đó. Giống như tất cả các chủ nông trại, Reese không chú ý đến đường lối, anh chỉ đơn giản lái qua mảnh đất, chiếc xe tải là một công cụ của anh, không phải một giả thưởng hay một biểu tượng cần được nâng niu. Nếu như nó trông tránh lắc lư thì anh cũng đối xử với nó như thế, vì nó không có giá trị nào ngoài giá trị của một chiếc xe làm việc nặng.

Dù cô biết khu vực nơi anh làm việc, nhưng khu vực đó bao phủ bởi nhiều khu đất trống và anh có thể ở bất cứ đâu trên đó. Cô không nhìn thấy anh đâu cả, nhưng những vết bánh xe mới rạch lên mặt đất, và cô đơn giản chỉ đi theo chúng, cẩn thận lái xe qua mảnh đất gồ ghề mà Reese đã đi qua mà không ảnh hưởng đến chúng, vì chiếc xe chở hàng thấp hơn rất nhiều so với xe tải và không thể vượt qua địa hình đó. Mất gần bốn mươi phút để cô tìm ra anh, anh đỗ chiếc xe dưới một cái cây, không hoàn toàn che khuất tầm nhìn. Đó là sự phản chiếu tình cờ của sợi dây thép gai trong khi anh kéo chặt nó vào mắt cô, và cô lái chiếc xe một cách thông thả ngang qua đồi đến chỗ anh.

Anh liếc nhanh lên khi cô đến lại gần nhưng không ngừng công việc lại. Cổ họng cô như căng ra. Anh đã cởi chiếc áo sơ mi và vắt nó lên thành nền chiếc xe tải, và thân hình cơ bắp của anh lấp lánh mồ hôi. Cô biết rằng anh rất mạnh mẽ, và nhận ra điều đó từ lần đầu tiên khi cơ thể anh làm miệng cô khô khốc với một sự cảm nhận gần như là đau đớn. Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy những cơ bắp mạnh mẽ cuộn cuộn và gồng lên như thế. Anh hoạt động với sự thay đổi uyển chuyển khiến sức mạnh của anh càng đáng chú ý hơn. Bắp tay và cơ tay của anh phình lên khi anh đóng mạnh một cái đinh lên cột trụ, siết chặt sợi dây thép mới.

Khi công việc hoàn thành anh ném chiếc búa lên cái bao tải chứa đinh và bỏ mũ ra, dùng khủy tay lau mồ hôi trên gương mặt mình.

“ Em làm gì ở đây thế ?”

Giọng anh nghe có vẻ không vui mừng chút nào khi thấy cô. Madelyn chui ra khỏi xe, mang theo bình trà và bánh sandwich.

“ Anh bỏ quên bữa trưa.”

Anh bước về phía cô và lấy cái bình trà, mở nắp nó ra rồi tu trực tiếp. Chiếc cổ mạnh mẽ của anh hoạt động trong khi anh nuốt từng ngụm nước mát lạnh. Cô nhận ra anh đã làm việc cả buổi sáng mà không uống cái gì cả. Một giọt trà rớt ra khỏi môi anh và chạy xuống cổ, cô nhìn nó như bị thôi miên một cách đau đớn khi nó trượt xuống làn da nóng bỏng của anh, và cô ghen tỵ với nó . Có đôi khi cô muốn những hôn những nụ hôn dài lên cơ thể anh nhưng anh đã giữ cô lại, vì anh không muốn những loại cử chỉ hôn hít vuốt ve như thế. Tất cả những gì anh muốn là sự giải phóng tình dục, không phải là sự bày tỏ tình yêu một cách chậm rãi, gọi lên sự khoái lạc đầy thích thú.

Anh đặt bình trà xuống bên dưới sàn sau xe và với lấy chiếc áo, dùng nó để lau mồ hôi trên mặt, trên vai, cánh tay và ngực. Ném chiếc áo trở lại qua thành xe, anh thông thả ngồi xuống sàn sau xe và lấy những chiếc bánh sandwich từ cô. “ Xe chở hàng không phải dùng để lái qua những quả đồi.” Anh nói trong khi mở túi sandwich.

Madelyn mím chặt môi, “ Em không muốn anh đi cả ngày mà không ăn hay uống bất cứ thứ gì, và em lưu ý chuyện đó.”

“ Làm thế nào mà tìm được anh ?”

“Em đi theo vết lốp xe tải”

Anh cần nhẩn và tự lấy cho mình một miếng sandwich. Nó và những thứ khác biến mất mà không kèm thêm bất cứ lời nào được nói giữa họ. Madelyn nâng tóc lên khỏi cổ, để một chút gió hiu hiu thổi nhẹ qua làn mát làn da nóng nực của mình. Cô luôn luôn bện tóc gọn suốt cả ngày, nhưng cô đã thả nó ra khi tắm và không buộc lại trước khi bắt đầu tìm kiếm Reese.

Reese quan sát cử chỉ duyên dáng của cô, và nhịp tim anh đập mạnh hơn. Cô mặc một chiếc váy chun cotton trắng với một trong những chiếc áo yếm mà cô ưa thích bên trên, và một đôi xăng đan nhỏ hơn cả những đôi giày đế mỏng với những cái quai mảnh dẻ. Trông cô mát mẻ và thơm ngát, trong khi anh nóng nực và đầy mồ hôi, đó là kết quả của sự khác biệt trong công việc hàng ngày của họ. Giờ thì căn nhà đã sạch sẽ và bóng lộn và có lẽ không còn mất nhiều thời gian để giữ nó luôn như thế. Một cơn gió nhẹ tóm lấy những sợi tóc và cuốn nó vương lên mặt cô, cô vuốt nó ra đằng sau, nghiêng đầu để cả mái tóc xoã xuống lưng.

Mọi động tác của cô đều làm nên sức quyến rũ tự nhiên. Anh cảm thấy sự đáp ứng từ háng của mình, từ tĩnh mạch của mình, khi huyết mạch anh bắt đầu nóng lên và chảy mạnh. Càng ngày anh càng cảm thấy khó khăn hơn để giữ cho đôi tay mình tránh xa cô suốt cả ngày, giữ cho mình không hướng về cô nhiều lần trong suốt đêm. Anh trở nên giận dữ với chính bản thân mình vì đã thèm muốn cô quá nhiều, và với cả cô vì bất cứ điều gì cô có thể làm sai.

“ Thực sự em ra đây vì cái gì ?”. Anh hỏi một cách khắc nghiệt.

“ Anh làm xong việc và sẽ trở về nhà vào một giờ khác.Trước đây,anh cũng đã từng cả ngày không ăn uống gì cả, vậy thực sự là em phô trương ra ngoài này vì cái gì?” Đôi mắt Madelyn nheo lại khi cô chậm chạp quay đầu lại để nhìn vào anh. Cô không hề nói gì, sự kết hợp giữa cảm giác giận giữ và tâm trạng thất bại về tình dục thậm chí còn thúc ép anh hơn nữa.

“Có phải em muốn anh ngừng tất cả công việc lại và đùa giỡn với em

không ? em không thể ở cả ngày mà không có sự chú ý của đàn ông được à?

Hay là em nghĩ chúng ta sẽ có một cuộc dã ngoại bên ngoài gợi tình ở đây và chiếc váy của em được lật lên?”

Cô quay lại đối diện mặt anh, đôi mắt cô nhìn chăm chăm, âm thanh của cô chậm rãi và rõ ràng,

“Tại sao em phải quan tâm điều đó, những gì em có thể nói là tình dục không đáng để vượt qua cả một quãng đường như vậy, em còn khối việc đáng để làm hơn với thời gian của mình.”

Anh như nhận được một nhát đâm mạnh vào cái tôi của mình, và đột nhiên nó trở nên mạnh mẽ. Nó thực sự là quá mạnh, sự ham muốn mà không có được, sự đòi hỏi mà không chiếm được. Một màn sương đỏ đẫm trước mắt anh, toàn bộ cơ thể anh dường như căng ra khi anh mù quáng với lấy cô, tóm lấy tay cô và kéo dựa vào mình.

Madelyn không chuẩn bị trước cho hành động chớp nhoáng ấy. Cô thậm chí còn không có thời gian lùi lại. Đột nhiên anh nắm chặt tay cô một cách đau đớn, một cử chỉ khiến cô va chạm với thân thể cứng rắn của anh, gần như làm cô ngừng thở. Môi anh cúi xuống, nóng hổi và mạnh mẽ, không đợi sự ưng thuận của môi cô và chiếm lấy nó. Răng anh cào vào môi dưới của cô, và khi cô thốt lên một âm thanh run rẩy đểhưởng ứng ? hay phản đối ? anh tận dụng cơ hội đó để đi vào môi cô bằng lưỡi của mình.

Tim của cô đập loạn xạ trong lồng ngực khi cô nhận ra anh đã mất sự tự chủ.

Đôi tay anh quấn chặt lấy cô, nhấc cô lên cao và môi anh chiếm lấy cô với sự cường đoạt. Sự phấn chấn cuộn lên trong cô, và cô vòng tay mình ra sau cô anh và hôn trả lại. Anh nhấc cô lên sàn sau xe, tìm kiếm chiếc áo sơ mi của mình, ném nó xuống thùng xe.

Với một chuyển động nhịp nhàng, anh trượt cô về phía sau và cúi mình nhảy lên sàn xe, rồi anh đẩy cô xuống chiếc áo sơ mi và hạ mình lên trên người cô.

Lờ mờ cô nhận ra rằng một khi bạn giải phóng một con hổ, thật không dễ dàng gì để anh ta kiềm chế lại nữa. Tất nhiên, cô không chắc rằng mình muốn điều đó. Tia nắng xuyên qua những chiếc lá, lốm đốm trên làn da bóng của anh, mắt anh đầy sự mãnh liệt nguyên thủy khi anh dùng đầu gối tách đùi cô ra. Trông anh thật đẹp và hoang dã, và cô thì thầm dịu dàng khi cô với lấy anh. Anh giật tung quần áo cô, và cô không hề quan tâm. Chiếc áo sơ mi của cô tung ra dưới những ngón tay xoắn lại của anh, nâng bầu ngực trần trụi căng tròn lên miệng, anh mút mạnh lên ngực cô trong khi đẩy váy cô lên tới thắt lưng và móc ngón tay vào dây nịt của chiếc quần con. Cô nhấc mông mình lên để giúp đỡ, nhưng chợt nghe tiếng xé toạc của đường viền, rồi anh ném những mảnh vải vụn ra thành xe. Anh chuyển môi mình sang bên ngực khác rồi mút nướu vú vào miệng trong khi tay làm việc với cái khoá quần của mình. Anh cầu nhàu khi chiếc khoá tách ra, giải thoát cho cái bề dài đang nhồi nhối, và đẩy cả quần lót lẫn quần jean xuống chỉ với một động tác. Sự đi vào của anh nhanh mà mạnh. Cơ thể cô giật bắn lên dưới sự va chạm mạnh đó. Anh rên rỉ thích thú khi phần cơ thể tế nhị của người đàn bà bao bọc lấy anh, ngay lập tức biến nỗi đau không thể chịu được của anh trở thành cảm giác thích thú không thể chịu được.

Madelyn bấm sâu ngón tay vào lưng anh, cô uốn cong người lên vì sự bùng nổ nóng bỏng. Cơ thể cô căng ra và siết chặt cho đến khi cô nghĩ mình sắp bị điên, và cô vật lộn với cả anh lẫn tình trạng căng thẳng, khe thét lên, cơ thể cô cố gắng nâng lên để quăng anh ra ngay cả khi đôi chân cô đang quấn chặt quanh anh để đẩy anh vào sâu hơn. Nếu như anh đã trở nên hoang dại, thì cô cũng vậy. Anh đâm mạnh vào cô, và cô đón nhận, hông cô nện mạnh lại vào anh và anh cười trên cô, đôi tay anh quấn quanh mông cô nhấc nó cao hơn, để anh có thể vào sâu hơn trong cô.

Một cơn sóng lớn dâng tràn bùng nổ trong tâm trí cô mà không báo trước, và cô thét lên một cách đầy bản năng làm xua tan không khí nặng nề. Anh vẫn đâm thật mạnh vào trong cô, và điều đó lại xảy ra một lần nữa. Lần thứ hai quá gần với lần thứ nhất khiến cô không kịp lấy lại hơi thở, và lần thứ hai này thật mạnh mẽ, đẩy cô thậm chí cao hơn nữa. Cô cắn lấy vai anh, thốn thức bởi sự tác động mạnh mẽ của nó, và đột nhiên cô cảm thấy anh trở nên cứng rắn và to lớn hơn trong cô, toàn bộ cơ thể anh căng phồng ra và run bắn lên, anh ngửa đầu và hét lên một tiếng như xé toạc trong lồng ngực, trong khi hông anh thỉnh thoảng thúc mạnh trong sự nổ bùng hoàn toàn thỏa mãn.

Không gian sau đó trở nên tĩnh lặng, mơ hồ. Cô có thể cảm thấy ánh mặt trời chiếu lên da mình, sức nóng của sàn sắt bên dưới mình, chiếc áo sơ mi của anh lót dưới đầu cô. Có tiếng chim hót, và cơn gió xào xạc thổi qua cỏ cây. Cô có thể tiếng vỗ cánh vo ve của một con ong đầu đó, và âm thanh chậm chậm của hơi thở anh. Họ nằm cạnh nhau, cánh tay nặng nề của anh quàng qua bụng cô. Cô lơ mơ ngủ. Cơn gió hiu hiu làm khô mồ hôi trên thân thể cô một cách mát mẻ, dịu dàng. Sau một thời gian rất, rất dài, tưởng chừng như nhiều phút trôi qua, cô quay vào vòng tay anh và áp môi mình lên môi anh.

Lúc này anh đã cởi giày và quần jean, lần đầu tiên thật điên cuồng, nguyên sơ, và lần này cũng kém hơn là mấy. Nỗ lực để kiềm chế sự thèm khát đã được dựng lên cho đến khi, giống như một cơn lũ tràn qua đê, nó bị vỡ tan và không thể kiểm soát được. Anh cởi váy cô và trượt nó xuống chân cô, rồi cô tách đùi ra và với lấy anh lần nữa, anh đã không thể đợi thêm một phút nào nữa. Cảnh tượng đôi chân ngọc ngà này mở rộng đón anh là một hình ảnh thường xuất hiện trong những giấc mơ. Anh có ý định lần này sẽ dịu dàng hơn với cô, nhưng ngay khi anh thâm nhập vào, cô lập tức rên rỉ từ trong cổ họng và hông rung lên, khiến anh lại nổi điên một lần nữa.

Lúc này, khi mọi chuyện đã qua, anh không rút mình ra, như muốn liên tục sở hữu cô. “

Reese”.cô thì thầm, những ngón tay cô lùa vào mái tóc ẩm ướt của anh. Anh lướt ngón tay cái xuống cảm cô và nâng mặt cô lên, nghiêng đầu cô để anh có thể hôn cô thật sâu và thật lâu cho thoả khao khát. Anh bắt đầu cứng lên một lần nữa, nhưng anh vẫn còn bên trong cô nên không có sự cấp bách, chỉ từ từ tăng thêm sự khoái lạc.

Cả hai đều mê mẩn với điều đó. Anh tìm ngực cô, mơn trớn chúng bằng cả tay lẫn miệng, đôi tay mảnh khảnh của cô chuyển động như dải lụa, mượt mà trên bờ vai rộng, lướt xuống những cơ bắp đang căng ra trên lưng, và cuối cùng chúng âu yếm và xoa bóp cặp mông anh. Anh nâng người lên, bắt đầu những cú đâm chậm chạp và đều đặn. Cô cũng dâng người lên theo, hôn lên cổ anh, ngực anh và liếm vào những núm vú nhỏ, thấp thoáng trong bộ lông quăn trên ngực anh. Khi lên đến đỉnh, cô quăn quai trên chiếc áo nhàu nát, anh nhìn cô một cách mê hoặc khi những núm vú cô căng ra, thân hình cô đầy kích thích. Anh tóm lấy hông cô và nhấc nó lên, trượt nó lên xuống trên cơ thể anh, và hình ảnh cô giật lên đầy thoả mãn đã mang anh lên đến đỉnh trước cả khi cô kết thúc.

Cái nóng buổi trưa đã trôi qua khi họ tự thoả mãn lẫn nhau. Không có gì tồn tại ngoài sự khám phá nhục dục và khoái lạc nóng bỏng. Anh hôn cô từ đầu đến chân, nếm trải hương vị ngọt ngào của xác thịt cô, say mê cái cách mà cô hưởng ứng lại sự đụng chạm dịu dàng của anh. Khi lưng cô trở nên nhạy cảm bởi sự cọ xát với sàn cứng, anh đẩy cô lên thân thể mình, nhìn ngắm cô thích thú với sự tự do mà anh dành cho cô để chiếm hữu bằng nhịp độ của chính mình.

Anh nghĩ rằng mình đã hoàn toàn trống rỗng, nhưng anh không thể dừng lại. Anh không biết bao giờ mình có thể dừng lại, đỉnh điểm không còn gây choáng váng nữa, nhưng nó chậm rãi, mãnh liệt như sẽ kéo dài mãi mãi.

Madelyn đánh sạt vào anh, không suy nghĩ, chưa bao giờ muốn suy nghĩ. Đây chính là điều kì diệu cô đã khao khát, sự bùng nổ khoái lạc mà cô cảm thấy ở anh. Không chỗ nào trên cơ thể cô không được vuốt ve, âu yếm. Sự kiệt sức len vào và kết hợp cùng sự thoả mãn khiến họ thiếp dần đi.

Mặt trời đã xuống thấp khi họ tỉnh dậy, không khí trở nên lạnh hơn. Reese kéo cô vào thân thể nóng ấm của anh và vuốt tóc cô ra sau gương mặt. “ Em ổn chứ ?” Anh thì thầm, lo lắng khi anh nhớ lại cường độ mãnh liệt của cuộc ân ái. Cô rúc mặt mình vào cằm anh, nâng cánh tay mảnh khảnh quăn quanh cổ anh, “Ừmm” cô nói và nhắm mắt lại. Cô không cảm thấy muốn hoạt động nữa.

Anh quàng tay mình qua hông cô và vuốt ngược lên trên, rồi ôm lấy ngực cô. “ Dậy thôi, em yêu”

“ Em thức mà.” Hơi thở chậm chạp và quăn vào cổ anh.

“ Mặt trời gần lặn rồi, chúng ta phải về thôi.”

“ Chúng ta có thể ngủ ở đây ”. Cô chuyển động khi cố gắng chìm đắm vào làn da anh, cánh tay cô lác dần xuống dưới, anh nhắm mắt khi những ngón tay dịu dàng vuốt ve quanh mình. Môi cô hé mở áp vào cổ anh, rồi trượt dần lên quai hàm anh, “ Yêu em thêm lần nữa đi, Reese.”

“đừng lo lắng về điều đó”. Anh nói với giọng khàn khàn, không có cách nào để anh có thể kiềm chế mình lại nữa khi mà anh đã được nếm trải những cảm xúc mãnh liệt trong cô, và cô cũng không để anh làm điều đó, vì giờ cô đã biết. Với một sự pha trộn giữa giận dữ và tuyệt vọng, anh biết mình không bao giờ có thể giữ tay mình tránh xa cô. Nhiệt độ đang lạnh dần lên từng phút khi mặt trời lặn xuống phía chân trời, mặc dù anh bị cám dỗ về việc nằm đây với cô nhưng anh không muốn cô bị cảm lạnh.

Anh ngồi lên và kéo theo cô, “ Về nhà thôi” giọng anh nặng nề, “đầu gối anh hết chịu đựng nổi rồi, anh muốn lần tiếp theo ở trên giường.”

Đôi mắt cô mơ màng, bờ môi sưng phồng vì những nụ hôn của anh, “ Chỉ cần nó đến sớm là được” Cô thì thầm, và nghĩ mình muốn gào lên, rằng cô yêu anh rất nhiều.

7. Chương 7

Tinh thần của cô thì sẵn sàng nhưng thân thể cô ngủ. Cô ngủ trong tay anh đêm đó, đầu cô trên vai anh và 1 chân cô gác lên hông anh. Reese để cô ngủ, cảm thấy sự mãn nguyện của cơ thể anh như có chút hài hước. Nếu Madelyn trước đây đã có sức quyến rũ, thì bây giờ cô quyến rũ gấp đôi. Nó như thể cô cũng đang kèm nén. Đêm đó, cô không đi qua anh mà không vươn tay để chạm vào anh ở đâu đó: bàn tay mỏng manh trượt theo xương sườn anh, cái chạm dịu dàng trên bàn tay hoặc cánh tay anh, hay sóng tóc nhạt màu, mơn trớn tai anh, hôn nhanh lên cằm anh, vỗ nhẹ tán thưởng lên mông anh, thậm chí vuốt ve táo bạo vào đáy quần anh. Sau khi tự kèm nén mình quá lâu, anh cũng không thể để tay tránh xa cô. Vào lúc anh tắm, ăn tối và nghỉ ngơi được 1 giờ, sự tích lũy tác động của tất cả những vuốt ve, cả cho và nhận, làm anh cương cứng và khao khát lần nữa. Cô trở nên ngọt ngào trong vòng tay anh trên giường, anh làm tình với cô, lần này bằng sự dịu dàng kéo dài, và rồi cô chìm vào giấc ngủ trước khi anh rút khỏi cô.

Anh ở trong cô một lúc lâu, ngủ lơ mơ và hào hứng thích thú trong sự thân mật. Khi anh thử cựa quậy cô cầu nhàu phản đối và quay vào anh, nhủi người dựa vào anh và giữ lại sự thân thiết. Nên anh vòng tay quanh mông cô và giữ cô khoá chặt vào anh cả đêm, và anh ngủ dễ chịu hơn từ ngày anh gặp cô.

Anh nằm giữa người và cô nằm dài trên người anh khi cái đồng hồ báo sáng hôm sau. Anh vươn người để tắt nó trong khi cô ngo nguẩy ngái ngủ trên ngực anh như 1 chú mèo. Anh chà bàn tay xuống lưng cô. “Đến giờ dậy rồi.”

Giọng nói sáng - sớm của anh mơ hồ và khàn khàn. Madelyn để đầu lên chỗ hõm vai anh lần nữa. “Anh có biết,” cô nói giọng ngái ngủ, “nhiều từ trong tiếng anh bắt đầu bằng S nhiều hơn bất cứ chữ nào khác không?”

“Ôi chúa ơi, không phải lúc này,” anh rên rỉ. “Không phải trước khi uống cà phê.”

“Chết nhất”.

“Anh cũng không muốn nói về con gà chết tiết nào hết.” Anh cố thức dậy. “Canada có hơn 200 ngàn dặm vuông lớn hơn nước Mỹ”.

“1 pao lông chim nặng hơn 1 pao vàng vì sử dụng hệ thống cân khác nhau”.

“Dây đàn violon làm từ ruột cừu, không phải ruột mèo”

Cô bật dậy , cau mày nhìn anh, và anh tận dụng cơ hội để bật đèn. “Không dùng thứ chung chung,” cô ra lệnh, rồi đặt lưng xuống ngực anh. “Tim của cá voi xanh chỉ đập 9 lần 1 phút.”

“Chỗ ở của gia đình Robert E.Lee bây giờ là nghĩa trang quốc gia Arlington”.

“MonaLisa không có cộng lông mày nào, và tên thật của bức hoạ là La Gioconda”.

“Vùng cát lún nổi nhiều hơn nước. Trái ngược với Hollywood, em thật sự phải làm việc với nó để hoàn toàn đi dưới vùng cát lún.”

Cô ngáp và lặng thinh, nghe nhịp đập của tim anh, mạnh mẽ, đập liên hồi đều đặn trong tai cô. Khi cô nghe nó bắt đầu đập nhanh hơn, và cô ngẩng đầu nhìn anh. Mắt anh nheo lại và sôi nổi. Anh ghì chặt tay quanh cô và lăn tròn đến khi cô nằm dưới anh, chân anh giữa chân cô và căng chúng ra xa. Madelyn bám chặt anh trạng thái ngây ngất quen thuộc nổi lên khi anh bắt đầu làm tình với cô.

“Hôm nay anh định làm gì?” cô hỏi khi ăn xong bữa sáng

“Chuyển 1 phần đàn gia súc tới khu vực khác để chúng sẽ không được chăn thả quá mức.”

“Em sẽ đi với anh.”

Anh tự nhiên bắt đầu từ chối, và cô nhìn anh nghiêm khắc. “Đừng có nói không,” cô cảnh báo.

“Em đã mang những miếng thịt ướp bỏ vào tủ lạnh, và khoai tây nướng đã gần chín, chúng sẽ được nướng chín trong lúc mấy miếng thịt cũng đang bị nướng. Không có lý do gì để em ngồi đây mỗi ngày trong khi em có thể đi cùng anh.”

“Cái mà anh muốn biết,” anh cầu nhàu, “là giá như anh có bất kỳ công việc làm nào. Được rồi, anh sẽ thắng yên ngựa cho em. Nhưng anh cảnh cáo em, Maddie, nếu em không thể cưỡi tốt để giữ cho vững, em sẽ không được đi với anh lần nữa.”

Cô xuất hiện ở chuồng ngựa nửa giờ sau mặc quần jean, mang giày ống và 1 cái áo sơ mi vải bông làm việc của anh với tay áo xắn lên và vạt áo buộc gút ở eo cô. Tóc cô được tết thành 1 bím dài xuống giữa lưng, cô mang 1 đôi găng tay dài mới, và cô trông thanh lịch như thể cô là người mẫu áo quần hơn là dẫn đầu chăn giữ gia súc ở ngoài 1 ngày. Cô cầm cái nón rơm miền viễn Tây và đội nó lên đầu trước khi cô đến gần con ngựa Reese đã thắng cho cô.

Anh quan sát khi cô cho con vật thời gian để làm quen với cô, để nó đánh hơi cánh tay cô, gãi sau tai nó. Ít ra cô không sợ ngựa. April chưa bao giờ trải qua, và kết quả là hay hốt hoảng trong vùng lân cận của chúng, lần lượt làm những con ngựa lông lên. Madelyn nựng nịu con ngựa và ngân nga khe khẽ với nó, rồi tháo dây cương, đặt giày lên bàn đạp và thành thạo đu lên yên ngựa. Reese nhìn mấy cái bàn đạp và quyết định xem xét độ dài phù hợp, rồi cưỡi con ngựa của chính anh.

Anh quan sát cô cẩn thận khi họ chạy nước kiệu nhỏ ngang qua cánh đồng. Cô có tư thế ngồi tốt và bàn tay vững vàng sành sỏi, mặc dù cô không có tư thế thoải mái mà anh sở hữu, nhưng anh đã cưỡi ngựa từ khi anh là 1 đứa trẻ mới biết đi. Nụ cười cô trao cho anh cực kỳ trọn vẹn điều vui thích anh cảm thấy đáng trách khi trước đây không chiếm lấy cô.

Anh để tốc độ chạy ung dung, không muốn thúc ép cô quá nhiều. Khi họ tới bên đàn thú anh giải thích cách anh làm việc. Đàn thú bị tách ra thành 3 nhóm nhỏ hơn chăn thả ở những khu vực khác nhau; toàn bộ đàn thú quá lớn để anh tự mình di chuyển chúng. Anh mất nhiều thời gian chuyển chúng tới đồng cỏ sạch sẽ và chắc chắn chúng không tàn phá chu trình gieo trồng do chăn thả quá mức. Anh chỉ bày thú họ sẽ chuyển đi và đưa cho cô 1 khúc cuộn dây thừng. “Chỉ vậy nó dọc theo vai con ngựa để xua ra hiệu, và để con ngựa hành động nếu có 1 con bò định đi hướng khác. Tất cả việc em phải làm là ngồi giữa yên và giữ cho chắc”.

Ngồi giữa yên thì không vấn đề; con ngựa đực to lớn cảm giác giống như 1 cái nôi với cái yên nhỏ cô đã quen thuộc. Cô cầm cuộn dây thừng và tập vài cú vung vẩy với nó, chỉ để chắc chắn nó không làm con ngựa giật mình. Anh coi đó như chuyện tầm thường, dĩ nhiên, với anh nó là tầm thường.

Cô thích công việc này. Cô thích ở bên ngoài, và có phần nào yên tĩnh cưỡi ngựa sát bên đàn thú và thỉnh thoảng vẩy cuộn dây thừng vào chúng, nghe những tiếng oang oang sâu trong cổ họng và biết niềm vui của việc cưỡi con ngựa được huấn luyện kỹ. Cô thích dõi theo Reese hơn tất cả. Anh sinh ra để làm điều này, và nó diễn ra rõ ràng trong mỗi động tác và âm thanh anh làm. Anh cưỡi ngựa như thể anh là 1 bộ phận của con ngựa, biết trước mọi sự thay đổi phương hướng, khích lệ đàn thú bằng những tiếng huýt sáo và tiếng kêu như để đoan chắc với chúng cùng lúc.

Cô cảm thấy gần như kinh ngạc vì vui thích, các giác quan của cô quá tải. Cô cảm thấy như tình trạng từ buổi chiều trước đó, khi sự tự chủ của anh bị phá vỡ và anh đã lôi cuốn cô hết sức sôi nổi. Thể xác cô được thoải mái, những mối xúc cảm của cô tự do chạm vào anh và cho anh thấy tình yêu bị kềm nén trong cô. Cô không ảo tưởng rằng cuộc chiến đấu sẽ thắng, nhưng cuộc đụng độ đầu tiên là của cô; cho đến ngày hôm qua, anh chưa bao giờ cho phép cô vượt ve anh như cô đã làm, anh cũng không nấn ná trên giường buổi sáng đó để làm tình lần nữa. Mặt anh vẫn mang sự lạnh lùng, những nét nghiêm nghị, nhưng anh đã phảng phất vẻ thanh thản hơn. Xét thấy từ 24 giờ qua, anh phải có thời gian khó khăn điều khiển nỗ lực tình dục của anh. Ý nghĩ đó khiến cô mỉm cười.

Họ nghỉ để ăn trưa và cho bầy thú và mấy con ngựa uống ở ao nước nhỏ. Khi những con ngựa đã được chăm sóc, Reese cột chúng gần đó và ngồi xuống bên cô trên cái đồi nhỏ cô chọn địa điểm bữa ăn của họ. Anh cởi nón và đặt nó lên cỏ gần anh. “Em thích nó tới mức nào?”

“Rất nhiều”. Mỗi cô cong dịu dàng khi cô trao anh 1 cái xăng uyệt. “Nơi này quá yên tĩnh, không xe, không điện thoại, không khói. Anh có thể phải giúp em rời khỏi giường vào buổi sáng, nhưng nó sẽ đáng để cố gắng.”

“Anh sẽ xoa bóp em với dầu xoa bóp tối nay”. Mắt anh lấp lánh. “Sau đó”.

Lời phát biểu đó làm anh có được 1 nụ hôn. Sau đó cô ngồi thẳng lên và mở cái bánh xăng uyệt của cô ra. “Em sẽ làm như thế nào? Em làm toàn không thạo đúng không?”.

“Em làm tốt rồi. Vấn đề chỉ là anh lo em sẽ ngã và bị giẫm lên. Em là người phụ nữ chần bò đầu tiên anh từng biết.”

Anh thực sự là người ở miền Tây về thái độ đối với phụ nữ, nhưng cô không cảm thấy phiền anh chịu đựng cô miễn là anh cũng không cố ngăn cô khỏi hành động mà cô muốn làm. Từ lúc anh buộc phải làm điều đó, cuộc sống chung của họ chưa bao giờ trở nên quá thoải mái.

Anh chống người trên 1 khuỷu tay và duỗi đôi chân dài ra khi anh ăn cái xăng uyệt thứ 2. Cô bắt đầu cảm thấy kích thích khi cô nhìn anh; mặc dù anh ăn mặc đơn giản trong quần jean nâu, áo sơ mi trắng và đôi boots mòn đáng khinh, anh rạng rỡ hơn những tượng người mẫu nam cô thấy trong bộ lễ phục. Người vợ trước của anh phải là hội trưởng của câu lạc bộ ngựa ngấn ở đâu đó, chỉ phụ nữ đáng ghét không thừa nhận để tránh xa điều cô ta đã đối xử với anh.

Madelyn trước kia chưa bao giờ nghĩ cô giống người không khoan dung, nhưng cô cảm thấy theo chiều hướng đó về ai đó đã từng hại Reese. Giá như cô từng gặp April, cô sẽ chộp lấy cái đầu hói của cô ta.

Anh thấy những cái bánh quy cô đã gói lại và vết sạch chúng với tách trà cuối cùng. Nuôi người đàn ông này có thể là công việc nguyên ngày, cô âu yếm nghĩ. Nếu con anh thừa hưởng sự háu ăn của anh, cô sẽ không bao giờ rời khỏi nhà bếp.

Nghĩ đến việc có con của anh làm cô cảm thấy ấm hơn, nhưng nhắc nhở cô điều cô định thảo luận với anh. Cô quay vào đối diện anh, ngồi bằng đôi chân gập lại phía trước

“Có vài chuyện chúng ta phải bàn đến.”

“Chuyện gì?” anh hỏi, duỗi người và để nón lên mắt anh.

“Con cái”.

Một con mắt mở ra và nhìn cô chăm chú; rồi anh bỏ nón ra và hoàn toàn chú ý đến cô. “Ôi trời, em đã có thai rồi à?”

“Không, và cho dù em có, em chưa thể biết vào lúc này, vì không phải chu kỳ của em. Chúng ta đã không nói về chuyện này trước khi kết hôn, vì vậy em không biết lúc nào anh muốn chờ trước lúc chúng ta có con hay lúc nào thì anh muốn có chúng ngay bây giờ. Khi anh gọi, lúc ấy gần thời điểm kỳ kinh của em, cho nên lúc đó em đến gặp bác sĩ để khám sức khỏe em đã nhận được 1 cái toa thuốc cho những viên thuốc tránh thai.”

Anh ngồi dậy, gương mặt anh tối lại. “Em có mang theo thuốc chứ?”

“Có. Em chỉ uống tháng này. Nếu anh muốn bắt đầu thử có con tức thì, em có thể ngừng lại.”

“Em có thể bàn chuyện này với anh trước, hay là một vấn đề nào đó tương tự, như sự trong trắng của em, em không nghĩ đó là việc của anh sao?”

Cô trao anh 1 trong những cái liếc cạnh khoé. “Cũng gần giống vậy. Em không hiểu anh, và em không cảm thấy thoải mái với anh.”

Anh nhìn cô 1 lúc, rồi vươn tới nắm tay cô chà ngón cái thô nhám của anh lên lòng bàn tay mềm mại của cô. “Em cảm thấy thế nào về việc có thai bây giờ?”

“Em không để ý. Em muốn có con anh. Nếu anh muốn đợi, với em cũng tốt thôi, nhưng em không muốn đợi thêm 1 năm nữa. Em 28 tuổi. Em không muốn có con ở khoảng 30 mấy khi chúng ta bắt đầu.”

Anh nghĩ về điều đó trong khi anh xem xét cẩn thận sự trái ngược của bàn tay mịn màng của cô trong bàn tay to lớn thô ráp của anh. Vì anh đã chịu thua sức hấp dẫn thân thể mạnh mẽ giữa họ, anh không muốn đưa việc này ra quá sớm. Anh muốn có được cô hoàn toàn 1 thời gian trước khi việc mang thai đem những giới hạn tất yếu vào việc làm tình cuồng nhiệt của họ. Anh đưa tay cô lên miệng và liếm lòng bàn tay cô. “Uống thuốc vài tháng nữa,” anh nói.

“Chúng ta sẽ nói đến chuyện này vào buổi tối.”

Cô rùng mình, vẻ sững sờ hiện trong mắt cô với cú liếm lưỡi anh trên lòng bàn tay cô. Khi anh anh kéo cô xuống cô hỏi, “Anh có nghĩ anh sẽ cưới đôi boots ra lúc này không?”

Và anh trả lời, “Anh không chắc.”

Anh không cưới, nhưng cô không quan tâm.

Cô đi với anh thường xuyên sau đó. Cô giúp anh di chuyển đàn thú, tiêm phòng cho chúng, và gắn thẻ lên tai chúng. Sau khi anh cắt và đóng kiện cỏ khô, cô lái xe tải kéo rơ moóc cỏ khô gần đó trong khi anh đưa những kiện cỏ nặng trĩu lên. Công việc đó thật sự bắt buộc có người thứ ba, để chất những kiện cỏ, nhưng lại dễ dàng hơn khi Reese phải làm việc đó một mình. Khi cô không ra ngoài với anh, cô tiếp tục với kế hoạch cạo sơn căn nhà.

Anh cuối cùng chú ý sự khác biệt trong căn nhà và kiểm tra. Những mảng bụi sơn trắng trên mặt đất nói lên mọi cái anh cần biết.

Anh dựa vào tủ bếp và bắt chéo tay. “Em cạo sơn nhà à?”

“Ừm.”

“Đừng lười cái thói Gary Cooper với anh.(là sao cà ???) Anh muốn nó ngừng ngay bây giờ”.

“Thói quen hay cạo sơn?”

Cả hai”.

“Căn nhà không thể sơn được cho tới khi lớp sơn cũ bị cạo đi,” cô nói hợp lý.

“Anh không thể sơn, vì nó không tạo nên bất cứ sự khác nhau nào. Và anh không muốn em leo trèo loang quanh trên cái 14 fit. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em ngã trong khi anh ở ngoài phạm vi này?”

“Vậy nếu anh bị thương một mình ngoài phạm vi này thì sao?” cô vặn lại. “Em sẽ cẩn thận, và em không có bất kỳ rắc rối nào cho đến lúc này. Việc này cũng không quá lâu.”

“Không được,” anh nói, nói ra cẩn thận. “Anh không thể cung cấp sơn, và thậm chí nếu anh có thể anh cũng không để em làm cái việc cạo sơn này.” “Anh có thời gian cho việc này, vậy ai sẽ làm?” “”Lần thứ 3,” anh la lên, “Anh không thể cung cấp sơn! Cần đến cái gì để làm em hiểu đây?”

“Đó là cái chúng ta chưa bao giờ nói đến. Cái gì khiến anh nghĩ chúng ta không thể sơn? Em tự nuôi mình trước khi em lấy anh, anh biết mà.” Cô đặt 2 tay lên hông và đối mặt với anh. “Em có cả séc lẫn tài khoản tiết kiệm, mà em đã chuyển tới ngân hàng ở Billings. Em cũng có tài sản uỷ thác mà em thừa kế từ bà Lily. Nó không may mắn chút nào, nhưng chúng ta dứt khoát có thể tự mua vài gallon sơn!”

Mặt Reese trông như cứng như đá. “Không. Nhớ hợp đồng trước lễ cưới chúng ta không? Cái gì của em là của em và cái gì của anh là của anh. Nếu em bỏ tiền vào trang trại điều đó sẽ thành việc theo hướng phủ định thoả thuận đó, cho em quyền đòi hỏi chăm sóc cơ bản.”

Cô đẩy vào ngực anh, hàm cô nhô ra phía trước. “Thứ nhất, G.Reese Duncan, Em không lập kế hoạch ly hôn, nên em không bỏ những điều trong thoả thuận quý giá của anh. Còn nữa, chi phí sơn căn nhà bao nhiêu? 100 đô la? Hay 200?”

“Gần 200, và không, có trời biết, em sẽ không được mua sơn!”

“Em không chỉ mua thôi, em sẽ sơn! Nếu anh bảo vệ trang trại khỏi âm mưu của em, khi ấy chúng ta sẽ thảo 1 hợp đồng trong đó anh đồng ý trả lại em hộp sơn – và em cũng vậy, nếu anh yêu cầu – và điều đó sẽ giữ bất cứ đòi hỏi em có thể làm chống lại anh. Nhưng em cũng sống ở đây, anh biết đó, và em muốn nhìn bên ngoài đập bằng bên trong không. Mùa xuân tới em sẽ trồng hoa trên mấy luống hoa, vậy nếu anh phản đối việc đó chúng ta có thể đấu với nhau bây giờ cũng được. Anh chỉ có sự lựa chọn ngay bây giờ là màu sắc anh muốn sơn căn nhà, và lựa chọn của anh là màu trắng và màu trắng.” Cô kêu lên lúc cô kết thúc, mặt cô đỏ bừng.

Anh kiên quyết hơn cô từng thấy trước đây. “Làm bất cứ cái quái quỷ gì em muốn,” anh cúi kính và nện gót ra khỏi nhà bếp.

Cô đã làm. Lần sau họ đi vào thành phố cô mua sơn và cọ và thanh toán mọi thứ bằng séc, giận dữ với anh và thách thức anh bắt đầu lần nữa. Anh mang sơn ra xe tải với thái độ khó chịu. Đỉnh điểm của ngày hôm đó là khi họ dừng lại ở quán cà phê và nghe Floris nhức mồm khách hàng.

Cô sơn nhà vào khoảng giữa tháng Tám, và bày tỏ sự tôn trọng những người sơn cho căn nhà 1 sự sống. Đây là công việc khó khăn nhất mà cô từng làm, làm vai và cánh tay cô đau đớn vào cuối ngày. Phần bực mình nhất là việc sơn cả trăm mảnh rào chắn hành lang; việc tra tấn thần kinh nhất là làm ở tầng 2, vì cô phải tự bám vào cái gì đó. Nhưng khi công việc hoàn thành và căn nhà phát ra ánh sáng yếu ớt như 1 viên kim cương, và những cánh cửa chớp khoắc lớp sơn đen mới cho mọi thời tiết, cô tự hào vì nỗ lực của mình hơn bất cứ gì cô đã từng làm trước đây.

Thậm chí Reese miễn cưỡng thừa nhận rằng căn nhà trông xinh đẹp và cô đã làm công việc có giá trị, nhưng anh vẫn bực tức ra mặt vì cô đã làm vậy. Có thể đó chỉ là tính tự ái của đàn ông, nhưng anh không muốn vợ mình trả tiền cho vài thứ khi anh không có khả năng cung cấp.

Vợ anh. Vào lúc họ đã kết hôn 2 tháng, cô đã bóng gió việc hoàn trở thành vợ anh thì không có phần nào mà cô không đụng đến. cô thậm chí còn sắp xếp lại ngăn kéo đồ lót của anh. Đôi khi anh tự hỏi bằng cách nào cô xoay sở để làm xong nhiều việc như vậy khi bước chân của cô ít khi vượt quá sự đi bộ, nhưng một thực tế là cô đã làm được. Bằng cách của riêng mình cô làm việc cũng nhiều bằng anh.

Vào một buổi sáng nóng bức cuối tháng Tám cô nhận ra rằng cô không có đủ bột mì để nấu ăn trong ngày. Reese đã ra ngoài và có thể không trở về ăn trưa. Vì vậy cô cạy lên cầu thang và chuẩn bị sẵn sàng, dù sao đi nữa thì hầu hết thời gian họ bổ sung nguồn dự trữ của mình, vì vậy cô đem theo danh sách hàng hoá bên mình. Đỗ thêm 1 chuyến đi nếu cô mua mọi thứ trong khi cô ở trong thành phố.

Cô thích nghe Floris, vì thế cô dừng trước quán và uống cà phê và ăn bánh. Sau khi Floris ban những bước nặng nề giận dữ cho gã khách hàng khác, cô đến bên chỗ của Madelyn và ngồi xuống.

“Người đàn ông đó của cô hôm nay đâu rồi?”

“Ngoài phạm vi này. Tôi chạy ra ngoài mua bột để cất vào kho”.

Floris gật đầu đồng tình, dù khuôn mặt cúi kính của cô chưa bao giờ sáng lên. “Người vợ đầu của anh ấy chưa mua hàng tạp phẩm bao giờ. Đừng nghĩ cô ta không biết gì về nấu nướng, mặc dù dĩ nhiên Reese đã thuê 1 người đầu bếp hỗ trợ lúc ấy. Thật đáng tiếc có những gì xảy đến cho trang trại. Nó thường hoạt động tốt.”

“Nó sẽ được như thế lần nữa,” Madelyn nói quả quyết. “Reese đang làm việc hết sức để vực dậy trang trại trở lại.”

“Có một điều về anh ấy, anh ấy chưa bao giờ sợ công việc,. Không giống 1 số đàn ông ở quanh đây.” Floris nhìn trừng trừng ra cửa như thể chị ta vẫn còn thấy gã cao bồi chỉ mới bỏ đi.

Sau khi trò chuyện với Floris, sự vui vẻ của Glenna gần như là sự bàng hoàng. Họ tán gẫu trong 1 lúc; sau đó Madelyn chất hàng vào xe ngựa và đánh xe trở lại trang trại. Trời không quá trưa, vì vậy cô có thừa thời gian để làm bánh như cô dự tính.

Cô ngạc nhiên, xe tải của Reese ở trong sân khi cô về đến. Anh đi xung quanh từ phía sau căn nhà đang mang 1 thùng nước, nhưng khi anh thấy cô, anh đổi hướng và oai vệ đi qua, mặt anh tối sầm và mắt anh bắn những tia sáng xanh. “Em ở nơi quái quỷ nào vậy?” anh gầm lên.

Cô không thích thái độ của anh, nhưng cô trả lời câu hỏi bằng giọng biết điều. “Em không có đủ bột để nấu ăn hôm nay, nên em tới Crook và mua hàng.”

“Chết tiệt, đừng ra ngoài mà không nói với anh em sẽ đi đâu!”

Cô giữ sự bình tĩnh, nhưng nó đang trở nên quá mức. “Em nói với anh thế nào được khi anh không ở đây?”

“Em có thể để lại lời nhắn”

“Tại sao em phải để lại lời nhắn khi cho là anh không trở về ăn trưa, và em về trước anh rất lâu? Sao anh quay về?”

”Một trong những cái ống lủng 1 lỗ. Anh về lấy cái ống mới.” Dù bất cứ lý do gì, anh không có tâm trạng bỏ qua việc này. “Nếu anh không về, anh sẽ không khám phá ra em bắt đầu chạy khắp vùng này, đúng không? Chuyện này diễn ra bao lâu rồi?”

”Mua đồ ăn hả? Vài thế kỷ rồi, em đoán vậy.”

Rất cẩn thận anh đặt cái thùng xuống. Khi anh đứng thẳng người, Madelyn nhìn vào mắt anh; anh không chỉ giận dữ hay bức bối, anh đang trong cơn thịnh nộ. Anh không có sự giận dữ này trước đây, thậm chí hơn cả việc sơn căn nhà. Hàm răng nghiến lại anh nói, “Em ăn mặc như vậy để mua hàng à?”

Cô nhìn xuống quần áo của mình. Cô mặc một cái váy màu hồng mỏng manh ngấn trên đầu gối và cái áo choàng tơ trắng với tay áo xấn lên. Chân cô lộ ra, và cô mang xăng đan. “Đúng vậy, em mặc như vậy để mua hàng! Trời nóng, nếu anh không để ý. Em không muốn mặc quần jean, em muốn mặc váy, vì nó, mát hơn.”

“Em có đuổi mấy gã nhìn chân em đi không?”

“Đến giờ em mới để ý, không ai nhìn chân em cả. Em đã nói với anh 1 lần rằng em không trả giá cho những tội lỗi của April, và em có ý định thế. Bây giờ, nếu anh không phiền, em cần mang đồ đạc vào nhà.”

Anh tóm lấy cánh tay cô khi cô bỏ đi và quay lưng về phía anh. “Đừng bỏ đi khi anh đang nói với em.”

“Tốt thôi xin lỗi, thưa Bộ Hạ!”

Anh tóm lấy cánh tay kia và giữ cô đứng trước anh. “Nếu em muốn đi ra thành phố, anh sẽ đưa em đi,” anh nói bằng giọng cứng rắn sắt đá. “Mặt khác, em giữ cái móng nhỏ của mình ở đây ở trang trại này, và em đừng bao giờ, đừng bao giờ, rời khỏi nhà mà không cho anh biết em ở đâu.”

Cô kiềm chân giận dữ cô lắc đầu. “Để em nói với anh vài điều, và anh tốt hơn lắng nghe. Em là vợ anh, không phải tù nhân của anh. Em không yêu cầu sự cho phép của anh để mua hàng, và em không để bị giam giữ ở đây như kẻ tội phạm. Nếu anh lấy chìa khóa xe đi hay làm gì đó khiến nó không thể chạy, khi ấy em sẽ đi bộ bất kỳ nơi nào em muốn, và anh có thể đánh cược trang trại vào việc đó. Em không phải April, anh hiểu không? Em không phải April!”

Anh thả tay cô ra, và họ đứng yên tê liệt, cả 2 người lùi lại 1 tí. Hết sức thông thả Madelyn cúi xuống và nhấc thùng nước lên, rồi đổ ụp nó lên người anh. Nước bắn lên đầu và vai anh và chảy xuống mình anh, cuối cùng kết thúc là đọng quanh đôi bốt của anh.

“Nếu nhiều đó không đủ làm anh bình tĩnh, em có thể lấy thêm thùng nữa,” cô đề nghị bằng giọng lịch sự lạnh nhạt.

Động tác của anh cũng thông thả như của cô khi anh cởi nón và vỗ nó vào chân giữ sạch lượng nước còn thừa, rồi thả nó xuống đất. Cô thấy rằng anh nghiến lại; rồi anh di chuyển như rắn đắp mồi, tay anh lao tới tóm chặt cô quanh eo. Bằng 1 động tác nhanh lẹ anh nâng cô lên và đặt mạnh cô xuống trước thanh chắn bùn xe hơi. Tay anh gấp lại trên eo cô; cẳng tay anh run run vì sức mạnh kèm chế tâm trạng tức giận của anh. Mái tóc sẫm màu ép vào đầu anh. Nước vẫn còn nhỏ xuống mặt anh, và mắt anh có ánh lửa xanh trong suốt.

Sự khó xử gần như xé anh thành từng mảnh. Anh đang lo sợ với cơn giận dữ, nhưng không có điều đáng nguyên rủa nào anh có thể làm. Vợ anh không lùi bước trước ai, thậm chí cả anh, và anh sẽ chết đuối tay

mình trước khi anh làm điều gì tổn thương cô. Tất cả cái anh có thể làm là đứng yên ở đó và cố gắng giữ bình tĩnh trở lại dưới sự kiểm soát.

Họ đối mặt nhau trong im lặng gần 1 phút, trong khi anh vẫn giữ cô trên thanh chắn bùn của xe. Cô nghiêng cằm anh, mắt cô thách thức anh bắt đầu cuộc chiến lần nữa. Anh nhìn xuống chân cô, và sự rùng mình chạy xuyên qua anh. Khi anh nhìn lên cô, không còn giận dữ trong mắt anh.

Cặp mắt màu xanh khóa chặt cặp mắt xám. Anh móc ngón tay trong đường viền váy cô và giật mạnh nó lên cao, cùng lúc tách chân cô ra và di chuyển vào giữa chúng. Cô lùa tay vào mái tóc ẩm ướt của anh và giữ lấy đầu anh trong lúc miệng cô tấn công miệng anh với nụ hôn dữ dội chứa đựng sự giận dữ xen lẫn thêm muốn. Anh nói, “Maddie”, bằng âm thanh dữ dội khi anh xé toạc quần lót của cô ra xa, sau đó giật mạnh thắt lưng và khóa quần jean.

Đúng như tình trạng đã xảy ra đằng sau xe tải. Dòng chảy của đam mê mạnh và nhanh và tràn ngập. Bằng một tay anh tự hướng dẫn mình, trong khi tay kia đẩy hông cô về phía trước lên trên anh. Cô rên rỉ và quần chân cô xung quanh anh, sau đó giữ đầu anh để mắt họ lại gặp nhau. “Em yêu anh,” cô nói một cách mãnh liệt. “Em yêu anh, tệt thật.”

Những từ này đánh vào anh như tiếng sét, nhưng mắt cô trong sáng và thẳng thắn, và anh lạc lối trong vực thẳm của cô. Điều gì đó bắt đầu sự thay đổi dữ dội đột ngột chậm và sôi nổi và dịu dàng. Anh để tay lên tóc cô và kéo mạnh đầu cô ra sau để phơi ra cái vòng cung duyên dáng của cổ cô cho cái miệng tìm kiếm của anh. Anh bắt đầu chuyển động trong cô, chìm đắm và chậm rãi, và anh gọi, “Maddie,” lần nữa, lần này bằng giọng run rẩy.

Cô giống như ngọn lửa, và cô là tất cả của anh. Cô cháy bỏng vì anh và cho anh, sự ham muốn tình dục mãnh liệt của cô thích hợp với anh. Họ dính sát vào nhau, hưởng thụ đam mê nóng bỏng và những động tác vuốt ve gọi tình nuôi lớn nó và cuối cùng là dập tắt nó, nhưng không phải lúc này. Không phải ngay bây giờ.

Anh mở nút áo choàng của cô trong khi cô thực hiện cùng hành động phục vụ cho cái áo sơ mi của anh. Khi anh không kéo nịt ngực của cô xuống anh chậm chạp mang thân thể trần truồng của họ gắn vào nhau, xoay cô nhẹ nhàng từ bên này qua bên kia để ngực cô cọ xát và ngực anh và bộ lông quăn cạ vào núm vú cô, làm cô cong người trong vòng tay anh.

“Chúa ơi, anh không thể chán em được,” anh thì thầm.

“Em không muốn anh chán.” Đam mê làm mờ dần mắt cô, làm chúng nặng trĩu và mơ màng. Anh lại hôn lên miệng cô, và anh vẫn hôn cô khi cô thét lên và co giật trong cơn sóng khoái lạc.

Anh giữ mình sâu trong cô, cảm giác nóng hổi, siết chặt dịu dàng của nơi thầm kín của cô mơn trớn quanh anh. Anh chưa bao giờ tìm thấy loại cảm xúc nồng nàn không cưỡng lại được này với bất cứ người phụ nữ nào khác, anh lơ mơ nghĩ. Chỉ với Maddie.

Thoát khỏi sự mềm yếu dễ ảnh hưởng. Cô nằm ngang mui xe, thở hổn hển, mắt cô nhắm chặt. Reese ôm chặt hông cô và bắt đầu đâm vào dứt khoát và chắc chắn, mong muốn sự ngọt ngào say mê. Mắt cô chậm chạp mở ra khi anh đóng vào trong cô, và cô vòng tay quang cổ anh. “Em yêu anh,” cô lại nói cho đến khi anh nghe những từ này thêm lần nữa anh không nhận thấy rõ anh rất cần chúng, muốn có chúng như thế nào. Cô là của anh, và đã là của anh từ khoảnh khắc cô đi bộ qua sân bay về phía anh. Anh rên rỉ, và hông anh thỉnh thoảng nảy mạnh; rồi cảm giác khoái lạc đánh vào anh, và anh không nghĩ được gì trong thời gian dài. Những gì anh có thể làm là cảm thấy, và chìm đắm trên thân thể ẩm ướt của cô và trong tay cô.

Ở trên giường đêm đó, anh dịu dàng vạch đầu ngón tay lên đường cong vai cô. “Anh xin lỗi,” anh thì thầm. “Anh đã vượt quá giới hạn hôm nay, quá xa.”

Cô hôn anh một cách lười nhác lên quai hàm. “Em nghĩ em hiểu nhiều hơn so với trước đây. Có phải April...?”

“Có người đàn ông khác? Ừ.”

“Ngu ngốc,” cô thì thầm, trượt tay cô xuống thân mật vuốt ve anh.

Anh nâng đầu cô lên. “Anh không phải là thánh, Maddie. Anh rất khó khăn để chịu đựng.”

Cô mở to mắt chế giễu và làm 1 âm thanh hoài nghi. Anh cười lục khục và sau đó thở dài, dặng chân ra. Những gì tay cô tạo cho anh cảm giác quá tốt gần như là phạm tội. Cô là tất cả mọi phụ nữ, và điều này sẽ kết thúc chỉ 1 cách, nhưng anh muốn né tránh trong 1 lúc.

“Em nói đúng, anh cố giữ em như tù nhân trong trang trại. Việc này sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Em sẽ không bỏ trốn,” cô quả quyết với anh trong tiếng thì thầm. “Em có cái em muốn ngay ở đây. Và anh nói đúng 1 điều.”

“Cái gì?”

“Làm tình là 1 trong những cách tốt nhất để làm hòa.”

8. Chương 8

Reese bán thịt bò được nhiều hơn mong đợi, hay hy vọng. Với trạng thái tỉnh táo ở mức cao anh làm việc để gây giống và phát triển đàn gia súc còm cõi mà vẫn dịu dàng, và tất cả sự cẩn thận của anh đã có kết quả. Anh cầm cố những khoản tiền với sự hài lòng khó lay chuyển, vì anh đã đủ để mở rộng đàn đến mùa xuân và thu được vài giống gia súc mới anh đã muốn thử. Anh có thể sửa thiết bị trong nhà khi nó bị hư, thay vì bỏ đi, tiết kiệm và không làm gì. Anh thậm chí còn đôi khi đưa Madelyn ra ngoài ăn. Anh khó chịu khi giới hạn của cuộc vui chơi của họ là 1 tách cà phê hay 1 lát bánh ở tiệm của Loris. Anh muốn có thể đưa Madelyn tới những nơi thích hợp và làm hư cô, mua cho cô đồ và trang sức mới, tất cả những thứ anh đã 1 lần có được trong đời. Trang trại đã lâu không còn giàu có như nó đã từng giàu có, nhưng anh đang bầu vùi vào cái hưởng đó trở lại. Anh đã kiếm được lợi nhuận, thế có Chúa! Anh đang vận đen.

Madelyn đi vào Billings với anh khi anh bàn bạc với chủ ngân hàng. Anh nghĩ là cô muốn đi mua sắm; dù mỗi ngày anh hiểu rõ hơn Maddie khác xa April, anh cũng nhớ công nhận rằng vợ anh là 1 cái giá phơi quần áo. Sự thực cô yêu thích quần áo là hiển nhiên trong cách ăn mặc thậm chí trong lúc làm việc ở trang trại. Có thể chỉ là quần jean và áo sơ mi, nhưng quần jean sẽ vừa vặn với cô theo hướng bảo đảm làm huyết áp anh tăng lên, và áo sơ mi sẽ trông hợp thời trang như thể nó đến trực tiếp từ Paris. Cái thực sự làm anh bối rối là cách cô trong 1 trong mấy cái áo sơ mi trắng của anh, không cài bất cứ cái nút nào, và thắt nơ ở eo cô. Cô cũng không mặc áo ngực bên dưới. Nó là 1 kiểu và 1 sự khiêu khích mà anh không thể cưỡng lại, và cô biết điều đó. Đầu tiên tay anh sẽ ở bên trong chiếc áo; sau đó chiếc áo sẽ tuột ra; rồi họ sẽ làm tình ở bất cứ nơi họ ở lúc đó.

Cô mua đồ, nhưng lần nữa cô lại làm anh ngạc nhiên. Cô mua đồ lót và quần jean cho anh; sau đó cô sẵn sàng về nhà. “Em không biết làm sao em từng ở 1 thành phố lớn như New York,” cô nói lơ đãng, nhìn quanh giao thông trên đường. “Nó quá ồn ào.” Anh kinh ngạc; Billings có không quá 70 ngàn dân, và quán rượu ẩm ỹ thì cách xa tiêu chuẩn bất kỳ mối liên quan đến ma túy hay bè phái bạo lực nào. Không, Maddie không giống April, người đã coi Billings hơn chỗ nước đọng tù túng. Với April, chỉ những thành phố như New York, London, Paris, Los Angeles và Hong Kong đủ sánh điệu cho sự hưởng thụ của cô ấy. Madelyn quả thực vui sướng để trở về lại trang trại. Cô hạnh phúc nhất ở nơi đó, cô hiểu rõ. Nó yên tĩnh, với sự yên lành chỉ đến từ việc gần bó với đất đai và tự nhiên. Và bây giờ nó là nhà cô.

Họ trở về vào xế chiều, và Reese thay quần áo để bắt đầu công việc của anh. Quá sớm để ăn tối, nên Madelyn đi ra ngoài hiên và ngồi xích đu. Trời đầu thu, và hơi nóng đã dịu đi. Reese nói nó không khác thường để có tuyết vào tháng 10, vì vậy những ngày này cô có thể ngồi ngoài hiên nhà hạn chế. Cô mong đợi mùa đông, khi ấy có thể khó khăn. Ngày ngắn và đêm dài, và cô mỉm cười khi cô nghĩ về những đêm dài.

Anh quay lại nhà dưới và tìm thấy cô. Công việc sẽ đợi 1 thời gian ngắn, anh nghĩ, và ngồi cùng cô trên xích đu. Anh để tay gần cô và kéo cô gần hơn, đến nỗi đầu cô nép vào chỗ trống vai anh.

“Em chỉ đang nghĩ,” cô nói, “Mùa đông sẽ đến sớm”.

“Sớm hơn em nghĩ.”

“Giáng sinh không còn xa nữa. Em mời Robert đến nhé?”

“Dĩ nhiên. Anh ấy là gia đình em mà.”

Cô mỉm cười. “Em biết, nhưng nhiệt tình giữa 2 người tại buổi kết hôn của chúng ta chính xác là không nhiều.”

“Em mong đợi điều gì, cho hoàn cảnh đó? Đành ông có phạm vi riêng. Anh ấy không muốn nhường em, và anh đã xác định rõ để có em dù khó khăn thế nào chẳng nữa.” Anh huých cằm cô lên bằng ngón cái và hôn cô chậm chạp. “Và anh là 1 người lạ mặt sẽ chiếm lấy em gái anh ấy trên giường tối đó.”

Trong chốc lát ở đó chỉ có tiếng cọt kẹt của cái xích đu. Anh hôn cô lần nữa, rồi giữ lấy cô. Anh không biết hôn nhân có thể trở nên giống thế này, anh nghĩ với sự ngạc nhiên mơ hồ. Cả đam mê và thỏa mãn.

Anh nói một cách thanh thản, “chúng ta hãy có con đi.”

Sau khi ngập ngừng cô nói, “em sẽ ngưng uống thuốc.” Rồi cô với lấy tay anh và đặt nó lên mặt cô. Cử chỉ dịu dàng gần như bối rối. Anh nâng cô lên và đặt cô ngồi cưỡi yong lòng anh để anh có thể nhìn nét mặt cô. “Đó là điều em muốn?”

Mặt cô trong như thể sáng lên từ bên trong. “Anh biết mà.” Cô nghiêng về phía trước và lướt môi cô qua môi anh, rồi cười bất chợt và vòng tay cô quanh cổ anh, ghì chặt anh mãnh liệt.

“Có cặp sinh đôi nào trong gia đình anh không?”

“Không!” anh nói dữ dội, rồi lùi lại và nhìn cô nghi ngờ. “Gia đình em có không?”

“Thực sự, có. Bà Lily là một người trong cặp sinh đôi.”

Thậm chí ý nghĩ sinh đôi là quá nhiều. Anh lắc đầu, phủ nhận khả năng này. “Chỉ 1 ở 1 lần, cô gái. Không gấp đôi.” Anh chà xát tay anh lên đùi cô và dưới áo sơ mi của cô, sau đó trượt xuống phía trong quần lót khum tay trên cái mông trần truồng của cô. “Em có thể mang thai trước Giáng sinh.”

“Ừm, em thích điều đó.”

Mắt anh lấp lánh chiếu vào cô. “Anh sẽ làm hết sức mình.”

“Nhưng chắc sẽ lâu nữa.”

“Khi đó anh sẽ phải cố gắng nhiều hơn.”

Môi cô giẫy cọt. “Em không thể bỏ phí rồi,” cô nói trong sự mãn nguyện.

Đợt tuyết đầu tiên rơi vào tháng 10, 3 inch trong suốt, bột khô. Cô biết rằng tuyết không cản trở công việc của trang trại, nó chỉ làm tăng thêm việc, mặc dù 3 inch thì không việc gì phải lo lắng. Trong sự tê cóng của mùa đông Reese sẽ phải mang cỏ khô cho gia súc và phá băng ở những cái ao dự trữ sao cho chúng có thể uống. Anh phải tìm ra những con bê bị lạc trước khi chúng chết cóng và di chuyển đàn thú tới những khu vực được bảo vệ nhiều hơn trong thời tiết xấu nhất.

Lần đầu tiên, mùa đông bắt đầu quấy rầy cô. “Sẽ ra sao nếu có bão tuyết?” cô hỏi anh vào 1 tối.

“Vậy thì anh hy vọng cái tốt nhất,” anh nói dứt khoát. “Anh sẽ mất vài con bê trong bất kỳ cơn bão tuyết nào, nhưng nếu nó không quá dài phần lớn gia súc sẽ vượt qua được. Nguy hiểm là nếu có bão tuyết hoặc cực lạnh kéo dài trong vài ngày. Trong trường hợp đó đàn thú bắt đầu chết cóng, và trong lúc bị bão anh không thể mang thức ăn cho chúng. Anh có mấy cái móc nối liền kho thóc và nhà. Khi trời có vẻ như có bão trầm trọng, anh chạy 1 đường yên tĩnh giữa chúng và móc anh vào đó để anh có thể chuyển động trước sau đến kho thóc.”

Cô nhìn anh chằm chằm, kinh hoàng với những năm anh đã tự mình đương đầu và mối đe dọa anh đã mắc phải. Nó là bằng chứng sức lực và trí thông minh của anh mà anh vẫn còn sống, và đặc điểm của sự ngoan cường của anh là anh thậm chí đã cố gắng.

Những thứ chuẩn bị cho mùa đông đang tiếp diễn và không hề hời hợt. Anh chuyển đàn thú tới những đồng cỏ gần hơn nơi chúng sẽ tránh rét. Những cóoc củi được chất thành đống gần cửa sau, và phòng để thức ăn dự trữ nhiều nền và ắc quy, trong khi anh làm sạch và kiểm tra 2 cái bếp dầu lớn trong trường hợp chúng được cần đến. Xe tải và xe hơi thì chứa đầy chất chống đông mới và thay ắc quy mới, và anh bắt đầu đổ chúng trong ga ra để giữ chúng cách xa ngọn gió. Trong tháng 10 nhiệt độ giảm thấp hơn một cách đều đặn, đến khi lần duy nhất nó quá rét mướt vào giữa trưa.

“Có phải thời tiết giữ độ lạnh thấp trong 6 tháng không?” cô hỏi, và anh cười.

“Không. Chúng ta sẽ có những đợt lạnh và những đợt ấm áp. Trời có thể 60 độ hoặc cao hơn vào tháng Giêng, nhưng nếu chúng ta bị bão tuyết hay hết sức lạnh nhiệt độ có thể xuống dưới 0. Chúng ta sẵn sàng cho 1 trận bão tuyết và hy vọng 60 độ.”

Như thể để mang anh ra ngoài, thời tiết khi đó có khuynh hướng tỏ ra ấm áp và nhiệt độ tăng 1 chút thành 50 độ trong ngày. Madelyn cảm thấy tin tưởng hơn, vì anh đã chuẩn bị như thể họ đang rơi vào 6 tháng đen tối. Điều mà anh tự mình làm trong 7 năm, bằng sự cẩn trọng và chuẩn bị bất cứ thứ gì. Thậm chí, bằng sự thừa nhận của chính anh mùa đông có thể là địa ngục. Cô chỉ phải chắc chắn anh không liều lĩnh với sự an toàn của chính anh.

Robert đến vào ngày trước Giáng sinh và ở đó 3 ngày với họ. Khi anh lần đầu nhìn thấy Madelyn anh trao cho cô ánh nhìn dò xét, khó chịu, nhưng mọi thứ anh nhìn thấy chỉ bảo đảm lần nữa, vì khi đó anh thoải mái và là 1 vị khách mời lịch sự. Cô thích cái cách Reese và Robert liên hệ lẫn nhau, vì họ có quá nhiều cái giống nhau, cả hai người đàn ông mạnh mẽ và rất kín đáo. Cuộc nói chuyện của họ gồm những mẫu câu, như thể họ chỉ ném ra những lời bình luận ngẫu nhiên, nhưng cả 2 người họ coi bộ khoan khoái với điều đó. Cô ngạc nhiên ở cái cử chỉ của họ sao mà cũng giống nhau đến thế. Robert là người theo chủ nghĩa hòa nhã, lúc này phong cách của Reese thì quá giống anh, điển hình là cách mà trang trại đã phồn thịnh trước khi ly dị. Họ chỉ không giống ở cái điều cô chưa bao giờ thấy Robert mất bình tĩnh, trong khi tính khí của Reese thì giống như 1 ngọn núi lửa.

Robert quan tâm đến công việc của trang trại một cách đáng kinh ngạc và đi ra ngoài với Reese mỗi ngày khi anh ở đó. Họ dành nhiều thời gian nói về việc mua bán hàng hóa và cổ phần, tỷ lệ thức ăn cho đến trọng lượng thịt bò, quan tâm thuế, lạm phát và tiền trợ cấp chính phủ. Robert trông trầm ngâm nhiều, như thể anh cân nhắc mọi thứ Reese nói.

Hôm trước khi anh đi, Robert đến gần Madelyn. Cô nằm dài uể oải trên ghế bành lớn, nghe máy phát thanh với đôi mắt nhắm lại và 1 chân nhịp theo nhạc. Anh nói trong sự thích thú, “không bao giờ chạy nếu em có thể đi, không bao giờ đi nếu em có thể đứng, không bao giờ đứng nếu em có thể ngồi, và không khi nào ngồi nếu em có thể nằm.” “Không bao giờ nói nếu anh có thể nghe,” Madelyn nói thêm mà không mở mắt.

“Vậy thì em nghe, và anh nói.”

“Nghe nghiêm trọng à. Anh sẽ nói với em là anh yêu ai đó và đang nghĩ tới việc kết hôn hả?”

“Trời, không,” anh nói, giọng đầy thích thú.

“Sắp có người phụ nữ mới à?”

“Gần tới điều đó 1 chút.”

“Sao anh không đưa cô ấy đến? Ai vậy em quen không?”

“Là 1 gia đình Giáng sinh,” anh trả lời, nói với cô bằng 1 câu ngắn gọn rằng người yêu mới của anh không quan trọng hơn so với những người trước đây. “Tên cô ấy là Natalie VanWein.”

“Không. Em không biết cô ấy.”

“Em phải nghe trong lúc anh nói, đừng hỏi câu nào về cuộc sống người yêu anh.” Anh kéo cái gối tựa lên và ngồi xuống nó, mỉm cười 1 chút khi anh để ý rằng cô thậm chí không mở mắt trong suốt cuộc nói chuyện của họ.

“Nói vậy.”

“Anh chưa bao giờ người nào với đầu óc kinh doanh chắc chắn hơn Reese – trừ anh, dĩ nhiên,” anh nói chế nhạo.

“Ồ, dĩ nhiên.”

“Nghe này, đừng nói. Cậu ta nhìn thấy điều phải làm và cậu ta làm, không quan tâm đến trở ngại. Cậu ta có tính quả quyết không từ bỏ, bất kể khác nhau như thế nào. Cậu ta sẽ bận rộn vì trang trại này. Cậu ta sẽ đấu tranh chết thôi cho đến khi có sự thịnh vượng vốn có.”

Madelyn mở 1 mắt. “Và mục đích của điều này?”

“Anh là 1 người kinh doanh. Cậu ta gây cho anh rủi ro tốt hơn nhiều dự án kinh doanh anh đánh cược. Cậu ta không phải chờ đợi để xây dựng nơi này mạnh lên. Cậu ta sẽ chấp nhận 1 nhà đầu tư và bắt đầu ngay bây giờ.”

“Nhà đầu tư này, tất nhiên, chính là anh.”

Anh gật đầu. “Anh tìm kiếm lợi ích. Cậu ta đã làm điều này. “Anh muốn đầu tư với tư cách cá nhân, không dính dáng đến công ty Cannon.”

“Anh đã nói với anh ấy về việc đó chưa?”

“Anh muốn nói với em trước. Em là vợ cậu ta, em hiểu cậu ta nhiều hơn anh. Cậu ta sẽ làm thử, hay anh sẽ phí thời gian?”

“Được rồi, em sẽ không cho anh ý kiến lẫn phương pháp. Anh có 1 mình. Như anh nói, anh ấy biết việc kinh doanh, nên để anh ấy tự mình thu xếp không phải cân nhắc cái gì em có thể nói đồng ý hay phản đối.”

“Nó cũng là nhà em.”

“Em vẫn còn học để giúp đỡ, nhưng em không biết bao nhiêu về kinh doanh trang trại thậm chí bắt đầu rèn luyện tính kiên quyết. Và khi nó sa sút, nhà em là nền tảng dựa trên cuộc hôn nhân, không phải nơi chúng ta sống. Chúng ta sẽ sống bất cứ đâu và em hài lòng với điều đó.”

Anh nhìn xuống cô, và ánh nhìn dịu dàng kỳ lạ phát ra trong cặp mắt xám của anh. “Em yêu cậu ta thực sự phải không?”

“Em đã đến từ sự khởi đầu. Nếu không thì em sẽ không bao giờ kết hôn với anh ấy.”

Anh dò xét mặt cô tỉ mỉ, theo nhiều cách giống nhau mà anh đã nhìn cô khi lần đầu anh đến đây, như thể hài lòng câu trả lời chân thật của cô. Sau đó anh gật đầu cộc cằn và bước đi.

“Rồi anh sẽ đưa ra đề nghị với Reese và xem xem cậu ta nghĩ gì.”

Reese trở xuống, lúc Madelyn mong anh xuống. Trang trại là của anh; có thể lâu hơn và khó khăn hơn nỗ lực làm việc 1 mình, nhưng mỗi cái cây và mỗi hạt bụi ở trang trại thuộc về anh, và anh từ chối phiêu lưu thậm chí 1 inch vuông với 1 nhà đầu tư bên ngoài. Robert nhận sự từ chối trong tâm trạng tốt, bởi vì làm ăn là làm ăn, và sự cảm động của anh thì không bao giờ dính dáng nhiều hơn họ với sự hiện diện của phụ nữ.

Reese nói với cô về chuyện đó tối hôm ấy, nằm trong bóng tối với đầu cô gối lên vai anh.

“Robert đề nghị giúp đỡ anh hôm nay. Nếu anh nắm lấy anh ấy như 1 nhà đầu tư, anh có thể nhân đôi hoạt động của trang trại, thuê đủ người làm công để làm và chắc sẽ lấy lại hầu hết diện tích trước đây trong vòng 5 năm.”

“Em biết. Anh ấy cũng nói với em về nó.”

Anh trở nên cứng đơ. “Anh ấy nói gì với em?”

“Nói với anh. Nó là trang trại của anh, và anh biết nhiều việc điều hành nó hơn bất cứ ai khác.”

“Em thích anh nhận lời anh ấy hơn đúng không?”

“Sao em phải chú ý?”

“Tiền,” anh nói ngắn gọn.

“Em không phải làm không có bất cứ gì.” Giọng cô ảm áp, thích thú.

“Em sẽ có nhiều hơn.”

“Em cũng có thể có ít hơn. Em hạnh phúc, Reese. Nếu anh nhận lời em vẫn sẽ hạnh phúc, và em vẫn hạnh phúc nếu anh không chịu.”

“Anh ấy nói em không đứng bên ngoài.”

“Đúng vậy, em sẽ không. Nó sẽ không tranh thủ được tình thế đối với em, và em không bỏ phí sức lực.”

Anh nằm không ngủ trễ sau khi cô ngủ thanh bình trong tay anh. Đó là cách để đảm bảo về mặt tài chính lập tức, nhưng nó sẽ đòi anh làm mọi điều anh đã thề không bao giờ làm: quyền sở hữu trang trại bị nguy hiểm. Anh đã có 1 sự thế chấp, nhưng anh đang tiết kiệm để trả nợ. Nếu anh chấp nhận 1 nhà đầu tư anh sẽ trả cho ngân hàng mới nhận thêm con nợ khác, số tiền mà anh có thể không có khả năng thanh toán. Con mồi lớn của nó là như thế, một cách ngoan cố, anh muốn cho Madelyn tất cả sự xa hoa mà anh có khả năng chu cấp trước kia. Chăm sóc vợ anh như anh muốn, anh phải mạo hiểm trang trại của mình. Anh không bỏ lỡ sự trở trêu của nó.

Cái ngày sau khi Robert đi, một đợt thời tiết lớn quét vào từ Canada và trời bắt đầu có tuyết rơi. Đầu tiên chỉ là tuyết, nhưng nó không dừng ở đó. Nhiệt độ bắt đầu rơi nhanh xuống như hòn đá, và gió mạnh lên. Reese quan sát thời tiết với cái gì đó khó chịu, và bản tin thời tiết nói nó có thể sẽ trở nên tệ hơn. Trong khi anh vẫn có thể, anh lừa gia súc vào khu vực được bảo vệ nhất và để cỏ khô bên ngoài khi cần thiết, nhưng anh không chắc chắn anh không đủ thời gian để ra ngoài nhiều như mong muốn.

Trên đường trở lại kho thóc tuyết bắt đầu rơi nặng đến nỗi tầm nhìn giảm đến khoảng 10 feet, và gió bắt đầu chông chênh những thứ bị cuốn đến nỗi che kín hình dáng mờ ảo của mặt đất.

Trang trại trở thành 1 cảnh tượng xa lạ với anh, không có bất kỳ cột mốc quen thuộc nào để chỉ dẫn anh. Tất cả thứ anh có thể đi tiếp là khả năng phán đoán phương hướng của chính anh, và anh phải chiến đấu để lờ đi gió xoáy của tuyết làm mất phương hướng. Con ngựa của anh lựa chọn hướng đi một cách cẩn thận, cố gắng tránh những chỗ trũng phủ đầy tuyết và những chỗ lồi lõm có thể dễ dàng làm nó ngã và có thể gãy 1 chân. Những cột băng bắt đầu hình thành trên mũi con ngựa khi hơi nước ảm áp của hơi thở của nó đóng băng. Reese để bàn tay mang găng lên mặt anh và thấy nó bị phủ những tinh thể nước đá.

Một cuộc cỡi ngựa thông thường mất 20 phút bị kéo dài thành 1 giờ. Anh bắt đầu tự hỏi nếu anh không có mặt ở kho thóc hoàn toàn khi nó hiện ra ngoài cơn lốc tuyết, và thậm chí anh có thể chệch nó nếu cánh cửa không mở ra cho thấy ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn vàng. Cái cau mày ngăn làm gấp nếp mặt anh, anh biết anh đã đóng cửa, và anh chắc chắn không để đèn sáng.

Nhưng đã quá gần thúc giục anh làm bất cứ gì trừ dễ chịu; thêm nửa giờ nữa và anh sẽ không làm được.

Anh cúi đầu và đi thẳng vào trong kho thóc. Nó không có gì cho đến khi anh bắt gặp sự chuyển động ở ngoài khe cửa anh thấy rõ Madelyn đã ra đi ra đến kho thóc và đang đợi anh, thật vậy cùng với ánh sáng trong cửa sổ. Cô vật lộn với ngọn gió để đóng những cánh cửa to lớn, thân thể mảnh khảnh của cô nghiêng vào sức mạnh của cơn bão. Con bò cái rống lên không ngừng, và mấy con mèo nhảy về phía gác xép. Reese trượt khỏi yên ngựa và tăng thêm trọng lượng của anh với trọng lượng của Madelyn, đóng mấy cánh cửa và hạ then cửa to lớn vào giá đỡ.

“Em làm quái quỷ gì ngoài này vậy?” anh hỏi bằng giọng dễ bực tức khi anh túm lấy cô. “Chết tiệt, Maddie, em có thể lạc đường từ nhà đến kho thóc trong ngọn gió như thế này!”

“Em móc căng đường dây thép,” cô nói, bám vào anh. Giọng cô loảng, “Làm sao anh trở lại được? Anh không thể nhìn thấy hết ở ngoài đó.”

Anh cảm thấy kinh hoàng vì cô, vì anh đã bắt đầu tự mình cảm nhận vài điều. Nếu anh ở xa hơn 5 feet, anh sẽ không thấy ánh đèn. “Toàn là đi đại may mắn,” anh nói dứt khoát.

Cô nhìn lên khuôn mặt phủ băng cứng ngắc của anh. “Anh phải trở nên ấm áp trước khi bắt đầu chết cứng.”

“Con ngựa trước hết.”

“Em sẽ làm việc đó.” Cô chỉ về phía phòng ăn, nơi anh giữ 1 cái bếp lò nhỏ. “Em bật bếp lò để chỗ đó ấm lên. “Bây giờ, tiếp tục.” Thực sự, kho thóc có cảm giá ấm áp đối với anh sau khi ở bên ngoài, những con vật tỏa ra đủ nhiệt làm nhiệt độ bên trong kho thóc ở trên độ lạnh, là tất cả cái mà anh cần đến ngay bây giờ. Tuy nhiên, anh đi vào phòng ăn và cảm thấy nhiệt bao phủ anh hầu như không thể chịu được. Anh không thử gạt băng khỏi mặt; anh cảm thấy nó tan ra, để nó không làm hại da anh. Thực sự mặt anh tách khỏi cơn gió, nhưng còn quá lâu để dẫn đến bị tê cứng. Anh đã có những trường hợp nhẹ trước đây, và nó vất vả đủ để anh không thích chịu đựng lần nữa.

Madelyn tháo yên ngựa và chà xát nó. Con thú to lớn thở dài đồng ý 1 mức độ mà gần như là con người. Sau đó cô ném tấm chăn ấm áp lên nó và cho nó thức ăn và nước, vỗ lên cơ cổ cảm kích. Con vật nhận được sự khen ngợi.

Cô đi vội vàng về phía Reese và tìm thấy anh đang đập những khúc gỗ bám tuyết khỏi cái áo khoác lông cừu nặng nề của anh. Lốp băng trắng va chạm và tuyết bay ra từ mặt anh; cái mà khi va chạm thì anh đã có vẻ khôi phục lại sức lực của mình, như thể sự thử thách không là cái gì ngoài điều bình thường. Cô ở trong sự dằn vặt đau khổ từ lúc ngọn gió bắt đầu rít lên, đếm bước trong nhà và cố nén không khóc, và cuối cùng tranh đấu với cái lối ra ngoài tới kho thóc cho nên cô sẽ ở đó để giúp anh nếu - không, khi - anh đi trở lại. Tim cô vẫn còn đập thình thịch. Cô không khẳng định anh có thể không quay lại dễ dàng như thế, như thể cô không chịu đựng được để ý nghĩ này hình thành.

“Thật không dễ quay về nhà,” anh nói dứt khoát. “Cơn gió chắc đang mạnh lên tới 60 dặm 1 giờ. Cả 2 chúng ta sẽ móc vào đường dây, nhưng anh sẽ buộc em vào anh như 1 sự che chở.”

Anh thắt một sợi dây thừng quanh eo anh, rồi thắt vòng và buộc quanh cô, không nhiều hơn 4 feet chùng dây giữa họ. “Anh muốn em ở trong tầm với. Anh sẽ cố để giữ chặt em, nhưng anh rất chắc chắn không muốn em làm bất cứ gì hơn nữa tách khỏi anh hơn điều này.”

Anh khoác áo choàng lên và để cái nón vững chắc lên đầu. Anh nhìn trừng trừng Madelyn nghiêm khắc. “Em không có nón à?”

Cô đưa ra 1 cái khăn quàng cổ len dày từ trong túi và che nó lên đầu, rồi choàng đoạn cuối quanh cổ cô. Mỗi người họ lấy 1 đoạn dây nylon với những cái cặp kim loại nặng nề trên mỗi đầu và buộc 1 đầu vào thắt lưng của họ, bỏ lại 1 đầu tự do để rút ngắn sợi dây. Họ rời khỏi kho thóc bằng cửa phụ nhỏ; dù sợi dây được giữ chặt ngay bên cạnh cửa, Reese phải tóm lấy Madelyn bên eo để giữ cơn gió khỏi hất cô ngã lộn đầu. Vẫn giữ lấy cô, anh túm sợi dây của cô và móc nó ở trên đầu, rồi tự mình giữ chặt.

Gần như không thể đi được. Mỗi yard họ tiến tới, vấp ngã và vật lộn, cơn gió sẽ giật họ ra sau 2 feet. Nó giằng cô ra khỏi sự níu giữ của anh và bật chân cô ra khỏi thân dưới, treo cô trong không trung tách khỏi sợi dây ở eo cô.

Reese nhào đến cô, hét điều gì đó mà cô không hiểu, và kéo mạnh cô dựa vào anh. Rõ ràng là cô không có khả năng đứng trên chân mình. Anh ghì cô dựa vào bên cạnh anh bằng 1 cái ôm chặt làm mấy cái xương sườn cô bị dồn nén, gần như cắt đứt hơi thở cô. Cô cần không khí, nhưng không thể được nhiều hơn tiếng thở khò khè vất vả. Cô không thể kêu la để làm anh hiểu, dù là cô thì thào, vì cơn gió rít lên át đi mọi thứ. Cô lúc lắc trong sự kìm kẹp của anh như 1 con búp bê nhồi giẻ, tầm nhìn của cô mờ dần và sự cố gắng của cô trở nên yếu hơn Reese trượt chân dựa vào bậc thang đằng sau, sau đó đứng lên hành lang.

Căn nhà cản vài cơn gió, và anh xoay xổ để mở cửa sau, rồi với lên và mở móc cả 2 sợi dây của họ. Anh loạng choạng vào trong nhà và ngã xuống sàn của căn phòng phụ với Madelyn vẫn còn trong tay anh, nhưng kiềm chế để quay lại để mà anh bị hầu hết va chạm.

“Em ổn chứ?” Anh thở hổn hển hỏi, hơi thở khó khăn từ sự gắng sức. Cơn gió trở nên tệ hơn từ lúc anh quay lại kho thóc.

Cô không trả lời, và sự khiếp sợ đột ngột làm anh quỳ gối bên cạnh cô. Mắt cô nhắm chặt, môi cô tái xanh. Anh chộp vai cô, quát tháo cô. “Maddie! Madelyn, chết tiệt, có điều gì không ổn vậy? Em bị thương hả -

tỉnh dậy và trả lời anh đi!”

Cô ho sù sụ, rồi rên rĩ nho nhỏ và cố co người bên sườn, tay cô đưa lên ôm chặt mình. Cô lại ho, rồi rơi vào 1 cơn bộc phát ho và nôn chán động, quần quai vì ảnh hưởng của cơn chấn động. Reese kéo cô vào trong tay anh và giữ chặt cô, mặt anh trắng bệch.

Cuối cùng cô cố nói trong tiếng khò khè, “Đóng cửa lại,” và anh bất ngờ đá đôi giày, đá cánh cửa đóng lại với 1 lực làm nó rung lạch cạch trên khung cửa.

Anh tháo khăn quàng cổ khỏi đầu cô và bắt đầu cởi áo choàng cho cô. Sợi dây thừng quanh eo họ vẫn còn buộc họ vào với nhau và anh vội vàng tháo những cái gút. “Em bị đau à?” anh hỏi lần nữa, mặt anh dữ tợn. Cơn ho đã mang màu sắc cho mặt cô, nhưng nó nhanh chóng nhạt đi, để lại vẻ nhợt nhạt như người chết.

“Em ổn,” cô nói, giọng cô khàn đến mức chỉ vừa đủ để tạo ra âm thanh. “Em chỉ không thể thở được.”

Sự nhận thức đánh anh như cú đá của con la. Anh gần như làm cô ngạt thở với cái ôm chặt đầy sức mạnh. Mặt anh dữ tợn, hằn học nguyên rửa từ giữa hai hàm răng nghiến chặt của anh, anh đặt cô nằm ngửa trên sàn nhẹ nhàng ở mức có thể và duỗi chân anh ra để anh có thể lấy con dao ra khỏi túi. Mắt cô mở to khi anh bật đánh tách lưỡi dao mở ra và bắt đầu lạng qua cái áo len dài tay dẹt kim cô mặt dưới áo choàng. Dưới áo len là áo sơ mi, nhưng nó cài khuy ở phía trước và vì thế thoát khỏi bị cắt ra. Khi thân cô trần trụi anh bắt đầu cẩn thận sờ những cái xương sườn của cô, mặt anh chăm chú khi anh tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào lộ ra, mặt anh giữ chặt mặt cô để nhìn ra dấu hiệu không thoải mái dù nhỏ nhất. Cô lưỡng lự vài lần, nhưng những cái xương sườn cảm giác đều ổn. Làn da nhợt nhạt của cô đã trở nên đổi màu ở những vết thâm tím.

“Anh gần như đã giết em,” anh nói cay nghiệt khi anh nâng cô trong tay mình và bắt đầu bước đi.

“Nó không tệ,” cô cố nói.

Anh trao cho cô ánh nhìn hung bạo. “Em đã ngắt đi.” Anh mang cô lên cầu thang và đến phòng ngủ, nơi anh đặt cô lên giường. Anh giữ người ra khỏi cái áo choàng và để nó rơi trên sàn; sau đó anh rất dịu dàng nhưng kiên quyết lột trần mỗi một mảnh vải trên người cô và kiểm tra cô từ đầu đến ngón chân. Trừ vết thâm ngang xương sườn cô, cô tốt. Anh cúi đầu xuống và quét môi anh qua dải đen tối như thể anh có thể hút đi sự đau khổ.

Madelyn đặt tay lên tóc anh, luồn những ngón tay cô qua những lọn tóc sẫm màu. “Reese, em không sao, em hứa mà.”

Anh bước đi. “Anh sẽ để gác lạnh lên để ngăn vết bầm khỏi tệ hơn.”

Cô tạo 1 âm thanh hoài nghi. “Tin em đi, em không thể chỉ nằm đây và để cho anh đặt túi chườm đá lên sườn! Anh biết nước đá chảy xuống áo sơ mi anh cảm giác thế nào mà, và hơn nữa, em lạnh. Em thích 1 tách socola nóng, hay cà phê hơn.” Sức mạnh của tiếng nói của cô đảm bảo lần nữa với anh, và thêm cái nhìn chê bai nữa nói với anh rằng màu sắc đang trở lại trên mặt cô. Cô ngồi dậy, khá thận trọng giữ lấy bên sườn nhưng thực sự không có bất kỳ sự đau đớn nào, và cho anh cái quan sát của người vợ.

“Anh ướt đầm vì cưỡi ngựa trong trận bão tuyết kia. Anh cần thay bộ quần áo đó, và sau đó cả hai ta sẽ có cái gì đó nóng để uống.”

Cô lấy quần áo khô ra cho cả Reese và cả cô và bắt đầu mặc vào trong lúc anh cởi quần áo và lau khô người. Cô nhìn cái áo len tan nát của mình với sự không tin, rồi quăng nó thành rác.

Reese trông thấy vẻ mặt cô và mỉm cười uest oải. “Anh không muốn di chuyển em nhiều hơn cho đến khi anh biết điều đó không đúng,” anh giải thích, chà cái khăn lên vai anh.

“Thực sự, em thấy bớt căng thẳng 1 chút khi cái len toàn bộ bị anh cắt. Trong 1 khắc em sợ anh sẽ làm 1 cuộc phẫu thuật.”

“Em đang nói chuyện và đang thở, vì thế anh loại trừ điều đó. Dù anh đã làm 1 việc trước đó.”

“Anh thật sự đã mang dao nhíp và cắt cổ ai đó mở ra à?” cô hỏi gặng gờn vực, giọng cô cao lên.

“Anh bắt buộc phải làm. Một trong 2 bàn tay chèn trong cổ họng, và anh ta bị bóp cổ đến chết. Anh rạch khí quản của anh ta và giữ nó mở ra bằng ngón tay anh cho đến khi ai đó mang 1 cái ống hút để đặt cho anh ta thở qua đó. Chúng tôi đưa anh ta tới bệnh viện, họ đặt 1 cái ống khí quản đúng chuẩn đến khi chỗ sưng lên xẹp xuống đủ cho anh ta thở lại, và anh ta bây giờ tốt rồi.”

“Làm thế nào anh biết những gì cần làm?”

“Mỗi một người chủ trại nghiên cứu nhiều kiến thức y học trong công việc thường ngày bình thường. Sắp xương bị gãy, khâu những vết cắt, tiêm thuốc. Nó là 1 cuộc sống nhọc nhằn, căng à.” Mặt anh tối lại khi anh nói điều đó. Nó gần như quá nhọc nhằn cho cô. Anh có thể dễ dàng đề nạt xương sườn cô.

Anh kéo quần lót và quần jean khô ráo mà cô đã đưa ra cho anh, nhìn cô chải tóc và đu đưa nó trở lại trên vai cô bằng cái hắt đầu quen thuộc, mỗi cử động duyên dáng như 1 nghệ sĩ ba lê. Làm thế nào cô vẫn có vẻ tao nhã sau những gì cô đã trải qua? Làm thế nào cô có thể không để ý về điều đó? Anh thì vẫn còn sưng sốt.

Khi cô bắt đầu theo sau anh trên lối đi xuống cầu thang, anh giữ lấy cô và choàng tay anh quanh cô, giữ cô về phía anh trong 1 lúc lâu với má anh ngừng trên đỉnh tóc nhạt màu của cô. Madelyn vòng quanh eo anh bằng tay cô và để mình say đắm trong sự gần gũi của anh; anh là gia đình, và anh bình an vô sự. Không điều gì được nói, vì không cần nói ra. Điều đó đủ để giữ lấy nhau.

Reese đi tới lui trong nhà ngày hôm đó như 1 con báo hiếu động, Chốc lát nhìn ra cửa sổ để giám sát thời tiết. Anh kiểm tra đài phát thanh, nhưng không có gì qua sự yên tĩnh. Đó đây ánh điện mờ mờ đã tắt, và anh đốt 1 ngọn lửa lớn trong lò sưởi, sau đó đặt 1 cái bếp dầu trong nhà bếp. Madelyn thấp nền và đèn, và biết ơn số phận bếp lò thủy lực và bếp lò hoạt động bằng gas.

Họ ăn súp và sandwich trong ánh sáng ngọn nến, rồi mang xuống những cái mền, tấm trải và gối để ngủ trước lò sưởi. Họ ngồi trên cái đệm bông dựa lưng vào nhau trước đi văng và chân họ duỗi về phía ngọn lửa. Đầu của Madelyn trên vai anh. Anh gần như nghe thấy trí óc cô hoạt động khi cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, và anh quyết định anh có thể cũng để nó bắt đầu trước cô. “Lá cờ mà chẻ đuôi ở phần chót thì gọi là cờ đuôi nheo”.

Cô trao anh cái nhìn thích thú nhanh nhẹn. “Lá cờ nhỏ mang phía trước hoặc bên phải những người điều hành để dẫn dắt họ thì gọi là cờ hiệu.”

“Em muốn nói về cờ à? Được thôi, chúng ta sẽ nói về cờ. Những lá cờ nghiên cứu thì gọi là quân kỳ học.”

“Cờ nước Mỹ có 7 sọc đỏ và 6 sọc trắng.”

“Một cái thì dễ gian lận.”

“Sự thật là sự thật. Tiếp tục nào.”

“Cây tre là thực vật lớn nhanh nhất trên thế giới.”

“Cleopatra là người Macedoni, không phải người Ai Cập.”

Họ chơi trò chơi trong vài phút nữa, cười nhạo những tin tức buồn cười mà họ đưa ra. Sau đó họ lấy 1 cổ bài và chơi bài poke, loại bài không nhiều sự thách thức, từ lúc cô chỉ mặc áo sơ mi của anh và 1 đôi vớ ngắn, và anh chỉ mặc quần jean. Chỉ 1 lần cô bắt anh trần truồng, cô không còn thích chơi bài và tiến tới công việc đáng làm hơn. Với làn da bóng ánh lửa họ kích thích nhau và trong 1 khoảng thời gian dài gần như quên đi cơn bão xoáy trắng xoá bao bọc họ.

Tình trạng bão tuyết giảm bớt vào sáng hôm sau, dù nhiều vật trôi giạt bị chông chết bởi cơn gió. Điện sáng trở lại, và bản tin thời tiết dự báo nhiệt độ dịu đi dần dần. Reese kiểm tra bầy thú và nhận thấy rằng đàn thú chịu đựng cơn bão trong trạng thái tốt; anh chỉ mất 1 con bê, con thú đã bị lạc khỏi mẹ nó.

Anh thấy con thú nhỏ nằm trong 1 đồng tuyết, trong lúc mẹ nó rống lên 1 cách thê lương, gọi nó. Họ may mắn lần này. Anh ngược nhìn lên bầu trời xám xịt, nơi những mảng màu xanh đang bắt đầu lộ ra. Tất cả những thứ anh cần là 1 mùa đông ấm áp, hay ít ra 1 nơi mà tình trạng tồi tệ không kéo dài đủ gây nguy hiểm cho đàn thú.

Anh cố gắng ở mức độ của mình vì món nợ bị mắc phải, nhưng 1 năm lợi nhuận là 1 việc đáng kể vì sự sống còn của căn nhà. Anh cần tiền để trả nợ, anh cần phát triển đàn thú và tiền để thuê người chăn đàn thú. Khi mà anh có thể mở rộng đất đai của mình thành những vùng khác vì thế anh hoàn toàn không phụ thuộc vào thời tiết và thị trường thịt bò, sau đó anh có thể cảm thấy bảo đảm hơn về tương lai của họ.

Vài năm tiếp theo có thể không dễ chịu. Madelyn lúc này chưa có mang, nhưng ngay khi cô có họ có thể có những hóa đơn ý tế để nghĩ đến, cũng như chi phí lo liệu cho việc nuôi 1 đứa trẻ. Có lẽ anh sẽ nhận lời đề nghị của Robert dù anh không thích cho phép bất cứ ai khác có bất kỳ quyền hạn nào lên trang trại này. Nó sẽ cho anh 1 tấm đỡ về tài chính, những cách để những dự định của anh hoạt động sớm hơn, cũng như chăm sóc Madelyn và con của họ, hoặc những đứa trẻ.

Nhưng anh đã bỏ qua quá nhiều, đấu tranh quá khó khăn và quá lâu, để thay đổi ý kiến của anh lúc này. Trang trại là của anh, nhiều phần cũng như xương và máu của anh.

Anh có thể dễ dàng từ bỏ cuộc sống của chính anh hơn cái trang trại này. Anh yêu mỗi phút của nó với sự mãnh liệt như nhau, không phụ thuộc vào sự sở hữu mà tổ tiên anh đã giữ lại nơi đó mặc cho những cuộc tấn công của người Anh diêng, thời tiết và bệnh tật. Reese lớn lên với mặt trời trên mặt anh và mùi của thú vật trong lỗ mũi anh, nhiều phần của mảnh đất này như những ngọn núi nhuộm màu đỏ tía và bầu trời to lớn.

“Anh sẽ làm điều đó bây giờ,” anh nói lớn hướng về vùng đất trắng xóa, tĩnh lặng. Nó không để anh từ bỏ, nhưng đất đai cần người đàn ông như anh từ lúc khởi đầu. Nó phá hủy người yếu hơn, và những người sống sót thì bền bỉ hơn và mạnh mẽ hơn ai hết. Vùng đất này cũng cần người đàn ông mạnh mẽ, và nếu Madelyn không đồng ý với những gì anh dự định, anh cũng hài lòng.

9. Chương 9

Vào cuối tháng Giêng luồng khí hậu rộng lớn khác bắt đầu di chuyển từ Cực Bắc, và đợt khí hậu này có vẻ nguy hiểm. Họ được cảnh báo trước 2 ngày, và họ làm việc cùng nhau để làm mọi thứ có thể bảo vệ đàn gia súc. Mũi không khí lạnh di chuyển trong đêm, và họ thức dậy vào sáng hôm sau đến khi tuyết ổn định và nhiệt độ thì dưới 10 độ âm, nhưng ít ra gió không tệ như trước đây.

Reese đập phá băng trong máng ăn và trữ những cái hồ nước để đàn thú có thể uống, và Madelyn thì sợ mỗi lần anh ra ngoài. Không khí lạnh này là 1 sự giết chóc, và những bản tin thời tiết dự đoán nó có thể tồi tệ hơn.

Thời tiết đã tệ hơn. Nhiệt độ giảm trong mọi ngày đó, và trước chập tối là dưới 23 độ âm.

Khi bình minh đến là dưới 41 độ âm, và gió đang thổi. Nếu Reese trước đây đã không nghỉ ngơi, bây giờ anh như con thú bị giam trong cũi. Họ mặc nhiều lớp quần áo cả khi trong nhà, và anh giữ ngọn lửa trong lò sưởi dù là điện vẫn sáng. Họ uống sôcôla hoặc cà phê nóng liên tục để giữ thân nhiệt ổn định, và họ dời xuống phòng khách ngủ trước ngọn lửa.

Ngày thứ 3 anh chỉ ngồi, đôi mắt tối đen với cơn thịnh nộ bên trong. Thú nuôi của anh đang chết dần ngoài kia, và anh không có khả năng để làm điều gì; đợt tuyết này giữ anh bị tách khỏi chúng. Nhiệt độ lạnh giá sẽ giết chết anh thậm chí còn nhanh hơn so với đàn thú. Cơn gió lạnh lẽo thì dưới 70 độ âm.

Nằm trước ngọn lửa đêm đó, Madelyn đặt tay cô lên ngực anh và cảm thấy sự căng thẳng của thân thể anh. Mắt anh mở, và anh nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô nhòm người trên khuỷu tay.

“Không có vấn đề gì cả,” cô nói êm ái, “chúng ta sẽ làm điều đó.”

Giọng anh gay gắt. “Chúng ta không thể làm mà không có gia súc.”

“Rồi anh thật sự từ bỏ.”

Anh nhìn cô dữ tợn. Anh không biết làm sao để từ bỏ; những từ này ghê tởm đối với anh.

“Chúng ta sẽ làm việc khó khăn hơn,” cô nói. “Mùa xuân cuối cùng anh không có em ở đây giúp anh. Chúng ta sẽ có thể làm nhiều việc hơn.”

Mặt anh dịu đi, và anh đỡ tay cô trong tay anh, đưa lên trước lò sưởi và nhìn ngắm nó, thon nhỏ và duyên dáng nữ tính. Cô sẵn sàng làm bất cứ việc gì, dù nó nhọc nhằn hay dơ bẩn chẳng nữa, nên anh không có can đảm để nói với cô điều đó mỗi lần cô ở cùng anh, anh quá lo lắng cho sự an toàn của cô đến nỗi anh mất hầu hết thời gian dõi theo sau lưng cô. Cô sẽ không hiểu được; họ đã cưới nhau 7 tháng, và cô không từ bỏ bất cứ việc gì ném vào cô. Cô tất nhiên không bỏ anh. Nhớ lại vài cuộc gây gổ của mình làm anh mỉm cười, và nhớ lại những việc khác làm anh cứng lại. Đó không là 7 tháng buồn tẻ.

“Em nói đúng,” anh nói, đưa tay cô lên mặt anh. “Chúng ta đúng là sẽ làm việc vất vả hơn.”

Đó là ngày thứ tư trước khi họ ra ngoài. Gió đã ngừng thổi và bầu trời trong xanh, chế giễu cái lạnh rét buốt. Họ phải phủ mặt để thở, trời còn quá lạnh, và đòi hỏi sức chịu đựng của họ chỉ để đi tới kho thóc chăm sóc cho những con vật ở đó. Con bò cái ở trong sự đau đớn khổ sở, vú nó căng phồng và nhứt nhối nó phản đối mỗi lần Reese cố vắt sữa của nó. Mất hơn 1 giờ lúc bắt đầu và kết thúc trước khi nó đứng yên và để anh kết thúc công việc. Madelyn chăm lo cho căn nhà trong lúc anh cẩn thận với việc vắt sữa, mang nước và thức ăn, và sau đó dọn sạch chuồng và bỏ rơm mới vào.

Những con vật dường như mạnh mẽ và sung sướng khi nhìn thấy họ; nước mắt làm cay mắt cô khi cô lau phần nhô ưa thích của Reese trên trán. Những con vật này có sự che chở của chuồng trại; cô sẽ không chịu được thậm chí nghĩ về đàn thú. Reese lấy xe tải khởi động và lái nó cùng 1 xe moóc nhỏ cỏ khô.

Madelyn leo vào trong cabin và nhìn anh bình tĩnh khi anh nhắm mắt nhìn cô. Cô không thể để anh ra ngoài một mình trong khí lạnh rét buốt như vậy; nếu bất cứ điều gì xảy ra với anh, nếu anh té ngã và không quay lại xe được hay không còn tỉnh táo, anh sẽ chết trong thời gian ngắn.

Anh lái cẩn thận tới khu vực bảo vệ nơi anh tập trung đàn thú và ngừng lại, mặt anh ảm đạm. Không có thứ gì ở đó, chỉ có quang cảnh trống không trắng xóa. Ánh nắng lấp lánh trên tuyết, và anh với lấy kính râm. Không một lời Madelyn theo sau.

Anh bắt đầu lùng sục, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của đàn gia súc, nếu thực có bất cứ con nào còn sống sót. Lớp tuyết trắng có thể bao trùm xác động vật bị đóng băng. cuối cùng có tiếng động nhỏ dẫn họ tới chỗ vài con thú. Chúng đi tìm thức ăn, hay có thể che chở nhau, nhưng chúng ở vị trí cái cây đứng nơi tuyết thổi 1 đồng tuyết lớn gần sát thân cây, cản vài cơn gió có thể đã cứu chúng.

Mặt Reese vẫn kín bưng khi anh ra ngoài quãng mấy ki-en cỏ khô xuống từ xe moóc, và Madelyn hiểu anh cảm thấy như thế nào. Anh sợ hy vọng, sợ rằng chỉ vài con sống. anh cắt dây mấy ki-en và xóc tới cỏ, sau đó cầm xẻng và xúc tạo khe hở trong đồng tuyết.

Bầy thú nôn nóng đổ xô ra khỏi nơi giam giữ chúng và tiến về đồng cỏ khô. Reese đếm chúng, nét mặt căng thẳng. Madelyn có thể khẳng định đây chỉ là 1 phần nhỏ trong tổng số ở đó có. Anh quay trở lại xe và ngồi vào với đôi găng tay siết chặt vô lăng.

“Nếu những con này còn sống, có thể còn nhiều con nữa,” Madelyn nói. “Chúng ta phải tiếp tục tìm.”

Gần cái ao bị đóng băng họ tìm được thêm nữa, nhưng những con này đang nằm đáng thương, tuyết phủ thành đồng. Reese đếm lần nữa. 36 con chết, và những con bê còn quá nhỏ tất cả được tìm thấy dưới tuyết.

Một con bò cái bị mắc kẹt trong tình trạng lộn xộn của bụi cây và dây thép, và con bê của nó đang nằm trên tuyết bên cạnh nó, quan sát với đôi mắt nâu vô tội như mẹ nó, nỗ lực yếu ớt. Reese cắt bớt bụi cây để nó tự do, và nó lết tới, nhưng sau đó thì quá yếu ớt để làm bất cứ điều gì khác. Con bê cũng đứng dậy, suýt ngã trên những cái chân run rẩy cố kiếm cho được sữa mẹ. Reese để cỏ ra ngoài cho nó ăn và tiếp tục tìm kiếm thêm nữa.

Họ tìm thấy 7 con còn sống trong 1 cái rãnh, và thêm 10 cái xác không xa cách 500 bước chân. Đó là lúc thanh thần trong ngày biết bao: họ tìm thấy những con còn sống cũng nhiều bằng những con đã chết. Anh để cỏ khô ra ngoài, dùng 1 cái rìu để bỏ những lỗ thủng trên lớp băng bao phủ cái ao, và kiểm lại cả thiệt

hại và những con còn sống. Một nửa đàn thú bị chết, có thể còn nhiều con chết hơn. Hoàn cảnh ác nghiệt đè nặng lên anh. Giờ đây anh ở vào ngõ cụt.

Ngày hôm sau họ vây bắt những con bị lạc bầy, cố tập trung đàn gia súc lại với nhau. Reese cưỡi ngựa, và Madelyn lái xe tải, kéo theo xe moóc cỏ khô khác. Nhiệt độ đang dịu đi, nếu bạn cho là âm 10 độ là dịu đi, nhưng đã quá trễ.

Một con thú 1 tuổi không muốn nhập bọn với đàn gia súc và lao đi, con ngựa lập tức lao theo và ở đằng trước con vật non nớt hăng máu, dồn nó quay lại hướng nó chạy đến. Con bò đực con ngoan cố dừng lại, đầu nó gật gù trước sau, tìm kiếm hết như một cậu trai cứng đầu cứng cổ. Sau đó nó tạo ra dịp may khác để được tự do và lao qua cái ao, nhưng cái ao là nơi Reese đã bỏ những lỗ thùng trên băng gần bờ, và nó chưa đóng băng cứng lại đủ để giữ trong lượng của con vật, có sức nặng đã đáng kể rồi. Chân sau của nó làm vỡ băng, và nó cảm thấy ngần ngại, cặp mắt to xoay tròn lúc nó rống lên trong nỗi khiếp sợ. Chửi rủa chán nản, Reese lấy sợi dây thừng và đến gần bờ ao.

Madelyn leo lên xe tải và nói vọng ra, “Đừng đi trên băng,” cô dặn. “Đừng lo, anh không ngu ngốc như con vật này đâu,” anh cầu nhàu, đu đưa lỏng lẻo cái thùng lọng và xoay tít nó vài lần. Anh trượt lần ném đầu tiên vì con bò đực con vùng vẫy điên cuồng, và những lần vùng vẫy của nó phá vỡ băng nhiều hơn; nó tuột về phía sau và hoàn toàn chìm dưới vùng nước lạnh lẽo vừa lúc Reese thực hiện cú ném. Vẫn nguyên rùa, anh thu nhanh sợi dây khi Madelyn tham gia với anh.

Cú ném thứ 2 ở gọn quanh cái đầu lắc lư, và Reese nhanh chóng quấn sợi dây thừng quanh cái yên ngựa bằng sừng. Con ngựa bắt đầu chồm lên dưới chỉ dẫn dịu dàng của anh và sức ép của tay anh, kéo lê con vật ra khỏi nước.

Ngay khi con vật thoát khỏi ao nước con ngựa ngừng lại và Reese giữ tay anh trên sợi dây thừng khi anh nói lỏng thùng lọng quanh cổ con bò. Ngay khi nó tự do, con vật lộ ra tiếng rống sợ hãi và nhảy bổ vào Reese, đôi vai bắp thịt của nó hất văng anh sang bên vào nước. Madelyn nén tiếng thét thất thanh khi cô chạy về phía trước, đợi anh nổi lên. Anh nổi lên, chỉ khoảng ngoài 10 bước, nhưng là 10 bước anh không thể vượt qua được. Nước lạnh cóng hầu như làm tê liệt tức thì. Tất cả việc anh có làm là treo tay anh lên trên gờ băng vỡ và bám vào. Cô chộp lấy sợi dây thừng và thúc con ngựa về phía trước, nhưng cô không thể đu đưa thùng lọng và trong bất kỳ trường hợp nào cũng không thể lôi anh ra bằng cổ.

“Anh có thể bắt được sợi dây không?” cô gọi 1 cách khẩn cấp, và 1 bao tay nhúc nhích trong cái mà cô hy vọng là 1 câu trả lời quả quyết. Cô ném mạnh sợi dây ngang ao nước về phía anh, và anh cố gắng đưa tay lên và chụp nó, nhưng cử động của anh chậm và vụng về, và sợi dây rơi vào trong nước.

Cô phải mang anh ra khỏi đó ngay. 2 phút lúc này có thể là quá lâu. Tim cô dội vào lồng ngực, và mặt cô trắng bệch như giấy. Không ai giúp anh trừ chính cô, và không có thời gian cho sự do dự. Cô kéo sợi dây trở lại về phía mình và chạy đến bên ao nước, nhích dần ra trên băng.

Anh nhô đầu lên, mắt anh đầy kinh hoàng khi anh thấy cô nhích dần dần về phía anh. “Không được!” anh nói khàn khàn.

Cô nằm trên bụng và bắt đầu trườn về phía anh, phân bổ trọng lượng của cô trên phần lớn mặt băng, nhưng tuy vậy cô cảm thấy nó đang vỡ tanh tách phía dưới cô. 10 bước. Chỉ 10 bước. Trên nguyên tắc nghe như quá gần, và thực tế nó lại xa xôi.

Rìa băng anh đang bám vỡ vụn, và anh chìm xuống. Cô bò về phía trước, bỏ sự an toàn để lấy tốc độ. Vừa lúc anh nổi lên mặt nước lần nữa cô tóm lấy cổ áo choàng của anh và kéo anh lên trên; sự kết hợp sức ép trọng lượng của họ là nguyên nhân làm nhiều băng bị nứt hơn và cô gần như ngã theo anh nhưng cô trườn ra sau vừa đủ. “Em có dây thừng,” cô nói, rằng cô kêu lập cập trong sự khiếp sợ. “Em sẽ lòn nó qua đầu và dưới tay anh. Sau đó con ngựa sẽ kéo anh ra. Thế nhé?”

Anh gật đầu. Môi anh tái xanh, nhưng anh cố để gơ 1 cánh tay lên để cô có thể đưa dây thừng vào người anh. Cô nghiêng về phía trước để siết chặt cái nút trượt, và lớp băng phía dưới cô lún xuống với tiếng kêu rầm rắc sắc nhọn, hạ người cô thẳng xuống dưới.

Lạnh. Cô chưa bao giờ biết đến cái lạnh như thế. Nó lấy đi hơi thở của cô, và tay chân cô lập tức tê cóng. Mắt cô mở ra, và cô thấy tóc mình lơ lửng trước mặt. Cô ở dưới nước. Kỳ quặc là nó không quan trọng.

Ngước lên phía trên cô có thể nhìn thấy 1 màu trắng bao trùm và những chỗ thắm màu trên nó, và 1 sự náo loạn kỳ lạ. Reese ... có thể là Reese.

Ý nghĩ về Reese là cái tập trung những suy nghĩ rời rạc của cô. Không biết bằng cách nào cô bắt đầu đập tay và chân cô, đấu tranh theo cách của cô để nổi lên, nhắm đến 1 trong những nơi sẫm màu biểu trưng những chỗ bị vỡ trên mặt băng.

Mặt cô lộ ra trên bề mặt nước vừa lúc con ngựa, làm việc 1 mình, kéo mạnh Reese lên bờ. Nó được huấn luyện để kéo khi nó cảm nhận sức nặng ở cuối đoạn dây thừng, nên nó kéo. Cô với lấy gờ băng lúc Reese cố gắng cử động bàn tay và đầu gối anh.

“Maddie!” Giọng anh hét khàn khàn khi anh cố thoát khỏi sợi dây thừng, sự sắp xếp của anh gần như thành công.

Bám vào. Tất cả cô phải làm là bám vào. Nó là điều cô khẩn cầu anh có khả năng làm, và bây giờ nó là điều cô phải làm. Cô đã cố, nhưng cô không có sức lực như anh. Trọng lượng của cô bắt đầu kéo cô xuống, và cô không thể ngăn cản điều đó. Nước lại gần qua đầu cô.

Cô phải quyết tâm nổi lên trên, phải bơi. Ý nghĩ của cô chậm chạp, nhưng chúng đủ để ra lệnh cho những cử động của cô đến nỗi khi cô nghĩ phổi cô đau đớn sẽ lả đi và cô sẽ phải hít vào, cô mất ý chí để nổi lên lần nữa.

“Bám vào lớp băng. Maddie, bám vào băng!” Anh quát tháo trong sự kiềm nén bằng giọng điệu làm cô với tay ra trong 1 cử chỉ mơ hồ, một động tác tình cờ đưa tay cô ngang qua mặt băng.

Sợi dây thừng ẩm ướt đang đóng băng, khiến nó cứng lại. Reese đánh vật với cái lạnh, đánh vật với sự vụng về của mình khi anh dùng đưa thông lọng.

“Đưa tay kia của em lên để anh thắt thông lọng vào đó. Maddie, Giơ – tay – kia – của – em – lên!”

Cô không thể. Cô đã ở trong nước quá lâu. Toàn bộ việc cô sẽ làm là nhắc cánh tay đang bám trên băng và hy vọng anh chụp nó trước khi cô hoàn toàn chìm xuống.

Anh xoay thông lọng lúc mặt cô biến mất dưới làn nước. Nó lọt quanh cánh tay duỗi dài của cô, và bằng 1 cú giật mạnh điên cuồng anh siết nó lại, cái thông lọng rút lại thực ra thì nó siết quanh cổ tay thon thả của cô. “Lại đây, lại đây!” anh hét gọi con ngựa, con vật đã cố hết sức dựa vào trọng lượng nó cảm nhận được.

Cô bị kéo từ dưới nước hướng lên bờ, và cuối cùng lên hẳn bờ. Reese quỳ gối bên cạnh cô, nét kinh hoàng trong mắt anh cho đến lúc cô bắt đầu ú ớ và nôn khan. “Chúng ta sẽ ổn thôi,” anh nói dữ dội lúc anh lóng ngóng nói nút trượt quanh cổ tay cô, cố gắng tháo ra.

“Việc chúng ta phải làm là đi đến chỗ con ngựa và chúng ta sẽ ổn.” Anh thậm chí không để mình nghĩ rằng họ có thể không làm được điều đó. Dù là họ không xa, việc đó sẽ lấy toàn bộ sức lực của anh. Anh quá yếu để nhắc cô lên, vì thế anh kéo lê cô đến xe tải. Mắt cô khép chặt. “Không được ngủ,” anh nói khắc nghiệt. “Mở mắt ra. Cố lên, chết tiệt! Cố lên!”

Đôi mắt xám của cô mở ra, nhưng không có sự nhận thức thật sự trong chúng. Đối với sự ngạc nhiên của anh, nắm tay cô nắm chặt, và cô cò vẩy về phía anh khi cô nghe theo mệnh lệnh cộc cằn của anh.

Anh mở cửa xe tải và nửa đẩy, nửa xô cô lên phía trên ghế. Cô ngã sòng soài ngang ghế, ướt sũng nước.

Con ngựa huých anh. Nếu con vật không quá ướt anh sẽ để nó đằng sau, nhưng cuộc đời chăm sóc thú nuôi nhắc nhở anh cột chỗ thắt lưng với thanh chắn phải sau. Anh sẽ không thể lái nhanh đến mức con ngựa không thể dễ dàng giữ nước kiệu, dù là mỗi bản năng gào thét rằng anh phải về nhà và ủ ấm cho cả 2 người.

Anh ngồi lên ghế sau vô lăng và bật bộ phận đánh lửa, rồi cố gắng trượt nút bấm bật lò sưởi ở mức cao. Không khí nóng toả ra ngoài lỗ thông hơi, nhưng anh quá cố gắng để cảm thấy nó.

Họ phải trút bỏ những bộ quần áo này. Tình trạng ẩm ướt lạnh lẽo chỉ lọc bỏ nhiều hơi nóng rời khỏi thân thể họ. Anh bắt đầu cởi bỏ áo choàng quát tháo bảo Madelyn làm giống vậy.

Cô không biết làm sao đã xoay sở để ngồi lên, nhưng cô hầu như không có sự xếp đặt. Cô ở trong nước thậm chí còn lâu hơn anh. Anh không gặp trở ngại lúc đó, nhưng vào lúc này anh trần truồng cô cởi một cách yếu ớt cái choàng lông nặng nề bỏ lên ván sàn. Những tinh thể nước đã đóng trên nó rồi.

Anh chạm tay nắm lấy mấy cái nút áo của cô. “Tới gần đây, cưng, chúng ta phải để em trần truồng. Quần áo sẽ chỉ làm em lạnh nhiều hơn thôi. Em có thể nói với anh không? Nói một cái gì đó, Maddie. Nói chuyện với anh đi.”

Cô chậm chạp giơ 1 bàn tay lên, với tất cả các ngón gập xuống ngoại trừ ngón giữa. Anh nhìn vẻ tục tĩu, hoặc khêu gợi, cử chỉ - tất cả phụ thuộc vào cách anh thực hiện như thế nào - và không kể tình hình nghiêm trọng 1 tiếng cười dữ dội nổ ra từ cổ họng anh. “Anh sẽ mang em lên trên đó, cưng à, ngay khi chúng ta ấm lên.” 1 ánh lấp lánh xuất hiện trong mắt cô, cho anh niềm hy vọng.

Rằng anh bắt đầu va lập cập, và những cơn co giật rung mình hành hạ anh. Maddie không run rẩy, và đó là dấu hiệu tồi tệ. Luôn luôn có 1 cái mền và 1 phích cà phê trong xe khi anh ra ngoài vào mùa đông, và anh kéo tấm mền ra từ phía sau ghế. Thậm chí cử động đơn giản nhất là 1 cuộc chiến đòi hỏi tất cả sức lực của anh, nhưng cuối cùng anh lấy nó ra và làm khô đại khái họ bằng nó như anh có thể làm tốt nhất, sau đó phủ nó quanh cô.

Bằng cái lắc tay anh mở phích và rót 1 ít lượng cà phê vào trong nắp chai, rồi đưa nó đến môi cô. “Uống đi, em yêu. Nó dễ chịu và nóng.”

Cô nuốt được 1 ít, và anh uống phần còn lại, sau đó rót thêm vào tách. Anh có thể cảm thấy nó đang nguội dần trong bụng anh. Nếu anh không đặt mình vào tình trạng để lái xe về trang trại, không ai trong 2 người có thể làm việc này. Anh nỗ lực lắc 2 bàn tay cho đến khi anh đặt nguyên cái tách xuống, rồi rót thêm nữa và vỗ về Madelyn cầm nó. Đó là tất cả anh có thể làm trong lúc này. Anh tập trung sự chú ý và vào số xe tải.

Nó chậm chạp lăn bánh. Anh lắc lư khó khăn đến nỗi thân thể anh không nghe theo. Anh mất phương hướng 1 chút, thỉnh thoảng không thể nói nơi họ đi. Bên cạnh anh, Madelyn cuối cùng đã bắt đầu run lấy bấy khi luồng hơi nóng từ những lỗ thông hơi kết hợp với cà phê làm cô tỉnh lại đôi chút.

Ngôi nhà chưa bao giờ trông tuyệt đối với anh khi cuối cùng nó hiện ra trong tầm nhìn và anh giữ vững tay lái ngang qua mặt đất gỗ ghè hướng về ngôi nhà. Anh đậu xe càng gần cửa sau càng tốt và trần truồng đi bộ quanh xe để kéo Madelyn ra phía cửa dành cho khách. Anh không thể cảm nhận tuyết dưới chân trần của mình.

Cô có thể bước đi 1 chút lúc này, và cần được giúp. Với cánh tay vòng quanh nhau họ nửa kéo lê chân lên mấy bậc thang đến hành lang, rồi vào phòng phụ. Cầu thang phòng tắm trực tiếp bằng ngang từ phòng phụ; anh kéo lê Madelyn vào đó và đỡ cô dựa vào tường trong lúc anh mở nước vào bồn tắm để nó nóng lên. Khi hơi nước bắt đầu bốc lên anh xoay vòi nước lạnh và hy vọng anh điều chỉnh nước như ý muốn, hoặc họ sẽ bị bỏng. Tay anh lạnh đến nỗi anh hoàn toàn không thể khẳng định.

“Đến đây, vào bồn tắm.”

Cô di chuyển khó khăn đầu gối của mình, và Reese kéo cô lên ở đoạn còn lại, nhưng ở đoạn cuối nó dễ làm hơn cho cả 2 người theo đúng nghĩa bò lê lên cạnh bồn tắm vào khối nước đang dâng lên. Cô ngồi phía trước và ở giữa 2 chân anh, nằm ngửa dựa vào ngực anh. Nước mắt chảy xuống mặt cô khi làn nước ấm áp bao phủ trái ngược với da thịt lạnh lẽo của cô, mang đau khổ trở lại của sống. Reese để đầu anh ngã ra sau đến khi nó dựa trên tường, rằng anh nghiêng chặt. Họ phải chịu đựng bởi vì nó cần thiết; họ không có ai khác lo lắng cho họ. Đây là cách nhanh nhất để trở nên ấm áp, nhưng nó không dễ chịu.

Dần dần sự đau đớn trong tứ chi của họ dịu đi. Khi nước đầy đến nỗi nó chảy tràn ra, anh tắt vòi nước và chìm sâu hơn cho đến khi ngập vai anh. Tóc Madelyn nổi bông bênh trên mặt nước giống màu vàng ẩm ướt.

Anh siết chặt tay quanh cô, cố gắng cuốn sự run rẩy của cô vào anh.

“Tốt hơn chứ?”

“Vâng.” Giọng cô nhỏ và thậm chí khàn hơn lúc thường. “Điều đó kết thúc rồi.”

Anh quay người cô trong tay và ôm chặt cô vào mình với sự tuyệt vọng được hạn chế vừa đủ.

“Anh đang định giữ con bò đực để gây giống,” anh nói chặt chẽ, “nhưng chó chết là bây giờ nó là 1 con bò non – nếu nó sống sót lần này.”

Cô cố nở nụ cười, môi cô di chuyển dựa vào cổ anh. Nước phủ cảm cô. “Đừng bao giờ tổng khứ con ngựa đi. Nó đã cứu chúng ta.”

“Anh sẽ cho nó 1 ngăn chuồng lớn nhất cho phần đời còn lại của nó.”

Họ nằm trong nước đến lúc nó bắt đầu nguội; sau đó anh kéo nút chặn và thúc giục cô đứng lên. Cô vẫn trong như ngái ngủ, nên anh đỡ cô trong khi anh khép màn buồng tắm và mở vòi sen, để nước dội xuống đầu họ. Cô lúc này đứng trong vòng tay anh với đầu cô trên ngực anh, cách cô đã đứng nhiều lần, nhưng lần này thì tha thiết vô cùng. Lần này họ đã thoát chết.

Nước trút lên họ. Anh xoay mặt cô lên và giữ lấy miệng cô, cần mùi vị của cô, đụng chạm cô, để đoán chắc với chính anh rằng họ thật sự tốt. Anh thấy sự thân thiết khó tin lúc gần mất cô, thậm chí thân tiết hơn lúc anh sắp chết.

Khi nước bắt đầu nóng lên anh đóng vòi nước và với lấy khăn lau, quần 1 cái quanh mi tóc ướt đầm của cô và dùng cái khác lau khô cô. Dù môi cô và móng tay có màu sắc lúc này, cô vẫn run rẩy 1 chút, và anh đỡ cô khi cô cẩn thận bước khỏi bồn tắm. Anh lấy cái khăn khác và bắt đầu lau đầu mình, lau toàn bộ trong khi dõi theo mỗi cử động cô làm.

Madelyn cảm thấy ấm áp, nhưng bơ phờ một cách khó tin. Cô không có nhiều sức lực nếu cô bình phục từ căn bệnh cúm khủng khiếp. Hơn bất cứ gì cô muốn nằm phía trước ngọn lửa và ngủ đến 1 tuần, nhưng cô biết đủ để sợ hãi về sự giảm nhiệt. Cô ngồi lên bệ toilet và nhìn anh lau khô, tập trung vào sức lực tuyệt vời làm rõ ràng hơn bởi tình trạng trần truồng của anh. Anh cho cô 1 lý do để chiến đấu với tình trạng hôn mê bây giờ, cũng như anh đã đấu tranh khi cô ở dưới ao.

Anh khum tay lên mặt cô, vẽ chắc chắn cô đang chú ý. “Đừng ngủ,” anh căn dặn. “Ở trong đây chỗ nóng bức này trong lúc anh lên tầng tầng trên lấy áo khoác của em. Được chứ?”

Cô gật đầu. “Được.”

“Anh sẽ đi chỉ 1 phút.”

Cô mỉm cười, chỉ để trấn an anh. “Mang bàn chải và lược của em luôn.”

Mất vài phút, nhưng anh trở lại với áo khoác ấm áp của cô từ máy sấy quần áo, và cô rùng mình hài lòng khi anh choàng nó quanh cô. Anh mất thời gian mặc đồ, anh cũng mang vớ, không khóa quần jean và áo sơ mi bằng vải flanel không cài nút. Anh đem vớ cho cô, và anh quỳ xuống để mang chúng vào chân cô.

Anh giữ tay quanh eo cô khi họ đi vào nhà bếp. Anh kéo ghế ra và đặt cô ngồi vào. “Mở miệng ra nào,” anh nói, và khi cô mở miệng ra anh đẩy nhẹ nhiệt kế vào, cái mà anh đã mang theo từ buồng tắm trên lầu, để dưới lưỡi cô. “Bây giờ ngồi đó và giữ yên trong lúc anh pha 1 bình cà phê.”

Không khó khăn gì để ngồi yên. Chỉ 1 điều cô muốn làm nhiều hơn ngồi yên là nằm xuống.

Khi cái nhiệt kế điện tử phát âm báo, anh lấy nó ra khỏi miệng cô và cau mày nhìn nó. “96,4. Anh muốn nó ít ra ở mức độ khác kìa.”

“Anh thế nào?”

“Anh cảm giác nhiều hơn em. Anh to lớn hơn, và anh không ở trong nước quá lâu.” Anh vẫn cảm thấy ớn lạnh từ sâu thẳm bên trong, nhưng không giống cái lạnh buốt xương anh đã cảm thấy trước đó. Tách cà phê đầu tiên hầu như xua đi hoàn toàn sự lạnh lẽo sót lại, y như cả sức nóng và chất cafein đã hoạt động. Anh bắt buộc Madelyn uống 3 tách cà phê, dù là cô đã khỏe lại đủ để chưa cay chú ý điều đó, như thường lệ, anh pha đặc cô có vẻ uống cafein quá liều. Anh pha loãng cho cô, miệng anh nhăn nhó chế giễu.

Khi anh cảm thấy chắc chắn hơn về việc bỏ lại cô, anh đặt cô trên những cái mền bông phía trước ngọn lửa. “Anh phải xem xét lại ở ngoài,” anh nói, và anh thấy nét hoảng sợ lóe lên trong mắt cô. “Không phải đến

vùng chần thả,” anh nhanh chóng nói thêm. “Anh phải đưa con ngựa trở về kho cỏ và chăm sóc nó. Anh sẽ về ngay khi anh xong việc.”

“Em không đi đâu cả,” cô hứa chắc với anh. Cô vẫn sợ nằm xuống và ngủ, dù là nhiều chất cafein đang hoạt động mạnh suốt cơ thể cô, cô không chắc chắn cô sẽ có thể ngủ tới đó. Cô kéo khăn ra khỏi đầu và bắt đầu chải cho hết rối mái tóc cô.

Vào lúc anh về, tóc cô đã khô và cô đang chải nó thành kiểu. Anh ngừng ở cửa, ấn tượng như thường lệ bởi nghi thức của sắc đẹp phụ nữ dữ dội. Tay áo cô rơi xuống cách xa khỏi cánh tay khi cô xắn chúng lên, lộ vẻ nhợt nhạt, căng tay mảnh khảnh. Cổ cô cong duyên dáng, như bông hoa đu đưa trong gió nhẹ. Cổ họng anh siết chặt, và máu chảy dồn tới bộ phận đàn ông của anh khi anh nhìn cô, 7 tháng kết hôn và anh vẫn phản ứng với cô giống như 1 con ngựa đực đánh hơi 1 con ngựa cái.

“Em cảm thấy thế nào?” Những lời nói gay gắt. Anh phải ép chúng ra.

Cô ngẩng lên, nụ cười chậm chạp đun nóng máu anh nhiều hơn. “Tốt hơn. Ấm áp và tỉnh táo. Anh thế nào sau khi đi ra ngoài trong trời lạnh như vậy?”

“Anh khỏe.” Hơn cả khỏe. Họ còn sống cả 2, và không có 1 tế bào nào trong người anh lạnh cả.

Anh đo nhiệt độ cho cô lần nữa và chờ 1 cách nôn nóng đến khi nhiệt kế báo. “97,6. Tốt.”

“Nhiệt độ bình thường của em không quá cao như thế. Nó thường lơ lửng dưới 98.”

“Của anh thì thường gần 99 hay cao hơn 1 chút.”

“Em không ngạc nhiên. Ngủ với anh giống ngủ với 1 cái lò lửa?”

“Phiền không?”

Cô lắc đầu. “Khoác lác.” Nụ cười mất dần, và đôi mắt xám của cô thăm lại như than khi cô vươn tay chạm mặt anh. “Em gần như mất anh.” Anh thấy tia kinh hoàng nhẹ trong mắt cô trước khi cô khép mắt, và anh tóm lấy cô vào anh với sự trợ giúp hầu như tuyệt vọng.

“Em yêu, anh thấy gần mất em nhiều hơn em mất anh,” anh nói mạnh mẽ, dời môi anh áp vào tóc cô.

Madelyn choàng tay cô quanh cổ anh. Cô không hay khóc, tâm trạng cô cũng bình thản và thường vui vẻ. 2 lần cô khóc vì cuộc hôn nhân của họ có cả kết quả đau khổ, 1 lần trong buổi tối ngày cưới và lần nữa vừa đúng 1 giờ trước khi làn nước ấm áp trong bồn mang cuộc sống trở lại trong làn da lạnh giá của cô. Nhưng thỉnh thoảng sự tàn bạo và căng thẳng của cái họ đã trải qua lướt ngang qua cô, và ngực cô thắt chặt. Cô cố gắng đầu tranh với nó, cố giữ sự bình tĩnh, nhưng nó là trận chiến cô biết chắc sẽ thua. Với tiếng nước nở nén chặt cô vùi mặt vào cổ anh và nín lấy anh trong khi cơ thể cô run rẩy vì ảnh hưởng của tiếng khóc.

Anh ngạc nhiên nhiều do những giọt nước mắt bất ngờ của cô, anh sững sờ. Maddie của anh là 1 người cứng cỏi, 1 người đương đầu với sức mạnh của anh bằng chính cô và không chùn bước thậm chí do bởi tính khí tệ nhất của anh. Nhưng bây giờ cô đang thổn thức như thể cô sẽ không bao giờ ngưng được, và đau khổ sâu kín của cô đâm vào ngực anh. Anh ngâm nga nho nhỏ với cô và chà xát lưng cô, thì thầm làm cô yên tâm khi anh hạ người cô xuống trong những cái mền bông.

Mất 1 lúc lâu để tiếng nước nở của cô lắng dịu. Anh không cố để làm cô ngưng khóc, cảm thấy rằng cô cần sự giải thoát, cũng như anh cần giải thoát sự tức giận đã thừng thức ăn suốt chiều dài kho cỏ sau khi anh chăm sóc con ngựa. Anh giữ cô đến khi cơn bão qua đi, sau đó đưa cô cái khăn tay của anh để thu dọn.

Mí mắt cô sưng, và cô trông kiệt sức, nhưng không có nhiều đau thương căng thẳng trong mắt khi cô nằm yên ổn trong tỉnh táo. Reese chống người trên 1 khuỷu tay và kéo dây lưng của áo khoác của cô, kéo nó lỏng ra và rồi trải vạt áo để lộ thân thể trần truồng của cô.

Anh quét ngón tay qua hõm cổ của cô, rồi lên đến xương đòn. “Anh có từng nói với em,” anh hỏi về đêm chiều, “rằng chỉ nhìn em cũng làm anh trở nên cứng nó đau không?”

Giọng cô khàn khàn. “Không, nhưng anh đã chứng minh điều đó vài lần rồi.”

“Nó đau. Anh cảm thấy như anh sẽ nổ tung. Rồi, khi anh vào trong em, cái đau đổi thành khoái lạc.” Anh vuốt tay xuống bầu vú cô, bao phủ nó bằng lòng bàn tay ấm nóng của anh và sờ nắn vú mềm mại của cô đẩy về phía anh. Nhẹ nhàng anh mơn trớn cô, xoay tròn núm vú bằng ngón cái đến khi nó dựng đứng thẳng lên và thẫm màu, sau đó anh cúi lên trên cô hôn cái núm nhỏ hấp dẫn. Hơi thở cô thay đổi, trở nên sâu hơn, và 1 cơn xúc động nhạy cảm làm ấm làn da cô. Khi anh ngẩng lên anh thấy mắt cô trở nên nặng mi mắt thế nào, và anh tràn đầy sự thỏa mãn nam tính mãnh liệt rằng anh khiến cho vẻ mặt cô như thế.

1 lần anh cố phủ nhận khoái lạc nhục dục bản thân của niềm hứng thú ở trên cô, nhưng không còn nữa. Anh để mình say mê khi anh vuốt tay xuống người cô, thường thức bề mặt mịn màng của da cô, hướng tay anh đến những đường cong và những chỗ lồi lõm xuất phát từ 1 nơi khác, chỗ cẳng ra của bầu vú đến nơi bằng phẳng của bụng cô, chỗ bẹn ra của hông cô, cái khe giữa 2 chân cô. Anh nhìn làn da rám nắng của mình, những ngón tay khỏe trượt qua cái tam giác nhỏ quăn và sau đó thăm dò cái khe mềm mại của cô, quyến rũ bởi vẻ tương phản giữa tay anh và thân thể đàn bà yếu ớt của cô.

Và mùi vị của cô. Có chất ngọt ngào nóng bỏng của miệng cô; anh thử nó, rồi nếm lại lần nữa sâu sắc hơn, làm tình với cô bằng lưỡi anh. Sau đó có sự ấm áp, chỗ hõm thơm ngát của cổ cô, và mùi hoa hồng và sữa của bầu vú cô. Anh nấn ná ở đó 1 lúc lâu, đến khi tay cô bấu lại và xoắn trong mền, và hông cô nâng lên ép vào anh.

Bụng cô mát lạnh tương phản với môi anh, và trơn mịn. Cái rốn nhỏ của cô kín mời gọi sự thám hiểm, và anh xoay quanh nó bằng lưỡi mình. Tay cô chuyển động trong tóc anh và ghì chặt áp vào sọ anh khi anh di chuyển xuống dưới, tách đùi cô và gác chúng trên vai anh.

Cô thở khó khăn, thân thể cô xoắn lại và căng thẳng. Anh giữ chặt hông cô và yêu cô, không ngừng nghỉ đến khi cô căng phồng và thét lên khi những đợt sóng cực cảm đến thành linh

Cô cảm thấy kiệt quệ, kiệt sức hơn trước đó. Cô nằm yếu ớt lúc anh quỳ giữa chân cô và giật mạnh quần áo của anh, ném chúng sang 1 bên. Cô vừa mở mắt lúc anh xác định vị trí bản thân và sau đó lấp đầy cô chậm chậm, cú đẩy chậm chạp mang anh vào trong cô hoàn toàn. Như mọi khi, cô giật mình yếu ớt bởi cảm giác tràn ngập của sự đầy đủ khi cô vừa khít anh.

Toàn bộ sức nặng của anh ở trên cô, đè bẹp cô xuống dưới. Không điều gì lịch thiệp về anh lúc này, chỉ có nhu cầu đi vào cô sâu nhất, mang lại sự ân ái trọn vẹn đến mức không có bộ phận nào của cô không cảm thấy sự chiếm hữu của anh. Sự ân ái của anh thường nhanh, nhưng cô thường đáp ứng nó với sức lực của chính cô. Bây giờ cô không thể, có sự tàn bạo trong anh phải được khuấy khỏa, 1 sự ham muốn mãnh liệt phải được cho ăn. Dù là anh kềm chế mình để anh chưa bao giờ làm đau cô, cô không thể hoạt động để làm bất cứ gì chỉ nằm đó và đón nhận anh, và cảm nhận đam mê dâng cao trong cô lần nữa bằng 1 cái đánh nhịp nhàn.

Anh tạm ngưng khi sức ép chạm đến mức tối hạn, không muốn nó kết thúc lúc này. Đôi mắt xanh của anh lấp lánh khi anh điều chỉnh mặt cô trong tay anh và đo lường cường độ kích thích của cô.

Anh lướt miệng qua tai cô. “Em có biết rằng 1 người đàn ông thông thường có...”

Cô nghe những lời hồi hã trong tai, bàn tay cô bấu chặt lưng anh khi cô cố điều chỉnh. Dù cô thích trò chơi vớ vẩn của họ, cô không ở trong tâm trạng dành cho nó lúc này. Cuối cùng cô thở hổn hển, “em tự hỏi tại sao có quá nhiều, trong khi 1 người sẽ làm.”

Bằng giọng tham lam – tẻ nhạt – hào hiệp nhất của mình, thú nhận rời rạc, anh nói, “tốt hơn để làm cho em có thai, em thân yêu,” và anh bắt đầu di chuyển lại, cứng rắn và nhanh. Và, 1 thời điểm nào đó trong giờ phút tiếp theo, anh thực hiện.

10. Chương 10

Reese tính toán lại những con số lần nữa, nhưng tổng số không thay đổi. Anh bước đi và nhìn ngoài cửa sổ, tay anh nắm lại thành nắm đấm và quai hàm cứng lại. Tất cả những năm làm việc. Tất cả những năm làm việc chết tiệt, đều không được gì.

Anh đã làm mọi thứ mà anh nghĩ đến, cắt giảm mọi chi phí đến khi không có cái gì có thể cắt giảm được, và dù vậy những con số thể hiện rõ ràng trên giấy trắng mực đen : anh đã thua lỗ. Trân bảo tuyết hồi tháng Giêng đã giết chết phân nửa đàn thú đẩy anh vào tình trạng ngân hàng có thể không kéo dài thời gian lâu hơn. Anh không thể cầm cố, và có thể sẽ không có thêm sự gia hạn nào.

Anh có 3 lựa chọn : thứ nhất, anh để ngân hàng tịch thu tài sản, và họ sẽ mất mọi thứ; thứ 2, anh có thể sắp đặt sự phá sản theo; và thứ 3, anh sẽ chấp nhận lời đề nghị của Robert là 1 nhà đầu tư. Anh mỉm cười dứt khoát. Lựa chọn thứ 3 chỉ với điều kiện là lời đề nghị của Robert vẫn còn để ngỏ, thực tế là anh ta thực hiện việc đó khi trang trại có lời và bây giờ nó đang xuống dốc nhanh chóng.

Anh đã rất hạn chế để làm việc đó. Anh nghĩ đó là việc làm thất bại cuối cùng cay đắng hơn, rằng anh đã gần đến hạn trả nợ. Cái April đã bắt đầu gần 8 năm về trước cuối cùng đã đến lúc khai hoa kết quả: phá huỷ trang trại của anh. Ai biết lý lẽ của cô ta là gì? Có thể cô ta làm vậy vì anh đã yêu trang trại này rất nhiều, hơn cả anh thậm chí từng nghĩ anh yêu cô ta. Nó là tâm huyết của anh, và anh đang mất nó, trừ phi Robert Cannon vẫn còn muốn đầu tư. Reese tính lại các sự lựa chọn, nhưng Robert chỉ là cơ may của anh, và là 1 cơ may mỏng manh, bởi vì khi Robert nhìn thấy những con số anh ta sẽ phải là 1 con bạc kinh khủng để chấp nhận thoả thuận. Reese không đưa ra nhiều hy vọng, nhưng anh sẽ nỗ lực, vì anh không thể làm cách khác. Anh không chỉ có bản thân để nghĩ đến lúc này; anh có Madelyn, và anh có Madelyn, và anh sẽ sẽ làm những gì có thể để giữ tổ ấm của cô cho cô. Cô không lấy anh để trông đợi sự phá sản hay tịch thu gia sản.

Thời tiết tháng 3; tuyết vẫn còn trên mặt đất, nhưng sự rộn ràng hứa hẹn mùa xuân ở trong không khí. Vào tuần khác trước khi những sẽ bắt đầu nở trên những cành cây và những bụi cây; mặt đất sinh động, nhưng vị của tro trong miệng anh, vì đây có thể là mùa xuân cuối cùng anh được nhìn thấy trên trang trại của mình.

Anh có thể nghe thấy Maddie trong nhà bếp, ngân nga cùng với radio khi cô lấy những thành phần để làm bánh. Cô làm bánh ngon, ngon đến mức miệng anh bắt đầu ứa nước mỗi lần những cái mùi dễ chịu bay về phía anh. Cô hạnh phúc ở nơi này. Anh không cười cô để mong chờ bất cứ gì hơn 1 cộng sự làm việc, nhưng dù anh đã có 1 người phụ nữ nồng nhiệt, thông minh, vui vẻ và gợi tình yêu anh. Cô không bao giờ bối rối về điều đó, không bao giờ cố gây sức ép cho anh; cô giản dị yêu anh và không cố che giấu nó.

Anh không biết anh sẽ nói với cô thế nào, nhưng cô có quyền được biết.

Cô đang liếm bột bánh nhào từ 1 cái muỗng gỗ khi anh đi vào, và cô trao anh cái nháy mắt khi cô gơ cái muỗng ra. “Muốn liếm không?”

Chỗ bột nhào cũng ở trên mấy ngón tay cô. Anh bắt đầu ở mấy ngón tay của cô và liếm theo cách của mình lên cán muỗng, lưỡi anh đang quét lên chất bột ngọt ngào. Khi cái muỗng sạch bong anh xoay qua ngón tay cô để chắc chắn anh đã liếm hết. “Còn nữa không?”

Cô đưa cái tô và quẹt ngón tay quanh thành tô, rồi thành linh đưa nó vào cái miệng đầy bột của cô. “Tới lượt anh.”

Họ vét sạch cái tô như 2 đứa trẻ. Điều đó chắc chắn là nét đáng yêu nhất của Maddie, thoải mái với cái cô tìm thấy niềm vui thú trong cuộc sống, và cô dạy anh cách để vui đùa lại. Nó chỉ là những thứ đơn giản, như trò chơi vật vãnh của hồ hay liếm tô, chỉ là anh đã mất thói quen hài hước cho đến khi cô bước vào cuộc đời anh và mang nó đến.

Anh không thích phải nói với cô rằng họ có thể mất chỗ ở của mình. 1 người đàn ông có nhiệm vụ chăm lo vợ anh ta. Có thể điều đó là lạc hậu và mang tính sô vanh, nhưng điều đó là cách anh chịu ảnh hưởng. Nó ăn sâu vào lòng kiêu hãnh của anh như axit không có khả năng lo liệu cho cô.

Anh thở dài và đặt tay lên eo cô, mặt anh dữ tợn. “Chúng ta phải nói chuyện.”

Cô nhìn anh thận trọng. “Em chưa bao giờ thích những cuộc trò chuyện bắt đầu với lời nói đó.”

“Em cũng sẽ không thích điều này. Nó đáng sợ.”

Cô dò xét mặt anh, mắt cô trở nên u ám khi cô hiểu nét mặt của anh. “Chuyện gì vậy?”

“Khi chúng ta mất phân nửa đàn gia súc, nó làm chúng ta bị tác động. Anh không thể thể chấp.” Đó là điều trong bản tóm tắt ngắn gọn, cũng ngắn gọn và khô khan như anh sẽ làm điều đó.

“Chúng ta có thể xin gia hạn - ”

“Không. Nếu anh có đàn gia súc đầy đủ khi ký quỹ, khi ấy mới có thể, nhưng anh không có đủ thịt bò còn sống để trả khoản nợ chưa giải quyết.”

“Robert nói anh có khiếu kinh doanh giỏi nhất mà anh ấy từng gặp. Chúng ta phải làm gì, và chúng ta có thể làm gì?”

Anh đưa ra 3 điều sẽ xảy ra, và cô lắng nghe với vẻ mặt chăm chú. Khi anh nói xong cô hỏi.

“Tại sao anh không nghĩ lời đề nghị của Robert vẫn còn có giá trị?”

“Bởi vì trang trại lúc này là 1 sự xác nhận thua lỗ.”

“Anh vẫn ở đây, và trang trại là anh, anh ấy sẽ bằng lòng đánh cược, không ảnh hưởng số lượng bò cái.” Rồi cô nói, “Có lựa chọn khác mà anh chưa kể đến.”

“Là cái gì?”

“Em nói với anh lúc trước, em có 1 ít tiền - ”

Anh khoát tay. “Không. Anh đã nói trước đó.”

“Tại sao không?” cô hỏi bình tĩnh.

“Anh cũng đã nói với em lần trước. Nó không thay đổi.”

“Nghĩa là anh thực sự từ bỏ trang trại trước khi anh để em bỏ tiền vào đúng không?”

Mắt anh trông cương quyết. “Phải, đó thật sự là cái anh muốn.” Maddie đã thay đổi nhiều quan điểm của anh, nhưng điều đó thì vẫn không thay đổi và mạnh mẽ hơn bao giờ. 1 đối tác làm việc là 1 việc, vì thực trạng bị hạn chế bởi hợp đồng. Hôn nhân là điều gì đó khác nữa, tùy thuộc vào ý thích bất chợt của quan toà liên quan chút ít đến sự công bằng. April đã chứng minh điều đó với anh.

Madelyn bỏ đi trước khi để lộ ra nét mặt. Không để bất cứ gì có thể để anh thấy điều tổn thương cô thể nào. Bằng sự kèm chế tốt nhất cô nói, “Nó là trang trại của anh, là quyết định của anh.”

“Đúng vậy, và nó sẽ ở trang trại của anh, quyết định của anh, cho đến ngày anh bắt buộc bỏ.”

Tâm trí cô bận rộn khi cô nấu bữa tối, và sự quyết tâm bùng lên trong cô. Nếu anh nghĩ cô sẽ đứng 1 bên và nhìn trang trại phá sản khi cô có tiền bạc để giữ nó, anh sẽ biết khác biệt. Cô không biết thể chấp bao nhiêu, và cô đã nói với anh thật lòng khi cô nói rằng tài sản của cô còn lâu mới là giàu có, nhưng chắc chắn là nó đủ để kéo 1 khoảng thời gian đến khi trang trại vững vàng hơn.

Anh chưa bao giờ nói yêu cô. Có lẽ anh không yêu, nhưng Madelyn nghĩ anh ít ra là yêu mến cô. Anh dĩ nhiên là thêm muốn cô, dù thật sự là người đàn ông sẽ thêm muốn 1 người đàn bà theo quy luật tự nhiên mà không chăm sóc cô ta như 1 con người. Nếu anh đã sống với cô 9 tháng và vẫn nghĩ cô có khả năng làm phần nào cái April đã làm, khi đó có lẽ anh không lo lắng cho cô nhiều như cô đã nghĩ. Cô hạnh phúc, nhưng lúc này quả bóng đang xì hơi nhanh chóng.

Bây giờ không phải lúc để nói với anh cô có thai. Hoặc có lẽ vậy. Có thể sự hiểu biết về trẻ thơ sẽ mang đến những tình cảm, bảo đảm với anh rằng cô sẽ không đi bất cứ đâu, và rằng họ phải dùng mọi biện pháp để giữ quyền thừa kế của con họ.

Nhưng cô không nói anh biết. Tâm trạng của anh biến đổi từ lầm lì sang mỉa mai châm chọc, cách này làm khi anh giận dữ, và cô không cảm thấy như đang thúc đẩy anh vào cơn phần nộ to lớn. Dù cô chỉ mới

2 tháng, cô đã bắt đầu cảm thấy tác động của việc thai nghén ở mức sức khoẻ yếu hơn và bụng khó chịu không đáng kể - không phải lúc tốt nhất để tranh luận với chồng cô.

Anh vẫn ở trong tâm trạng tồi tệ khi anh đi vào sau hôm sau, và anh mang bữa trưa theo, điều này có nghĩa anh sẽ không về cho đến bữa tối. Madelyn lưỡng lự cỡ 5 phút.

Cô không thích đi sau lưng anh, nhưng nếu đó là cách mà nó xảy ra, cô sẽ chống chọi với tất cả khó khăn sau đó. Nó là 1 quãng đường dài lái xe đến Billings; cô có thể không quay về trước anh, nhưng thêm cái cầu nữa cô sẽ băng qua khi cô đến. Trong khi cô ở đó cô sẽ gọi cho 1 bác sĩ phụ sản, vì không có bất kỳ vị bác sĩ nào ở Crook, và cô không biết bất cứ đâu gần hơn Billings. Sẽ thú vị gần ngày sinh của cô, cô nghĩ, vì bác sĩ sẽ lái xe 3 giờ không nghỉ.

Cô vội vàng mặc quần áo, lấy cuốn séc và những thứ cần thiết, và chạy ra xe. Nó có tuyết trên lớp nếu cô cần, nhưng đường quốc lộ thông thoáng, nên cô hy vọng cô sẽ được thoải mái.

Cô lái nhanh nhưng cẩn thận, vui vẻ vì không có nhiều xe cộ cản trở, và đến ngân hàng lúc 11h30. Cô biết người mà Reese giao thiệp, đi cùng anh trước đây, và cô chỉ chờ khoảng 15 phút trước khi người đàn ông này nhìn thấy cô.

Ông tươi cười theo cách những chủ ngân hàng hay làm, tay ông duỗi ra. “Xin chào, bà Duncan. Chúng tôi có thể làm gì cho bà đây?”

“Chào ông, ông VanRoden. Tôi muốn biết số tiền thế chấp còn thiếu của chúng tôi.”

Ông vuốt mép trên như thể có 1 hàng ria mép, cái mà ông không có, và có vẻ tự lự. “Được thôi, tôi không chắc tôi có nên nói với bà không. Bà biết đấy, giấy tờ thế chấp chỉ đứng tên chồng của bà.”

Cô bực mình cố tranh cãi với thói quan liêu hay quy tắc ngân hàng và đi thẳng vào điểm chính. “Nếu nó không quá 200.000 đô, thì tôi muốn thanh toán khoản đó.”

Không có gì thu hút sự chú ý của chủ ngân hàng như tiền. Ông ta cần môi, quan sát cô. Cô ngồi rất điềm tĩnh và để ông ta cố gắng nhặt nhanh những đầu mối có thể từ vẻ ngoài của cô, dù cô đã ăn mặc kỹ càng sáng nay trong 1 trong mấy cái bộ comple New York của cô và vấn tóc lên. Nếu ông ta có thể đọc được bất cứ gì trong 1 bộ comple kiểu cách với áo choàng tơ màu hồng phía bên trong và 1 con công óng ánh ghim ở ve áo, thì ông ta cứ rút ra bất cứ kết luận nào có thể.

Ông ta sắp xếp suy nghĩ với 1 cái rùng mình ít ỏi. “Để tôi kiểm lại giấy tờ,” ông nói. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Cô chờ, chắc chắn có kết quả. Không có ngân hàng nào từ chối thu hồi nợ, không quan tâm đến người trả nợ. Cô tin rằng 1 hàng người xa lạ sẽ đi khỏi con đường và trả bất kỳ khoản nợ nào anh ta chọn, miễn là anh ta có tiền bạc để làm việc đó.

VanRoden quay lại không quá 5 phút với 1 chồng giấy trên tay. “Tôi tin là chúng ta mau chóng vào việc rồi, bà Duncan. Ông Duncan không có đủ trong tài khoản của ông ấy để trả nợ, vậy bà định trả bằng cách nào?”

Tôi có 1 khoản tài sản thừa kế, ông VanRoden. Tôi chuyển nó từ New York tới 1 ngân hàng khác ở đây ở Billings. Trước tiên, có phải món nợ còn thiếu trong giấy thế chấp ít hơn 200.000 đô không?” Ông ta đăng hắng. “Phải”

“Vậy thì tôi sẽ quay lại. Tôi sẽ đến ngân hàng để chuyển khoản tài sản thừa kế vào tài khoản của tôi. Tôi có đủ quyền sử dụng nó từ khi tôi 25 tuổi, nên không có vấn đề gì.”

Ông ta đẩy điện thoại về phía cô. “Gọi cho họ, để họ sẽ cho cô vào. Họ sẽ đóng cửa và buổi trưa sớm.”

Cô mỉm cười với ông ta khi với lấy điện thoại. “Tiện thể, ông có biết 1 bác sĩ phụ sản nào giỏi không?”

Điện thoại reo sau đó, nó đã sắp xếp cho vào ngân hàng khác bằng cửa phụ. 1 giờ sau cô quay lại ngân hàng trước, đăng ký số mà VanRoden đã đưa cô trước khi cô rời đi.

Cô ký những giấy tờ cần thiết và đi bộ khỏi ngân hàng với giấy chủ quyền trang trại và những giấy tờ chứng minh nợ đã được trả đầy đủ. Cô có việc vào tuần sau với bác sĩ mà vợ của VanRoden quen. Cô cười toe toét

khi vào xe. Những sự giao tiếp có mục đích của họ, thậm chí những việc không chắc xảy ra. Ông VanRoden đáng thương có vẻ hoảng khi được hỏi giới thiệu 1 bác sĩ, rồi tỏ ý chúc mừng.

Cô không ảo tưởng rằng mọi việc sẽ tốt đẹp bây giờ chỉ vì cô đã trả tiền thế chấp. Cô không làm việc hời hợt, cô làm việc với đầy đủ sự hiểu biết rằng Reese sẽ diên tiết, nhưng cô sẵn lòng đấu tranh vì tương lai của cô và anh, tương lai của con cái. Cô phải giải quyết những vết thương lòng còn tồn tại bởi cuộc hôn nhân đầu tiên của Reese, và điều đó còn nghiêm trọng hơn việc sơn ngôi nhà.

Như 1 việc thực tế, anh đã rút ra 1 lưu ý rằng anh sẽ trả lại cô chi phí sơn nhà và giá nhân công, mà cô nghĩ là lỗ bịch, nhưng là 1 thước đo công bằng của việc anh xác định thế nào trong vấn đề này.

Nhưng việc nhận biết cô phải nói với anh và biết phải nói với anh ra sao là 2 việc khác nhau. Cô không thể chỉ nói, “Em đến Billings hôm nay để tìm gặp 1 bác sĩ phụ sản vì em có thai, và tiện thể, trong lúc ở đó em đã thanh toán khoản thế chấp.” Mặt khác, đó tất nhiên là 1 ví dụ tốt của việc 1 hòn đá ném chết 2 con chim.

Cô vẫn lo lắng về việc đó trong tâm trí khi cô về đến nhà lúc 4h30. Không có dấu vết xe tải của Reese, như vậy có lẽ cô đã làm mà vắng anh thậm chí biết cô đã đi. Nếu anh về nhà với bất cứ lý do gì trong ngày, anh đã hỏi ngay khi anh về, và 1 điều cô không thể làm là nói dối anh. Chậm nói với anh về tiền thế chấp thì khác với việc nói dối anh về nó.

Ngạc nhiên là cô mệt mỏi như thế nào, và kinh ngạc hơn nữa là cô cảm thấy mệt lử ra sao nhưng vẫn cảm thấy khỏe mạnh.

Cô có thể mang con của anh ở thời điểm nào đó cuối tháng 10 hay đầu tháng 11, nếu cô tính đúng. Hiểu biết về điều này giống như 1 nhiệt tình to lớn bên trong, và cô không bao giờ muốn điều gì hơn là chia sẻ việc này với anh. Chỉ sự lo lắng anh kéo dài sự tồn tại trang trại ngăn cô đừng nói với anh, vì cô không muốn làm anh lo lắng về điều gì khác. Những vết nhăn nghiêm khắc trên gương mặt anh sâu hơn, và mắt anh thường dữ tợn những ngày này, khi anh đương đầu với việc mất tất cả anh làm việc quá cực khổ, trong thời gian quá dài. Cô làm sao có thể đè nặng vai anh bằng sự hiểu biết mà lúc này họ cũng có mấy hóa đơn y tế để tính đến?

Cô làm sao có thể không nói với anh?

Khi cô thay quần áo, sự mệt mỏi của cô đột nhiên trở nên tràn ngập. Cô chống lại nó, biết rằng đến lúc bắt đầu nấu bữa tối, nhưng ý nghĩ tất cả sự chuẩn bị đó là khiến sự mệt mỏi còn tệ hơn, và bụng cô cuộn lên đột ngột. Cô bỗng nhiên đổ mồ hôi và ngã 1 cách yếu ớt lên giường. Thật là thời gian tốt cho việc ốm nghén – vào buổi chiều muộn trong ngày lúc cô cần tất cả sự thông minh của mình. Cô ngồi đó 1 lúc, và trạng thái buồn nôn mất dần, nhưng sự mệt mỏi thì tệ hơn. Không cách nào cô có thể tập trung sức lực thậm chí đi xuống tầng dưới; tình trạng kiệt sức kéo tay chân và mi mắt cô, kéo lê cả 2 xuống. Thở dài cô đuổi người trên giường, mắt cô đã nhắm lại. Chỉ 1 giấc ngủ ngắn ngủi; đó là tất cả cái cô cần.

Anh tìm ra cô ở đó. Anh nhấn thấy đèn nhà bếp không mở khi anh về, nhưng anh đã lo những việc vặt vào buổi chiều trước khi vào trong nhà. Nhà bếp thì không có ai, với việc không có dấu hiệu thịt được chuẩn bị, và căn nhà yên ắng kỳ lạ.

“Maddie?” Khi không có tiếng trả lời, nét bồn chồn hằn lên trán anh, và anh tìm ở tầng dưới, rồi bắt đầu lên cầu thang. “Maddie?”

Anh bật đèn phòng ngủ, và cô ở đó, co ro trên giường. Cô không nhúc nhích kể cả khi đèn sáng. Anh chưa bao giờ thấy cô ngủ suốt ngày, và anh lập tức hoảng hốt. Cô bệnh? Cô có vẻ khỏe sáng nay. Anh dơ dáy vì công việc trong ngày, nhưng anh không chú ý về nó khi anh ngồi xuống mép giường và xoay cô nằm thẳng lại. Cô ấm áp dưới tay anh, không có gì khác thường cả. Anh lắc cô, và sự lo lắng tăng thêm trong giọng nói. “Maddie, dậy đi!”

Chậm chạp mi mắt cô từ từ mở lên, và cô nói mệt mỏi. “Reese,” cô lẩm bẩm, nhưng cô không thể giữ cho đôi mắt mở ra.

Anh lắc cô lần nữa. “Em ổn chứ? Dậy nào.” Cô tỉnh dậy một cách miễn cưỡng, đưa 1 tay lên dụi mắt. “Mấy giờ rồi?” Sau đó cô nhìn anh lần nữa khi thấy rõ hoàn toàn và nói, “ôi lạy Chúa, bữa tối!”

“Bữa tối để sau. Em khỏe không?” Tim cô chao đảo khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Mặt anh nhẵn và ẩm đẫm với vẻ mệt mỏi, nhưng có sự lo lắng trong mắt anh, không phải cái giận. Tự động cô vươn tay chạm má anh, vuốt những ngón tay cô lên chóp cao của xương gò má anh. Cô yêu mọi thứ về người đàn ông này, thậm chí cả tính khí bướng bỉnh của anh. Cô nắm tay anh và đặt nó lên bụng mình. “Em có thai rồi,” cô thì thầm. “Chúng ta sắp có con.”

Con người của anh giãn ra, và anh nhìn xuống tay mình trên cơ thể mảnh dẻ của cô. Kể từ khi cô ngưng uống thuốc tránh thai, mỗi lần anh làm tình với cô anh nhận thức được anh có thể làm cô có thai, nhưng thật sự cô nói cô có mang vẫn gần như là 1 cú sốc. Con anh đang lớn dần dưới tay anh, hoàn toàn được bảo vệ trong cái bụng nhỏ phẳng lì của cô.

Anh trượt khỏi giường trên đầu gối cạnh nó, vẫn còn sững sờ. “Khi nào?” anh hỏi bằng giọng lo âu.

“Tuần cuối cùng trong tháng 10, hoặc là tuần đầu tiên trong tháng 11.”

Anh mở khoá quần jean của cô và kéo dây kéo xuống, rồi kéo vạt áo mở ra để anh có thể chạm vào làn da cô. Anh đẩy cái ngực tay của cô lên xa khỏi nơi đó và từ từ cúi người, đầu tiên đặt 1 nụ hôn nhẹ lên bụng cô, rồi tựa má anh vào đó. Madelyn vuốt tóc anh và tự hỏi nếu đứa trẻ có nước da sẫm màu giống anh hay vẻ đẹp của cô. Nó là điều mới mẻ, sự quan tâm kỳ lạ, con của họ, được tạo ra từ sự đam mê mộc mạc vẫn cháy bỏng giữa họ. 7 tháng hơn đột ngột dường như chờ đợi quá lâu để giữ nó, để thấy bàn tay mạnh mẽ của Reese xoa nhẹ nhàng khi anh nâng niu đứa trẻ. “Anh muốn con trai hay con gái?” cô hỏi, vẫn thì thầm, như thể cách nói bình thường có thể phá hỏng những điều ngọt ngào lúc này.

“Sao hả?” Anh chà gò má lồm chồm vào bụng cô, mắt anh nhắm lại khi anh đắm mình vào sự âu yếm.

“Không phải em”

“Hoặc là anh.” Sự yên lặng tràn ngập căn phòng khi anh hoàn toàn chăm chú những tin này; sau đó cuối cùng anh ngẩng đầu lên. “Em cảm thấy buồn nôn à?”

“Em nôn 1 ít, chỉ là phần lớn là em mệt mỏi đến không ngờ, em chỉ không thể mở mắt nổi,” cô nói về cảm thấy có lỗi.

“Bây giờ em khỏe chứ?”

Cô nghĩ về nó, thầm nhận xét về mình, rồi gật đầu. “Tất cả đều tốt.”

Anh lùi về sau và để cô đứng dậy, rồi dìu cô và hướng miệng cô lên trên. Cảm xúc trong mắt anh mãnh liệt khi anh hôn cô nhanh, mạnh. “Em chắc chứ?”

“Em chắc.” Cô mỉm cười và vòng tay quanh cổ anh, để trọng lượng của cô đọng đưa. “Anh sẽ biết nếu em thấy không khỏe. Em sẽ xanh xao và ngất đi.”

Anh ôm hông cô và giữ cô dựa vào anh khi anh hôn cô lần nữa, và lần này không có gì nhanh cả. Madelyn ôm chặt anh, mắt cô khép lại khi tình trạng gần gũi thân thuộc của anh truyền sự ấm áp sang cô. Cô yêu anh đến nỗi tình cảm đó thỉnh thoảng làm cô hoảng sợ; cô hy vọng anh có thể nhớ lại điều đó.

Cuộc làm tình của anh tối đó dịu dàng 1 cách tài tình và kéo dài 1 cách khó tin, anh dường như không thể có đủ cô, đòi hỏi cô lần nữa và lần nữa, ở bên trong cô trong 1 lúc lâu sau đó. Cuối cùng họ ngủ cùng lúc, với chân cô gác trên hông anh, và cô nghĩ điều này không bao giờ hoàn hảo hơn sau này, với Reese trong tay cô và con anh trong bụng cô.

1 tuần sau, Reese đi bộ từ chuồng ngựa vô nhà với vẻ thất vọng trên mặt. Madelyn nhìn thấy anh từ cửa sổ nhà bếp và biết rằng cô không thể chậm trễ hơn nữa. Cô đơn giản không thể để anh lo lắng thêm nữa; làm anh giận điên lên tốt hơn là nhìn những đường hằn sâu trên mặt anh mỗi ngày. Anh sẽ ngồi trong phòng làm việc trong nhiều giờ mỗi tối, kiểm tra đi kiểm tra lại sổ sách, trượt tay vào tóc, rồi cổ kiểm tra lần nữa, chỉ đứng lên cùng với những con số giống nhau và không hy vọng gì.

Cô nghe thấy anh bước vào và cởi bỏ đôi giày đầy bùn đất; rồi anh mang vớ vào nhà bếp. “Xe tải cần được bơm dầu mới,” anh nói mệt mỏi.

Cô chùi tay vào cái khăn cô đang cầm. “Vậy thì mua 1 bình.” Sự căng thẳng đang siết chặt những thớ thịt của cô, và cô nén cơn buồn nôn chóng mặt.

Miệng anh cay đắng. “Sao lại phiền nhỉ? Chúng ta sẽ không ở đây thêm tháng nào nữa.”

Chậm rãi cô mắc cái khăn lên rồi quay lại đối diện anh, dựa lưng vào tủ để tỳ người vào. “Có chứ, chúng ta sẽ ở đây.”

Anh nghĩ anh hiểu những gì cô muốn nói. Anh có thể gọi cho Robert – nhưng Robert sẽ phải là 1 thằng ngốc để đầu tư vào trang trại lúc này. Anh đã gạt bỏ điều này ngay khi anh nghĩ đến, và bây giờ anh không thấy bất cứ điều gì khác anh có thể làm. Madelyn có mang; cô có cuộc gặp mặt bác sĩ đầu tiên của mình ngày hôm sau, và tiền cần thanh toán trước. Rồi thì họ đối mặt những hoá đơn từ bệnh viện, và anh không có bảo hiểm y tế. Đó là 1 trong những thứ rắc rối.

“Anh sẽ gọi cho Robert,” anh nói nhẹ nhàng. “Nhưng đừng nên hy vọng quá nhiều.”

Cô để vai ra sau, và hít thở sâu. “Cứ gọi cho Robert nếu anh muốn, sau khi em kể những gì em phải kể với anh. Anh sẽ ở trong 1 tình thế khác sau đó và - ” Cô ngừng nói, nhìn anh 1 cách bất lực, và lại bắt đầu. “Em trả hết tiền thế chấp bằng khoản thừa kế của em.”

Trong 1 lúc anh hoàn toàn không phản ứng, chỉ nhìn cô im lìm, và cô cô bắt đầu mong đợi. Sau đó mắt anh bắt đầu lạnh lẽo, và cô dốc hết sức lực.

“Cái gì?” anh hỏi rất êm ái.

“Em trả hết tiền thế chấp. Giấy tờ trong ngăn kéo đồ lót của em.”

Không 1 lời anh xoay người và bước lên cầu thang. Madelyn theo sau, tim cô đập thình thịch. Cô đã đương đầu với sự giận dữ của anh trước đây mà không nao núng, nhưng lần này thì khác. Điều này đang đánh vào những cảm giác rất cơ bản của anh.

Anh giật mạnh ngăn kéo đựng đồ của cô mở ra ngay khi cô vào đến phòng ngủ. Cô đã không nhét giấy tờ xuống đáy; chúng nằm bên phải đó trong tầm nhìn rõ ràng. Anh nhặt chúng lên và vung vẩy chúng, chú ý tổng số và ngày ghi trên tài liệu.

Anh không nhìn lên. “Em dàn xếp việc này như thế nào vậy?”

“Em đến Billings tuần rồi, ngày mà anh nói với em về tiền thế chấp ấy. Ngân hàng không chú ý đến người trả nợ như lúc họ nhận tiền, và vì em là vợ anh nên họ không hỏi gì.”

“Em nghĩ đưa cho anh 1 việc đã rồi sẽ làm thay đổi ý định của anh à?”

Cô mong anh ngưng dùng giọng nói nhẹ nhàng đó. Khi Reese giận dữ anh gầm lên, và cô có thể vận dụng điều đó, nhưng lần này là cái gì đó chưa từng có.

Đầu anh ngẩng lên, và cô nao núng. Mắt anh giống như màu xanh lạnh ngắt. “Trả lời anh.”

Cô vẫn đứng yên. “Không, em không nghĩ bất cứ gì sẽ thay đổi ý định của anh, và đó là lý do em làm việc đó sau lưng anh.”

“Em nói đúng. Không có gì thay đổi được ý định của anh. Anh sẽ gặp em ở địa ngục trước khi em nhận được bất kỳ phần nào của trang trại này.”

“Em không muốn cướp trang trại ra khỏi anh. Em chưa bao giờ muốn thế.”

“Em đã diễn 1 vai trò tốt đó, Maddie. Anh sẽ chỉ ra cho em điều đó. Em không than phiền, em đã đóng vai như 1 người vợ hoàn hảo. Em lại còn đưa nó quá xa ra về em yêu anh.”

“Em yêu anh.” Cô bước từng bước về phía anh, tay cô vươn ra. “Nghe - ”

Đột nhiên cơn giận trong anh bùng lên, và anh ném xấp giấy vào cô. Chúng rơi ra và cuộn quanh cô, rồi rơi nằm trên sàn. “Đó là điều anh nghĩ về em cái gọi là ‘yêu’,” anh nói với hàm răng nghiền chặt. “Nếu em nghĩ làm vài điều mà em biết anh không thể chịu đựng được là 1 từ ‘yêu’, lúc đó em không có bất kỳ ý niệm nào là xứng đáng cả.”

“Em không muốn anh mất trang trại - ”

“Thê nên em chỉ quan tâm đến tiền thế chấp. Bất cứ phiên toà ly hôn nào lúc này cũng sẽ nghĩ em là đồng sở hữu, đúng không? Họ sẽ suy nghĩ anh nói em bỏ phần thừa kế của em vào và cái hợp đồng trước khi kết hôn không mang ý nghĩa chết tiệt nào cả. Quỷ thật, tại sao em nhận ít hơn April? Điều này không hiệu quả dù chỉ 1 lần, nhưng vùng đất này thì giá trị kinh khủng.”

“Em không muốn ly dị, em chưa từng có ý nghĩ ý dị,” cô nói 1 cách liều lĩnh. “Em muốn giữ lại trang trại cho anh. Ít ra cách này anh có cơ may để gây dựng lại, nếu anh sẽ nắm lấy nó.”

Anh nói mĩa mai, “Thế à, nếu nó giá trị hơn nữa, thì em sẽ nhận được nhiều hơn.”

“Lần cuối cùng, em không muốn ly dị!” Anh vươn tay ra và kẹp chặt cằm cô, điệu bộ khôi hài ác ý. “Dù sao thì em sẽ chỉ nhận 1 thứ, khuôn mặt xinh xắn à, vì anh chắc rằng địa ngục không muốn 1 người vợ đậm sau lưng anh giống thế này. Em không là lựa chọn đầu tiên của anh, và anh sẽ nghe theo bản năng của mình, nhưng em có anh cũng nóng bỏng như 1 đứa 16 tuổi sau món đồ đầu tiên của anh ở băng ghế sau. April là 1 kẻ lẳng lơ, nhưng em tệ hơn, Maddie, vì em diễn suýt và giả bộ điều này chỉ là cái em cần. Sau đó em xiên lưỡi dao giữa xương sườn anh rất khéo anh không khi nào từng tưởng tượng nó sẽ đến.”

“Đây là điều em muốn.” Cô tái mặt, mắt cô đang thăm lại.

“Phải, em không phải là điều anh cần. Em nhiệt tình trong tấm dra giường, nhưng em không có thứ cần để là vợ 1 chủ trang trại,” anh nói 1 cách tàn nhẫn.

“Reese Duncan, nếu anh đuổi em đi, em sẽ làm 1 việc tốt vì điều đó,” cô cảnh cáo yếu ớt.

Anh nhướng mày. Giọng anh lạnh nhạt lịch sự. “Em muốn đi đâu? Anh sẽ đưa em đi.”

“Nếu anh bỏ tánh tự phụ cao như núi đó anh sẽ thấy anh sai như thế nào! Em không muốn trang trại mất đi. Em muốn sống ở đây và nuôi con của chúng ta ở nơi này. Anh và em không chỉ bị dính líu trong điều này. Em đang mang con của anh, và nó cũng là tài sản của anh!”

Mắt anh tối sầm khi anh nhớ ra đứa bé, và ánh nhìn chăm chăm của anh quét xuống dáng vẻ mảnh mai của cô. “Ý thứ hai, em sẽ không đi đâu hết. Em ở ngay tại đây đến khi đứa trẻ được sinh ra. Khi đó anh không quan tâm đến điều quỷ quái em làm, nhưng con anh sẽ ở cùng với anh.”

Sự lạnh lẽo đọng lại trong cô, liên tục thúc đẩy sự tổn thương và giận dữ hình thành với mỗi lời anh nói. Sự am hiểu có thể đã bắt đầu nhưng quá xa. Sự đồng cảm được hiểu thấu nhưng quá lâu. Anh không yêu cô, và anh cũng không tin vào tình yêu của cô dành cho anh, vậy chính xác là họ có bao nhiêu từ cuộc hôn nhân này? Một cuộc hôn nhân tạo ra từ hình ảnh và ảo tưởng, và kết hợp với nhau bằng tình dục. Cô nhìn anh chăm chăm, mắt cô trở nên trống rỗng. Có thể là đau đớn sau này, nhưng không phải bây giờ.

Cô nói rất cẩn thận, “Khi anh bình tĩnh lại anh sẽ ân hận vì nói ra điều này.”

“Chỉ 1 điều anh ân hận là cưới em.” Anh lấy cái ví của cô từ trên bàn trang điểm và mở nó ra.

“Anh đang tìm cái gì vậy?” Cô không ráng giật lấy nó khỏi anh. Trong bất kỳ thử thách về sức mạnh nào chống lại anh cô luôn bị bẽ mặt.

Anh giờ chồm chìa khoá xe lên. “Cái này.” Anh bỏ ví cô xuống và nhét xâu chìa khoá vào túi áo. “Như anh đã nói, em sẽ không được mang con anh đi đâu. Chỉ một cử động em sẽ làm là ra khỏi giường của anh. Còn 3 phòng ngủ khác. Chọn lấy 1 cái, và giữ móng em ở đó.”

Anh đi hiên ngang ra khỏi phòng, rất thận trọng để không chạm vào cô. Madelyn ngã xuống giường, chân cô gập lại phía dưới như cọng bún. Cô thở nhẹ nhẹ, và những đốm đen lướt nhanh trước mắt cô. Những cơn rung mình lạnh lẽo làm cô run rẩy.

Cô không biết đã bao lâu trước khi tâm trí cô bắt đầu hoạt động trở lại, nhưng cuối cùng nó đã hoạt động, đầu tiên là chậm chậm, sau đó tăng tốc. Cô bắt đầu giận dữ, bình tĩnh, bí ẩn, cơn giận thiêu đốt từ từ lớn lên đến khi nó phá huỷ hoàn toàn tình trạng tê liệt.

Cô đứng lên và cẩn thận bắt đầu dời đồ đạc của cô ra khỏi phòng Reese và vào căn phòng cô đã ngủ hôm cô đến thăm anh. Cô không chuyển vài món kỷ niệm trong niềm hy vọng rằng anh sẽ hết tức giận, xem xét

lại và bảo cô dọn vào lại; cô thu dọn những dấu vết của sự hiện diện của cô trong phòng. Cô bỏ lại giấy tờ thể chấp nằm giữa phòng. Để anh dẫm lên chúng nếu anh không muốn nhặt chúng lên.

Nếu anh muốn xung đột, cô sẽ cho anh xung đột.

Niềm kiêu hãnh thúc giục cô ở trong phòng mình và không nói chuyện với anh; cái thai đòi cô ăn. Cô đi xuống tầng dưới và nấu 1 món chính bằng nỗ lực xát ít muối vào vết thương của anh. Nếu anh không muốn ăn món cô chuẩn bị, thì anh sẽ tự mình nấu hoặc không làm gì.

Nhưng anh ngồi vào bàn khi cô gọi anh và ăn món thịnh soạn thường khi. Lúc cô đang rửa chén đĩa cô nói, “Đừng có quên cuộc gặp bác sĩ vào sáng mai.”

Anh không nhìn cô. “Anh sẽ chở em. Em không được đụng đến chìa khoá nữa.”

“Tốt thôi”

Sau đó cô lên tầng trên, tắm rửa và vào giường.

Sáng hôm sau họ không nói 1 lời trên đường đến Billings, Khi tên cô được gọi trong phòng khám, căn phòng chứa đầy phụ nữ trong những giai đoạn khác nhau của thai kỳ, cô đứng lên và đi ngang qua anh theo sau người y tá. Anh quay đầu, nhìn về lắc lư duyên dáng của cô. Trong vài tháng nữa, cô sẽ mất đi sự uyển chuyển của mình và dáng lắc lư sẽ trở thành dáng đi lạch bạch. Tay anh siết chặt thành nắm đấm, và đó là tất cả anh có thể làm để ngăn tiếng nguyền rủa. Cô đã đối xử với anh như thế nào?

Madelyn bị hỏi, thử que, kiểm tra, thăm dò và cân đo. Khi cô đã mặc quần áo cô trực tiếp vào phòng bác sĩ, và trong 1 lát Reese vào với cô, đi theo sau gần bác sĩ.

“Tốt rồi, mọi thứ có vẻ bình thường,” bác sĩ nói, xem mấy cái biểu đồ của ông ta. “Bà có sức khoẻ tốt, bà Duncan. Tử cung của bà bị to giống 13 hay 14 tuần hơn là bà nghĩ nó 9, 10 tuần, nên bà có thể tính sai ngày thụ thai. Chúng ta sẽ siêu âm khi nào cái thai lớn hơn để tốt hơn cho sự phát triển của đứa bé. Đứa bé có thể là lớn, hoặc song thai. Tôi nghe bà ngoại của bà là 1 cặp sinh đôi, và nhiều ca sinh nở thường theo dòng họ.”

Reese ngồi thẳng lên, mắt anh nhảy bén. “Mang song thai có nguy hiểm gì không?”

“Không nhiều. Chúng thường sinh sớm 1 chút, và chúng ta phải cẩn thận về điều đó. Ở đoạn này, tôi lo về đứa trẻ lớn hơn hơn là lo về sinh đôi. Vợ ông có khả năng mang thai đôi mà không vấn đề gì, vì trọng lượng lúc sinh ra của chúng thường thấp hơn của chỉ 1 đứa. Tổng số thì nhiều hơn, nhưng trọng lượng từng đứa thì ít hơn. Lúc ông ra đời ông nặng bao nhiêu, ông Duncan?”

“10 pao, 2 oun.” Miệng anh dữ tợn.

“Tôi sẽ cần xem xét kỹ càng vợ ông nếu đứa bé này gần đến lúc sinh nặng không quá 8 pao. Bà ấy có khung xương chậu hẹp, không quá trầm trọng, nhưng 1 đứa trẻ 10 pao chắc sẽ cần mổ.”

Điều đó nói lên rằng, ông ta bắt đầu nói với Madelyn về chế độ ăn kiêng, các chất cần thiết và nghỉ ngơi, và ông đưa cho cô vài cuốn sách nhỏ về sự chăm sóc trước khi đẻ. Khi họ rời đi nửa giờ sau, Madelyn bị đè nặng với những đơn thuốc và tài liệu để đọc. Reese lái xe tới nhà thuốc, nơi anh mua hết những toa thuốc, rồi hướng về nhà. Madelyn ngồi ngay ngắn và im lặng bên cạnh anh. Khi họ về đến nhà, anh thấy rõ rằng cô hoàn toàn không nhìn lấy anh 1 lần nào.

11. Chương 11

Sáng hôm sau khi anh chuẩn bị đi cô lạnh nhạt hỏi, “Anh có thể nghe tiếng kèn xe truyền đến từ bất cứ đâu trên trang trại này không?”

Anh có vẻ giật mình. “Dĩ nhiên là không.” Anh nhìn cô dò hỏi, nhưng cô vẫn không nhìn anh.

“Vậy thì em cần tìm anh hay gặp anh bằng cách nào?”

“Tại sao em muốn tìm?” anh hỏi mỉa mai.

“Em có thai. Em có thể té ngã, hay sảy thai. Bất cứ gì trong số đó.”

Nó là 1 lý lẽ mà anh không thể cãi lại. Anh cứng hàm, đối mắt với chọn lựa giữa cho cô những phương tiện để bỏ đi hoặc gây nguy hiểm cho cả tính mạng của cô và con của anh. Khi việc đó đến, anh không có sự lựa chọn. Anh lấy xương chìa khoá từ túi áo và ném nó lên trên tủ, nhưng anh chặn tay lên chúng.

“Em có hứa là em sẽ không chạy trốn không?”

Cuối cùng cô cũng nhìn anh, nhưng mắt cô lạnh lẽo và trống rỗng. “Không. Tại sao em phải phí hơi hứa hẹn trong khi dù sao thì anh cũng sẽ không tin em?”

“Chỉ điều này em muốn anh tin phải không? Rằng em không làm điều đó vì em cũng có nhiều quyền lợi như anh? 1 người đàn bà biến anh thành thằng ngốc 1 lần rồi và ra đi với 1 nửa mọi thứ anh kiếm được, nhưng nó sẽ không xảy ra lần nào nữa, dù là anh phải đốt ngôi nhà này với đất đai và bán lỗ vùng đất này, rõ chứ?” Anh gào lên lúc nói xong, và anh nhìn cô như thể anh căm ghét ánh mắt của cô.

Madelyn không để lộ bất kỳ dáng vẻ hay cử động nào. “Nếu đó là tất cả em cần, thì em đã trả hết tiền thế chấp bất kỳ lúc nào.”

Lý lẽ của cô đã thắng; cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Cô sẽ bám sát nó, nhưng cô phải giữ mồm giữ miệng. Cô đã cho anh vài điều để nghĩ đến. Cô sẽ khiến anh suy nghĩ nhiều hơn trước khi việc này quá xa.

Anh lao ra khỏi nhà, bỏ lại chùm chìa khoá xe trên tủ. Cô nhặt chúng lên, tung chúng trong tay lúc cô lên cầu thang tới phòng ngủ, nơi cô đã đóng gói 1 số quần áo. Trong 2 buổi tối cô ở 1 mình trong căn phòng này, cô đã nghĩ hết điều mà cô sẽ làm và nơi mà cô sẽ đi. Reese sẽ nghĩ rằng cô về lại New York lúc này rằng cô có quyền lợi với trang trại, nhưng cô chưa từng bao giờ nghĩ về điều đó. Để dạy cho anh bài học anh muốn, cô phải ở xa anh ra.

Nó chỉ giống như anh cố ý làm việc ở xa trong trường hợp cô bỏ đi, nên cô không làm thế, và cảm thấy hài lòng hết sức khi anh về nhà trong bữa trưa sau khi nói với cô rằng anh sẽ ở bên ngoài cả ngày. Từ lúc đó cô không nấu gì nữa cả, cô làm 1 đĩa sandwich và để nó trước mặt anh, sau đó tiếp tục với việc cô đang làm trước đó, là lau chùi cái lò.

Anh hỏi, “Em không ăn à?”

“Em ăn rồi.”

Vài phút sau anh hỏi, “Em sẽ làm công việc giống như thế à?”

“Không nhiều.”

Giọng nói thờ ơ của cô làm nản lòng bất cứ lời đề nghị nói chuyện nào. Cô không tha thứ cho anh dễ dàng. Cô đã 2 lần nói với anh rằng cô sẽ không trả giá cho những lỗi lầm của April, nhưng nó rõ ràng là không ăn nhằm gì; bây giờ cô sẽ cho anh thấy.

Khi anh lại đi cọ chờ nửa tiếng, rồi mang va li ra ngoài xe. Cô không đi xa, và sẽ không lâu để anh tìm thấy cô, 1 vài ngày là tốt nhất. Khi đó anh có thể lấy lại xe nếu anh muốn, nên cô cảm thấy chẳng có gì sai trái. Hơn nữa, cô không cần nó. Cô hoàn toàn mong đợi được quay lại trang trại trước lần khám bác sĩ tới, nhưng nếu cô không đi, thì cô sẽ nói cho Reese biết rằng anh phải giữ lấy cô. Kế hoạch của cô không có gì phải làm kể cả không đến gần anh.

Có 1 phòng phía trên tiệm cà phê Floris luôn luôn để cho thuê, vì chưa bao giờ có ai ở Crook cần thuê nó cả. Nó có thể dành cho cô ngay khi cô cần nó. Cô lái xe tới Crook và đậu xe ở trước tiệm cà phê. Ý tưởng không che giấu Reese; cô muốn anh biết chính xác nơi cô ở.

Cô bước vào trong tiệm, nhưng không có ai đằng sau quầy thu tiền. “Floris? Có ai ở đây không?”

“Chờ đó,” giọng cáu kỉnh không nhằm lẫn được của Floris vang lên từ nhà bếp. Vài phút sau cô bước qua cánh cửa. “Cô cần cà phê, hay ăn món gì?” “Tôi muốn thuê phòng trên lầu.”

Floris đứng lại và nheo mắt nhìn Madelyn. “Điều gì khiến cô muốn làm việc đó?” “Vì tôi cần 1 nơi để ở.” “Cô về lại căn nhà to lớn ở trang trại, và 1 người đàn ông quan trọng sưởi ấm cô ban đêm, nếu đó là những cái cô cần.”

“Cái tôi có,” Madelyn nói rất rõ ràng, “là 1 ông chồng cứng đầu cứng cổ cần phải dạy cho 1 bài học.”

“Hm. Không bao giờ thấy 1 người đàn ông nào mà không cứng đầu cứng cổ.”

“Tôi cũng có có thai.” “Anh ấy biết không?”

“Anh ấy biết.” “Anh ấy biết nơi cô ở không?” “Anh sẽ sớm biết thôi. Tôi không giấu anh ấy.

Anh ấy chắc sẽ đi qua cánh cửa với hơi thở bốc cháy và nổi cơn tam bành, nhưng tôi không về cho đến khi anh ấy hiểu ra vài thứ.” “Ví dụ?”

“Ví dụ tôi không phải vợ trước của anh ấy. Anh ấy nhận sự đối xử xấu xa, nhưng tôi không phải là người đem nó tới cho anh ấy, và tôi mệt mỏi vì trả giá cho thứ bẩn thỉu ai khác làm.”

Floris nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi gật đầu, và vẽ hài lòng chỉ có 1 lần thấp sáng khuôn mặt cái kính của cô. “Được rồi, căn phòng là của cô. Tôi luôn thích thấy 1 người đàn ông nhận được sự trừng phạt đích đáng,” cô lẩm bẩm khi quay vào nhà bếp. Rồi cô ngừng lại và nhìn Madelyn. “Cô có kinh nghiệm như 1 người nấu món ăn nhanh không?”

“Không. Cô cần 1 người à?”

“Nếu không cần thì tôi không hỏi. Tôi vừa làm đầu bếp vừa làm phục vụ. Tiếc là Lundy tức điên vì tôi bảo trứng của anh ta giống cao su và bỏ đi tuần trước.”

Madelyn cân nhắc hoàn cảnh hiện tại và nhận thấy cô thích nó. “Tôi có thể phục vụ bàn.”

“Cô từng làm trước đây chưa?”

“Chưa, nhưng tôi đã chăm sóc Reese trong 9 tháng.”

Floris cần nhằn. “Tôi đoán cô đủ điều kiện. Anh ta không đánh tôi như 1 người đàn ông dễ chịu để thoải mái. Được rồi, cô trong tình trạng sức khỏe tốt chứ? Tôi không muốn cô chạy nhảy nếu cô lo lắng giữ gìn đứa trẻ.”

Sức khỏe rất tốt. Tôi đã gặp bác sĩ hôm qua.”

“Vậy thì công việc này cho cô. Tôi sẽ chỉ cô căn phòng. Nó không có gì hấp dẫn cả, nhưng nó ấm áp suốt mùa đông.”

Căn phòng sạch sẽ và ấm cúng, và những ưu điểm là giới hạn của nó, nhưng Madelyn không bận tâm.. Có 1 cái giường đơn, 1 ghế dài, 1 bàn xếp và 2 cái ghế, 1 tấm kính mỏng và 1 phòng tắm rất nhỏ với đá lát sàn nứt nẻ. Floris bật lò sưởi để nó toả hơi ấm và quay vào nhà bếp trong khi Madelyn mang va li của cô vào. Sau khi mặc quần áo và tủ đựng đồ nhỏ, cô đi xuống tầng dưới đến tiệm cà phê, buộc cái tạp dề quanh người và nhận công việc là người phục vụ.

Lúc Reese về nhà tối hôm đó anh mệt lả; anh đá cửa, dẫm vào và cầm sợi dây thừng trên tay. Những con bò cái có thể dễ bắt cứ lúc nào, và công việc sẽ nhiều hơn, nhất là nếu luồng khí lạnh di chuyển đến.

Khi anh nhận ra rằng xe hơi không có ở đây và ngôi nhà thì tối om, nó giống 1 cú đâm vào ngực, hút không khí ra khỏi anh. Anh nhìn chăm chăm vào những khung cửa sổ tối đen, căng phồng với cơn đờ đẫn trộn lẫn giữa đau đớn và giận dữ. Anh thật sự không nghĩ là cô sẽ đi. Trong thâm tâm, anh mong cô ở lại và giải quyết mọi chuyện, tận gốc rễ, cách cô đã làm nhiều lần. Thay vì cô đi, và anh nhắm mắt nhận thức rõ sâu sắc rằng cô đứng như điều anh khiếp sợ : 1 người phụ nữ tham lam, hời hợt không có khả năng chịu đựng. Cô đã bỏ về lại thành phố với lối sống nhàn hạ, những bộ quần áo thời trang. Và cô đã mang con anh đi cùng với cô.

Nó là 1 sự phản bội tệ gấp 10 lần hơn bất cứ gì mà April đã đối xử với anh. Anh đã bắt đầu tin cậy Maddie, bắt đầu cho phép mình nghĩ về tương lai trong nhiều năm hơn là chỉ vài năm không xác định. Cô đã nằm

bên dưới anh và tự nguyện để anh làm cô có mang; trong gần 1 năm cô đã sống với anh, nấu ăn cho anh, giặt đồ, cười đùa và trêu chọc và làm việc bên anh, ngủ trong vòng tay anh.

Vậy mà cô đã đâm sau lưng anh. Giống hệt như 1 cơn ác mộng, và anh đang sống lại với nó lần thứ 2.

Anh đi chậm chạp vào nhà, lê bước. Không có sự ầm ĩ, nụ cười chào đón trong nhà bếp, không có tiếng động nào trừ tiếng ro ro của tủ lạnh và tiếng tíc tắc của đồng hồ. Bất chấp mọi thứ, anh tuyệt vọng, hy vọng vô ích rằng cô đã đi đâu đó, rằng có 1 miếng giấy nhắn giải thích đâu đó trong nhà. Anh tìm kiếm tất cả các phòng, nhưng không có tờ nào. Anh đi vào phòng ngủ nơi cô ở 2 đêm trước và thấy ngăn kéo bàn trang điểm trống trơn, nhà tắm không còn những đồ dùng phụ nữ thơm phức. Anh vẫn cố không nhìn quần áo của cô trong ngăn tủ nhỏ bên cạnh tủ của anh; không thấy chúng ở đâu trong nhà làm anh kinh ngạc.

Giống như xát muối vào 1 vết thương hở, nhưng anh đi vào căn phòng khác nơi cô cất giữ những bộ kiểu “New York” của cô. Nó như thể anh phải kiểm tra mọi sự thiếu vắng dấu vết lúc còn ở để xác minh lại sự vắng mặt của cô, 1 con vật bị thương và bối rối đánh hơi quanh vợ nó trước khi nó ngồi xuống và rú lên giận dữ và thất bại với cuộc sống.

Nhưng khi anh mở cửa tủ anh nhìn chăm chăm vào hàng áo choàng tơ, được treo trên những móc treo bị sa tanh và được bảo vệ bằng những miếng phủ plastic, những bộ trang phục thanh lịch và những bộ pijama lịch sự, giày cao gót nhiều màu, nhiều kiểu. 1 dấu hiệu mờ nhạt của hương thơm thoảng ra từ quần áo, và anh thỉnh thoảng thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào chúng.

Ngay lập tức anh đi xuống tầng dưới. Sách của cô vẫn còn ở đó, với dàn âm thanh của cô. Cô có thể đi lúc này, nhưng cô để lại nhiều thứ ở đây, và có nghĩa cô sẽ trở về. Cô gần như trở về trong cùng ngày, bởi vì cô mong anh đi, nên cô có thể nghỉ ngơi và bỏ đi để không bao giờ thấy anh.

Nhưng nếu cô về lại New York, vì cô hầu như chắc chắn có kế hoạch, tại sao cô mang theo quần áo lao động và bỏ lại quần áo thành thị của mình?

Có ai đó biết tại sao Madelyn làm gì không? Anh nghĩ chán nản. Tại sao cô trả hết tiền thế chấp bằng khoản thừa kế của mình khi mà cô biết rằng có 1 điều, xảy ra trong quá khứ của anh, rằng anh sẽ không thể chịu đựng nổi? Anh chưa bao giờ giận dữ hơn trong cuộc đời mình, thậm chí cũng không cả khi anh ngồi trong phòng xử án và nghe thẩm phán chia 1 nửa trang trại cho April. Anh không mong chờ thứ gì tốt đẹp từ April, người đã cho anh nhiều minh chứng hận thù và nhấn tâm ra sao. Nhưng khi Maddie yêu anh mù quáng như thế, cô thật sự đã đánh anh 1 cú nặng nề và hèn hạ, và anh vẫn còn choáng váng. Mỗi lần anh cố nghĩ về nó, sự đau đớn và tức giận lớn đến mức chúng đẩy bật mọi điều khác.

Tốt thôi, cô đã đi, nên anh có nhiều thời gian để nghĩ về điều đó lúc này. Nhưng cô s34 có khoảng thời gian để quay về lấy đồ của cô lúc anh vắng nhà, vì vậy anh có cơ hội trước tiên là anh sẽ thay ổ khóa trong nhà.

Trong lúc này, mặc dù, anh sẽ làm cái anh đã không làm ngay cả khi April đã làm 1 việc tốt là phá hỏng cuộc đời anh. Anh sẽ lấy chai uýt-ky ở trong tủ trong nhiều năm và uống say. Có thể khi ấy anh sẽ có thể ngủ mà không có Maddie bên cạnh anh.

Anh cảm thấy như địa ngục vào ngày hôm sau, với cái đầu nhức như búa bổ và dạ dày nặng trĩu, nhưng anh nặng nề đứng lên và chăm sóc đàn thú; không phải là lỗi của chúng khi anh là 1 tên gốc tội tệ. Vào lúc này, chúng nhức đầu của anh bắt đầu hết dần và anh bắt đầu cảm thấy hơi khỏe trở lại, quá trễ để đi tới cửa hàng để mua ổ khóa mới. Ngày hôm sau những con bò bắt đầu đẻ. Nó tương tự như mỗi lần: khi người đầu tiên lâm vào tình trạng đau đẻ và tìm nơi yên tĩnh để sinh con, lần lượt từng người khác sẽ xử sự theo cách đó. Và chúng sẽ lựa vài nơi đáng ghét nhất để đẻ con. Nó gần như là công việc không thể cho 1 người đàn ông theo dõi những con bò ở những nơi lẩn tránh của chúng, chắc chắn những con mới sinh khỏe mạnh, giúp những con bò gặp khó khăn và chăm sóc những con bê được sinh ra bị chết hay ốm yếu. Bản năng thường sai với ít nhất là 1 con, và nó sẽ từ chối có bất cứ điều gì làm cho đứa của mới sinh của nó, có nghĩa là Reese phải để 1 con bò khác nhận nuôi nó hay mang nó vào chuồng để tự tay cho ăn.

Đã 3 ngày trước khi anh có 1 phút nghỉ ngơi, và khi anh nghĩ anh ngã người xuống trên cái ghế dài trong tình trạng mệt mỏi và ngủ 16 giờ liền.

Gần 1 tuần từ khi Madelyn bỏ đi trước khi cuối cùng anh có thời gian lái xe tới Crook. Đau khổ và tức giận đã trở nên trống rỗng, chỉ còn cảm giác tê liệt trong ngực anh.

Điều đầu tiên anh nhìn thấy khi anh ngang qua tiệm cà phê của Floris là toa xe Ford màu trắng đậu ngoài trước. Tim anh đập dữ dội, và phần đáy rơi khỏi bụng anh. Cô trở về, chắc chắn cô nghỉ ngơi trên đường về để lấy đồ đạc của mình. Anh đậu xe kế bên cửa trước cửa hàng và nhìn chăm chăm chiếc xe, những ngón tay anh gõ liên tục lên vô lăng. Sự tức giận quen thuộc nổ tung thành sự tê liệt vô nghĩa, và điều gì đó trở nên tức thì, không rõ ràng dễ hiểu với anh.

Anh sẽ không để cô đi. Nếu anh phải đánh bại cô trong mọi phiên tòa ở vùng này, anh sẽ giữ trang trại nguyên vẹn và cô sẽ ở lại là vợ anh. Anh đã vui vẻ gặp April lần cuối, nhưng không có cách nào để anh sẽ cho phép Maddie bỏ đi. Cô đang mang con của anh, đứa trẻ sẽ lớn lên trong nhà anh nếu anh phải cột Maddie trên giường mỗi ngày khi anh đi vắng.

Anh bước ra xe tải và sải bước về phía tiệm cà phê, gót giày anh nện trên sàn gỗ, mặt anh rần rần.

Anh đẩy cửa và bước vào trong, ngồi ở giữa phòng khi anh quan sát toàn bộ quán và mấy cái bàn. Không có người đàn bà tóc hoe chân dài với nụ cười uể oải nào ở trong đây, dù 2 góc với những người cao bồi chân vòng kiềng ngồi dạng chân trên ghế da ở quầy thu tiền.

Sau đó cửa nhà bếp mở ra và người đàn bà tóc hoe chân dài của anh đi qua nó, khoác tạp dề và mang 2 cái đĩa đầy những viên thịt băm lớn và đồng khoai tây chiên bốc khói. Cô liếc nhẹ về anh và cũng không thay đổi vẻ mặt hay lơ nhịp khi cô đặt 2 cái đĩa trước mặt những người cao bồi. “Của anh đây. Cứ gọi tôi nếu anh cần bánh nướng. Floris nướng 1 cái bánh ga tô nhân táo sáng nay nó sẽ khiến anh khóc thét, nó có vị rất ngon.”

Rồi cô nhìn anh với cặp mắt trống rỗng, lạnh nạt và nói. “Tôi có thể mang gì cho anh?”

Những người cao bồi nhìn quanh, và 1 người dềnh hắng khi anh ta nhìn người mà Madelyn đang nói chuyện; Reese mạnh mẽ giải giang biết mọi người trong phạm vi 100 dặm, và họ cũng biết anh, bằng cái nhìn khách quan. Mọi người cũng biết Madelyn; 1 người phụ nữ với cái nhìn và phong cách không thể bỏ qua, nên thật tệ là 2 gã cao bồi nhận thấy rằng chồng cô đang ngồi sau họ nhìn giống như 1 cơn sấm sét với cái nhìn tóe lửa và trút toàn bộ lên họ.

Trong sự bình tĩnh, Reese nói giọng chết chóc, “Mang cho tôi 1 tách cà phê,” và xem xét để khom chiều cao đáng kể của anh vào 1 cái lều.

Cô mang nó ra tức thì, đẩy nhẹ tách cà phê và ly nước đến trước mặt anh. Rồi cô cười băng quơ với anh mà không chạm mắt cô và nói, “Còn gì nữa không?” Cô đã xoay người đi khi cô nói.

Anh vươn tay ra, chụp cổ tay cô và kéo cô dừng lại. Anh cảm thấy xương cô mảnh khảnh dưới mấy ngón tay anh và thỉnh thoảng, cực kỳ quan tâm làm sao mà thân thể này đối chọi với anh, đến bây giờ cô chưa bao giờ lùi bước trước anh. Ngay cả trên giường, khi anh giữ chặt cái hông thon thả của cô trong tay và đâm mạnh vào cô, cô quẩn chân quanh anh và nhận mọi thứ anh cho cô. Maddie không phải kiểu người bỏ chạy, trừ khi bỏ đi là điều cô đã dự tính từ lúc bắt đầu. Nhưng nếu vậy, tại sao cô ở đây? Tại sao cô không trở về New York, thoát khỏi tầm tay anh?

“Ngồi xuống,” anh nói giọng nhỏ, nguy hiểm.

“Tôi có việc phải làm.”

“Anh nói ngồi xuống.” Dùng sự kẹp chặt cổ tay cô, anh kéo cô xuống vào lều. Cô vẫn nhìn anh bằng cặp mắt lạnh nhạt, xa lạ.

“Em làm gì ở đây?” Anh cau kỉnh, lơ đi ánh mắt của 2 gã cao bồi đang nhìn anh.

“Tôi làm việc ở đây.”

“Đó là cái anh muốn hỏi. Em làm việc quái quỷ gì ở đây?”

“Tự nuôi bản thân. Chứ anh cho rằng tôi làm gì?”

“Anh nghĩ em giữ cái móng bé nhỏ của mình ở trang trại giống như anh đã nói với em.”

“Tại sao tôi phải ở nơi mình không muốn? Nhân tiện, nếu anh có thể tính ra cách lấy xe về, cứ tự nhiên lấy. Tôi không cần nó nữa.”

Với nỗ lực anh kèm chế cơn tức giận và nôn nóng đang dâng lên trong anh. Có thể điều cô muốn chỉ là, làm anh mất bình tĩnh ở nơi công cộng này.

“Em đang ở đâu?” anh hỏi bằng 1 giọng tỏ sự căng thẳng anh đang chịu.

“Tầng trên.”

“Thu dọn quần áo. Em sẽ về nhà với anh.”

“Không.”

“Em vừa nói cái gì vậy?”

“Tôi nói không. K-H-Ô-N-G. Là 2 chữ cái có nghĩa là từ chối.”

Anh trải bàn tay lên bàn để giữ bản thân khỏi túm lấy cô và lắc cô ra trò, hoặc khỏi kéo cô vào lòng anh và hôn cô điên cuồng. Ngay lúc này, anh không chắc chắn rằng nó sẽ xảy ra.

“Anh không đưa việc này ra nữa, Maddie. Lên lầu và dọn quần áo của em đi.” bất chấp bản thân, anh không thể giữ giọng nói của mình dịu xuống, và 2 gã cao bồi nhìn chăm chăm anh 1 cách công khai.

Cô trượt ra khỏi lầu và đứng lên trước khi anh tóm lấy cô, và anh nhớ rằng, khi cô đã lựa chọn, Maddie sẽ di chuyển như gió. “Cho tôi 1 lý do chính đáng tại sao tôi phải làm vậy!” cô nhìn anh tóe lửa, sự lạnh lẽo trong mắt cô lúc này bắt đầu bùng lên.

“Vì em mang con của anh!” anh gầm gừ, nhắc chân lên.

“Anh là người đã nói, đó là, rằng anh không quan tâm điều quý gì tôi làm và rằng anh hối hận đã cưới tôi, hết dẫn chứng. Vậy thì tôi mang con của anh, cũng vậy, nên bây giờ có gì khác nhau đâu?”

“Anh đã đổi ý.”

“Được thôi, hoan hô! Anh cũng nói với tôi rằng tôi không là điều anh muốn và tôi không có cái gọi là vợ của 1 chủ trang trại. Đó là 1 dẫn chứng khác.”

1 trong 2 gã cao bồi mở họng. “Cô chắc trông giống những gì hấp dẫn tôi, cô Maddie.”

Reese quay lại nhìn gã cao bồi bằng ánh mắt chết người và nắm tay anh siết chặt. “Anh muốn giữ lại hàm răng hay lấy chúng ra?” anh hỏi bằng giọng gần như không phát ra tiếng.

Gã cao bồi dường như vẫn rắc rối với cổ họng của hắn. Hắn lại mở nó ra, nhưng nó cho hắn 2 thử thách trước khi hắn ráng nói, “Chỉ là bình luận thôi.”

“Vậy thì hãy làm việc đó bên ngoài. Đây là việc giữa tôi và vợ tôi.”

Ở miền Tây, 1 người đàn ông dừng ngựa và giết những con rắn, và những người khác không nhúng vào việc của anh ta. Gã cao bồi dò dẫm trong túi áo để lấy 2 tờ hóa đơn và dẫn chúng lên quầy. “Đi thôi,” hắn nói với bạn hắn.

“Anh tiếp tục đi.” Gã cao bồi kia tách món thịt rán phủ trong nước sốt cà chua. “Tôi ăn không hết.” Hay xem màn này cũng được.

Floris bước qua cửa nhà bếp, vẽ cấu kính của cô không thay đổi và có 1 con dao trộn trong tay. “Ai làm ồn ào ở đây vậy?” cô gặng hỏi; sau đó ánh nhìn chăm chăm của cô tấn công Reese. “Ồ, là anh à.” Cô tạo âm thanh như thể anh gần như chào đón bệnh dịch.

“Tôi tới đón Maddie về,” anh nói.

“Không tưởng tượng được lý do cô ấy muốn đi, anh trở nên rất dễ thương và tất cả.”

“Cô ấy là vợ tôi.”

“Cô ấy có thể tiếp đãi đàn ông ở đây và được trả tiền.” Cô vẩy con dao trộn vào anh. “Anh đã đề nghị cô ấy cái gì ngoài việc giữ những cái quần lót của anh?” Quai hàm Reese cứng như đá.

Anh có thể ném Madelyn qua vai và đưa cô về nhà, nhưng dù là anh đang muốn ép buộc cô, anh không muốn cưỡng ép cô. Vì 1 điều, cô có thai, nhưng quan trọng hơn, anh muốn cô về nhà với anh vì cô muốn thế. Cái nhìn ở mặt cô nói với anh rằng cô sẽ không tự nguyện bước về phía trang trại.

Được thôi, anh biết nơi cô ở. Cô không về lại New York. Cô ở trong phạm vi có thể đến, và anh không bỏ cuộc. Nhìn cô hung dữ lần cuối, anh ném tiền lên bàn và bước nặng nề đi khỏi.

Madelyn chậm chậm buông ra hơi thở cô đang nén. Thế là xong. Anh rõ ràng nhất quyết đưa cô về trang trại cũng như anh tin cô giống y hệt người vợ trước anh. Và nếu cô hiểu 1 điều về Reese Duncan, đó là anh ngoan cố cũng bằng bất kỳ kẻ cứng đầu nào, và anh không nhượng bộ. Anh sẽ lại đến.

Cô lấy tách cà phê còn nguyên của anh và mang nó lại quầy. Floris nhìn cánh cửa vẫn còn run vì sức lực mà Reese đã đập mạnh nó, rồi xoay qua Madelyn với vẻ mặt lạ lùng nhất. Nó giống như xem đáy sa mạc nứt nẻ lúc da cô đổi chỗ và tự sắp xếp lại, và 1 ánh nhìn của niềm vui sướng thái quá xuất hiện trong mắt cô. 2 gã cao bồi xem có vẻ sốc khi Floris tươi cười thực sự.

Người phụ nữ già dãn gờ tay ra, lòng bàn tay hướng lên và những ngón tay thô cứng xoè rộng. Madelyn vỗ tay cô xuống trong thắng lợi, rồi đảo ngược lại cho Floris vỗ lên lúc họ trao cho nhau lời chúc mừng nho nhỏ.

“1-0,” Floris nói với vẻ thoải mái.

Ngày hôm sau anh lại đến, chui vào trong lều và quan sát cô với ánh mắt khó chịu khi cô chú ý tới những người khách. Tiệm cà phê nhỏ hôm nay nhộn nhịp khác thường, và anh ngạc nhiên dù tính chanh chua mà làm Floris được khen ngợi bởi vì lời nói của cuộc đối đầu của họ ngày trước đây đã lan truyền. Không có gì giống trò vui miễn phí để thu hút mọi người đến đây.

Cô trông mệt mỏi, và anh lấy làm lạ nếu cô bệnh. Cô có vài lần nôn mửa trước khi cô bỏ đi, nhưng tình trạng ốm nghén không tiến triển. Vì cách cô nhìn lúc này, nó trở nên chịu đựng. Nó khiến anh còn giận dữ hơn, vì nếu cô về nhà nơi thuộc về cô, cô có thể nằm xuống và nghỉ ngơi.

Không hỏi câu nào, cô mang tách cà phê cho anh và xoay người đi. Như quay lại ngày hôm trước, tay anh vụt ra và bắt lấy cô. Anh có thể gần như cảm thấy sự chú ý của mọi người đang dán chặt vào họ như nam châm. “Em bệnh à?” anh hỏi cộc cằn.

“Sáng này. Nó chấm dứt khi Floris cho tôi vài miếng bánh mì nướng không bơ. Xin lỗi, tôi có khách.”

Anh để cô đi vì anh không muốn cảnh giống hôm qua. Anh nhắm nháp tách cà phê và nhìn cô lúc cô di chuyển giữa những người khách, phân phát nụ cười ở chỗ này và buông lời chọc ghẹo ở chỗ kia, lời cuốn tiếng cười và làm những khuôn mặt sáng lên. Đó là năng khiếu của cô, tìm ra sự thích thú trong những điều nhỏ nhặt và hấp dẫn những người khác để chia sẻ với cô, gần như lời cuốn họ. Cô làm điều tương tự với anh, anh hiểu rõ. 9 tháng cô sống bên anh là sự thoải mái nhất trong cuộc đời anh, cảm động và tự nhiên.

Anh muốn cô về. Anh muốn dõi theo vẻ uể oải cô tản bộ quanh nhà và làm xong những điều kỳ lạ mà không có vẻ cố gắng chút nào. Anh muốn cô chòng ghẹo anh, đánh thức anh bằng vài ba điều tầm phào kỳ cục và đợi anh đáp trả. Anh muốn kéo cô nằm dưới anh, căng chân cô ra và thâm nhập vào cơ thể cô bằng cơ thể anh, khiến cô thú nhận rằng cô vẫn yêu anh và muốn sống cùng anh ở bất kỳ đâu.

Anh không hiểu tại sao cô không ở New York, tại sao cô chỉ đến nơi xa như Crook và ở lại đây, biết rằng anh sẽ sớm tìm ra cô. Chết tiệt, chạy tới Crook thì không giống bỏ trốn chút nào, nó chỉ là di chuyển có 1 chút.

Câu trả lời chỉ là cô chưa bao giờ định về lại New York. Cô không cần thành phố lớn; cô chỉ muốn rời khỏi anh.

Nhớ về tất cả những gì anh nói với cô chập chờn trong trí nhớ anh, và anh gần như do dự. Cô cũng nhớ mọi lời nói ấy; cô đã từng nêu ra vài điều với anh. Cô đã nói với anh vào lúc ấy rằng anh sẽ hối hận vì nói những điều đó, nhưng anh đã quá giận, cảm giác bị lừa dối, để có bất kỳ chú ý nào tới lời cô. Anh sẽ nhớ rằng Maddie cho đi cũng nhiều như cô nhận được.

Cô có thể về New York quá dễ dàng; cô có tiền trong tài khoản để làm bất cứ thứ gì cô muốn, và Robert sẽ chào đón cô quay lại mà không hỏi câu nào. Nên nếu cô ở lại là vì cô thích sống ở Montana. Thậm chí việc trả thù sẽ rất dễ dàng hơn bị đưa khỏi New York hơn là từ Crook, vì thiếu vắng cô cho nhà anh là điều nghiêm trọng với anh. Sự trống vắng của căn nhà khiến anh phát điên.

Sau cùng cô trở lại với bình cà phê rót đầy tách cho anh và hỏi, “Anh muốn vài cái bánh hấp với cái kia không? Là quả dưa mới hôm nay.”

“Có.” Việc đó cho anh 1 cái cớ để ngồi lại lâu hơn. Tiệm cà phê rất cuộc văng hơn. Khách khứa có công việc khác mà họ phải làm, và Reese không làm cái gì để gây chú ý khiến họ ở lại. Khi Madelyn đi tới lấy đĩa bánh trống không của anh và châm thêm cà phê cô hỏi, “Anh không có việc gì làm à?”

“Nhiều lắm. Tới mấy con bò đẻ lận.”

Chỉ 2 giây mắt cô sáng lên; rồi cô nhún vai và bỏ đi. Anh nói, “Chờ đã. Ngồi xuống nghỉ ngơi 1 chút đi. Em đã không nghỉ từ lúc anh đến đây và đã - ” anh ngừng lại nhìn đồng hồ “ - 2 tiếng rồi.”

“Sáng nay rất bận rộn. Anh không ngừng việc nuôi đàn thú chỉ vì muốn nghỉ ngơi chứ?” Bất chấp bản thân, anh không thể nén cười với sự so sánh của cô giữa bầy thú và khách của cô.

“Dù sao thì ngồi xuống đã. Anh sẽ không la hét với em đâu.”

“Tốt thôi, quả là 1 sự thay đổi,” cô lẩm bẩm, nhưng cô ngồi xuống đối diện anh và chống chân lên chỗ ngồi bên cạnh anh, duỗi chân cô ra. Anh nhắc chân cô lên và để chúng lên đầu gối mình, xoa bóp bắp chân cô dưới bàn và giữ chặt chân cô ở đó khi cô tự động rút ra.

“Thư giãn nào,” anh nói êm ái. “Có phải em đứng nhiều quá không?”

“Tôi cũng đứng nếu tôi vẫn còn ở trang trại. Tôi không ngồi lúc nấu ăn, anh biết mà. Tôi thấy khoẻ. Tôi chỉ có thai thôi, không phải bắt lực.” Nhưng cô nhắm mắt khi những ngón tay xoa bóp của anh hoạt động trên bắp cơ mệt mỏi của cô; anh có kỹ năng tốt, đã học hỏi từ những năm làm việc với đàn thú.

Anh cũng có kỹ năng giỏi trên giường. Mỗi phụ nữ có 1 người tình như Reese, hoang dã và ham muốn, cũng như rộng rãi với thân thể anh, anh đòi hỏi khắt khe tính cách đó của cô. Những ký ức cuộn trong bụng cô như dung nham, tăng nhiệt độ cơ thể cô, và mắt cô thành linh mở ra. Nếu cô để mình nghĩ về nó quá nhiều, cô sẽ ngã vào lòng anh trước khi cô nhận thức được cái cô đang làm.

Reese nói, “Anh muốn em về nhà với anh.”

Nếu anh đòi hỏi 1 cách giận dữ cô sẽ đáp trả anh bằng cơn giận của chính cô, nhưng giọng điệu lời cuốn êm ái của anh đã thay thế cho sự đòi hỏi. Cô thở dài và chống khuỷu tay lên bàn. “Câu trả lời của em vẫn thế. Cho em lý do tại sao em sẽ làm vậy.”

“Còn câu trả lời của anh vẫn như vậy. Em đang mang con của anh. Nó xứng đáng có quyền thừa kế, lớn lên trong trang trại. Em thậm chí nói với anh rằng đó là 1 trọng nhữ lý do em trả nợ thể chấp, để giữ gìn trang trại cho con của chúng ta.”

“Em không đưa đứa trẻ rời khỏi Montana,” cô nhấn mạnh. “Em thậm chí không đi xa trang trại. Đứa trẻ sẽ có anh và trang trại, nhưng em không phải sống nơi đó vì đó là hợp lý.”

“Cô Maddie, cô còn cà phê không?” 1 người khách gọi, và cô kéo chân xuống khỏi lòng anh mà không nói lời nào khác, bắt tay vào công việc với nụ cười.

Reese cuối cùng bỏ đi và về nhà, nhưng anh trần trọc trên cái giường rộng lớn suốt đêm, nghĩ về ngực cô và cách cô trải qua, cách trượt vào trong cô và cảm thấy bên trong cô chặt kín giữ chặt lấy, nghe âm thanh nhẹ nhàng cô tạo ra khi anh đưa cô đến khoái lạc.

Anh phải sửa hàng rào ngày hôm sau, và anh làm 1 cách máy móc, tâm trí anh vẫn nghĩ về Maddie, cố gắng tìm cách làm sao để mang cô về.

Cô đã chỉ ra điểm đáng chú ý khi cô hỏi anh lý do cô không trả nợ trước đó, nếu đó là cái cô muốn là quyền lợi hợp pháp ở trang trại mà không thêm đếm xỉa bất cứ thoả thuận trước khi cưới, và bây giờ anh phải tự hỏi mình điều tương tự. Nếu đó là tất cả cái cô cần, tại sao cô đợi những 9 tháng? Tại sao cô đuổi theo

gà và bò, chống lại cơn bão tuyết và mạo hiểm cuộc sống của mình để cứu anh nếu cô lập kế hoạch bỏ đi? Thậm chí hơn cả chú ý, tại sao cô ngừng uống thuốc ngừa thai và để anh làm cô có thai? Đứa trẻ cô mang là có kế hoạch, đứa bé mà họ nói chuyện với nhau và đồng ý có nó. Một người phụ nữ không chủ tâm có mang nếu cô ta có kế hoạch chỉ ở vài ba tháng và sau đó bỏ đi. Vùng đất này là 1 cơ ngơi đáng giá; nếu tiền là tất cả cái cô cần, việc trả nợ thế chấp đã cho cô quyền lợi to lớn mà không phải nói thêm, quyền lợi được thừa nhận, tài sản của cái thai. Không đúng, cô mang thai chỉ vì cô muốn đứa trẻ này, và cô trả nợ vì 1 lý do : để giữ lại trang trại cho anh, Reese Duncan. Cô có thể nói cô đang giữ quyền thừa kế của đứa con, nhưng đứa bé vẫn là không thực tế, 1 người không tên, tuy nhiên bản năng làm mẹ của cô đang lộ ra. Cô bảo vệ trang trại cho chồng cô, không phải con cô.

Ngoài điều đó, Maddie không cần tiền. Với Robert Cannon người anh con riêng của bố dượng cô, cô sẽ có bất cứ gì cô muốn mà chỉ cần hỏi. Robert Cannon có tiền khiến cho gia đình của April trông như những tay cờ bạc rẻ tiền.

Tất cả quay lại điều như nhau, câu hỏi giống nhau. Tại sao cô trả nợ, biết rằng anh tỏ ý phản đối nó ra sao, nếu cô không có kế hoạch sắp đặt lý dị? Câu trả lời luôn như thế, và cô đã đưa cho anh. Cô chưa bao giờ cố che giấu điều đó. Cô yêu anh.

Sự nhận thức rõ ràng làm anh choáng váng lẫn nữa, và anh phải ngừng lại để lau mồ hôi trên mặt, như thể nhiệt độ chỉ chừng 30 độ. Maddie yêu anh. Cô đã cố nói với anh khi anh đang hét tất cả những lời sỉ nhục đó vào mặt cô, và anh không thêm nghe.

Bực bội anh giật mạnh sợi thép căng ra và đóng kẹp giữ nó. Con quạ có vị đắng, nhưng anh sẽ phải ăn nó nếu anh muốn Maddie trở về với anh. Anh đã đi khỏi giới hạn xa và hành động như thể cô giống April, như thể anh biết rõ hết. April chưa bao giờ vui vẻ sống ở Montana, trong khi Maddie thích thú ở đây như đứa bé được quà. Đây là cuộc sống cô muốn.

Cô yêu anh đủ để đem sự may rủi vào việc trả nợ, biết rõ anh sẽ giận dữ thế nào nhưng dù thế nào cũng làm việc đó vì việc đó sẽ bảo vệ trang trại cho anh. Cô đã đặt anh trước bản thân mình, và đó thật sự là thước đo tình yêu, nhưng anh là 1 người mù quáng, con lừa ngoan cố để thừa nhận nó.

Tính tình của anh đã đẩy anh vào rắc rối khủng khiếp, và anh không có ai trách mắng ngoại trừ bản thân anh. Anh phải ngăn chặn việc để cho tính tham lam của April làm hỏng cuộc đời anh, anh phải dừng lại việc nhìn người khác qua cặp mắt căm hận April. Đó là cái tện nhất cô ta đối xử với anh, không huỷ hoại anh về mặt tài chính, nhưng huỷ hoại cách anh nhìn người. Anh thậm chí còn tự nhận ra nó đối với bản thân vào cái ngày anh gặp Maddie; nếu anh tình cờ gặp cô trước khi cưới April, anh sẽ theo sau cô bằng mọi giá, và anh cũng sẽ có được cô. Anh sẽ theo đuổi cô qua mọi bang của đất nước này nếu cần thiết, và đưa cô vào giường anh trước khi cô bỏ trốn. Chứ cứ thế này thì, anh không có khả năng chống lại cô lâu dài. Thậm chí nếu giáo viên trường – ngay cả tên bà ta anh còn không nhớ – đã nói được, anh sẽ tìm vài cách thoát khỏi việc này. Maddie là người duy nhất anh muốn đặt tên mình từ giây phút anh gặp cô.

Chết tiệt. Giá mà việc thấy rõ trước đó cũng rõ ràng như thấy sau này, anh sẽ tránh được xui xẻo.

12. Chương 12

Anh đi bộ vào tiệm cà phê và lập tức mọi cặp mắt đều đổ dồn vào anh. Anh đang bắt đầu cảm thấy như mình 1 người bị bỏ rơi tồi tệ, cái cách mọi người ngừng nói và nhìn chằm chằm anh mỗi khi anh lộ mặt vào thị trấn. Floris ra khỏi nhà bếp và đang tranh cãi với 1 vị khách, người đã gọi vài món mà cô nghĩ là ngớ ngẩn, từ những gì anh có thể nghe thấy, nhưng cô ta đã ngừng cầu nhàu và cũng nhìn anh chằm chằm. Sau đó cô bắt ngờ xoay người và đi ngược vào bếp, chắc để lấy con dao xẻng của cô.

Madelyn không công nhận anh, nhưng không quá 1 phút sau tách cà phê nóng hổi đang bốc khói trước mặt anh. Cô trông rất khỏe nó là tất cả việc anh có thể làm để giữ khỏi túm lấy cô. Tóc cô buộc trong dây viền kiểu Pháp lỏng lẻo để sau lưng, cô mặc quần áo rộng lưng thùng, hợp thời trang, quần jean xếp li và đôi giày

thanh nhả, và cái áo sơ mi kaki quá khổ với vạt áo buột gút ở eo, cổ áo lật lên và tay áo xắn lên, 1 kiểu ăn mặc trông hợp thời không thể hơn được cô thậm chí mang tạp dề phía dưới. Anh nhìn gần hơn cái áo sơ mi và cau có. Nó là cái áo của anh! Chết tiệt thật, khi cô rời bỏ anh cô đã mang theo vài bộ quần áo của anh!

Không do dự nữa. Anh phải đem người phụ nữ đó về, nếu chỉ vì lợi ích của tủ quần áo của anh.

Vài phút sau cô đặt 1 miếng bánh chocolate lên bàn, và anh cầm nĩa lên với nụ cười thâm. Họ có thể ly thân, nhưng cô vẫn cho anh ăn. Anh luôn giật mình 1 chút bởi cách cô quá chú ý đến anh và quan sát sự thoải mái của anh, như thể cô phải bảo vệ anh. Từ lúc anh đối xử tử tế rộng lượng hơn cô, nó luôn có vẻ vô lý với anh. Bản năng bảo vệ của anh làm việc quá giờ ở nơi cô cũng có liên quan, nên anh tưởng là nó ngang bằng nhau.

Cuối cùng anh nhìn vào mắt cô và ra hiệu ngồi đối diện bằng cái hất cằm. Lòng mày cô nhướng lên với hành động ngạo mạn ấy, và cô lờ phắt anh. Anh thở dài. Thế đấy, anh đã mong đợi cái gì vậy? Anh sẽ được nghe bởi lúc này Maddie không đáp trả nhiều với những yêu cầu - trừ phi cô muốn vậy, vì những lý do của cô.

Rõ ràng lúc này là giờ cao điểm ở Crook, ít ra đánh giá số khách thấy cần dừng lại trước tiệm cà phê. Anh tự hỏi một cách nghiêm túc nếu có 1 hệ thống báo động để báo hiệu mọi người trong vùng này khi xe tải của anh đậu ngoài trước. Hơn 1 tiếng nữa trước khi nơi này bắt đầu vắng, nhưng anh chờ đợi 1 cách kiên nhẫn. Lúc sau cô đi qua với bình cà phê dự trữ anh nói,

“Nói chuyện với anh đi, Maddie. Xin em.”

Có lẽ tiếng “xin em” đó bay đến cô, vì cô nhìn anh giật mình và ngồi xuống. Floris ra khỏi bếp và quan sát Reese với đôi tay chống nạnh, như thể ngạc nhiên tại sao anh vẫn còn ở đấy. Anh nháy mắt với cô ta, lần đầu tiên anh làm việc khô hài, và mặt cô ta đầy sự giận dữ trước khi lao lại vào bếp.

Maddie cười êm ái, nhìn thấy cảnh bên lề ấy. “Lúc này chị ấy không ưa anh, anh được ghi vào danh sách ‘Những ông chồng thật đáng thương hại xử sự quanh co’

Anh lẩm bẩm. “Anh bị ghi vào danh sách gì, ‘những ông chồng đáng thương hại không xử sự quanh co’ hả?

“Còn chưa,” cô nói thêm. “Floris không đánh giá cao đàn ông đâu.”

“Anh sẽ để ý.” Anh nhìn cô khắp nơi tỉ mỉ, kiểm tra mặt cô. “Hôm nay em thấy thế nào?”

“Tốt. Đó là điều đầu tiên mọi người hỏi em mỗi ngày. Có thai là 1 việc hoàn toàn bình thường, anh biết mà, trừ khi anh nghĩ không người phụ nữ nào trong vùng này từng có 1 đứa con.”

“Không ai từng mang con anh trước đây cả, nên anh có quyền quan tâm.” Anh với qua bàn và nắm tay cô, nhẹ nhàng bao phủ ngón tay cô bằng tay anh. Cô vẫn còn mang nhẫn cưới. Vì lý do đó, anh vẫn đeo nhẫn của mình, Nó là món trang sức duy nhất anh từng đeo trong đời mình, nhưng anh thích nhìn vòng bằng vàng mỏng manh trên tay cũng nhiều như anh thích cái cách nhìn nhẫn của anh tay Maddie. Anh đùa nghịch với chiếc nhẫn, xoay nó trên ngón tay cô, nhắc cô về sự hiện diện của nó. “Về nhà với anh đi, Maddie.”

Cùng 1 âm điệu, cùng 1 sự trữ tình. Cô mỉm cười buồn bã khi lặp lại quy tắc của mình. “Cho em 1 lý do hay ho đi sao em phải làm thế.”

“Vì anh yêu em.” Anh nói êm dịu, ngón tay anh siết lên ngón tay cô. Đó là lý lẽ hùng hồn nhất anh có thể nghĩ tới, lý do cô không thể phủ nhận.

“Em luôn yêu anh. Không phải mới mẻ gì. Em yêu anh khi em đóng gói quần áo của mình và ra khỏi cửa. Nếu nó không là lý do để ở lại, thì sao có thể là lý do để quay về?”

Màu xám của cô, cặp mắt xám điềm tĩnh khi cô nhìn anh. Ngực anh nghẹn lại khi anh nhận thức rõ nó sẽ không được việc. Cô sẽ không quay lại với anh dù anh có dùng lý lẽ nào đi nữa. Anh ở trên con dốc của hy vọng từ ngày anh thấy xe lửa chở hàng đậu ngoài trước, nhưng thỉnh anh lao xuống vực sâu không đáy. Chúa ơi, có phải anh đã phá hủy thứ tốt nhất từng xảy đến với anh vì anh không thể chấp nhận nó?

Có 1 khối nặng nề trong cổ họng anh; anh phải nuốt vào trước khi nói ra. “Có phải em ... có phải em phiền nếu anh kiểm tra em khoảng mỗi ngày không? Chỉ là để chắc chắn em khỏe. Và anh muốn đi với em khi

em có cuộc hẹn của bác sĩ, nếu em không thấy phiền.”

Lúc này Maddie phải nén tiếng khóc bất ngờ của cô. Cô chưa bao giờ thấy Reese thiếu tự tin trước đây, và cô không thích điều đó. Anh táo bạo và kiêu căng và nóng tính, và đó là cái cô thêm muốn anh, chỉ cần anh thấy rõ vài việc quan trọng về cuộc hôn nhân của họ. “Nó cũng là con anh, Reese. Em chưa bao giờ cố chia cắt anh.”

Anh thở dài, vẫn đùa với mấy ngón tay cô. “Anh sai rồi, cưng à. Anh có 1 nỗi ám ảnh về trang trại sau những gì April đối xử với anh – anh biết, em không phải là April, và anh không thể bỏ nó lên em vì cái cô ta đã làm 8 năm trước. Em nói với anh, nhưng anh không hề nghe. Nên hãy nói với anh bây giờ anh có thể làm gì để làm lành với em.”

“Ôi, Reese, vấn đề phải làm không phải là làm lành với em,” cô khóc thút thít. “em không có phiếu ghi điểm với điểm số trên đó, và sau khi anh ghi điểm nhiều như vậy em sẽ dọn về lại trang trại. Nó là không xa chúng ta, mối quan hệ của chúng ta, và chúng ta gắn bó dù tương lai có thể nào.”

“Vậy thì nói với anh điều em vẫn còn lo lắng. Bé cưng à, anh không thể xác định được nếu anh không biết nó là gì.”

“Nếu anh không biết nó là gì, vậy thì không có gì có thể xác định được cả.”

“Lúc này chúng ta bị sa vào những điều khó hiểu phải không? Anh không có khả năng đọc ý nghĩ tử tế đâu,” anh cảnh báo. “Bất kể em muốn gì, chỉ cần nói ngay nó ra. Anh có thể đề cập tới 1 cách xác thực, trừ những trò đoán chừng thì không hợp với anh.”

“Em không ném anh gần đây đâu. Em cũng không vui với hoàn cảnh này, nhưng em không về đến khi em biết chắc chúng ta có tương lai. Đó là cách phải có, và em không sẽ thay đổi ý định của mình.”

Chậm chạp anh đứng lên và kéo những hoá đơn ra khỏi túi áo. Maddie gơ tay thô bạo. “Đừng bận tâm, cái này tính cho em. Em nhận được nhiều tiền boạ,” cô nói với nụ cười méo xẹo.

Anh nhìn xuống cô với sự ham muốn trào lên gần như tách anh ra thành từng mảnh, và không cố chống lại nó. Anh nghiêng xuống và phủ môi cô bằng môi anh, nghiêng đầu cô ra sau để anh có thể nghiêng môi anh vững chắc hơn trên môi cô, lưỡi anh trượt giữa bờ môi tự động hé mở của cô. Họ đã làm tình rất thường xuyên, cảm giác của họ hoà hợp lẫn nhau, dù nó là bất cứ gì trừ tình trạng áp đảo. Cô rên nho nhỏ, và lưỡi cô vờn lưỡi anh, miệng cô hưởng ứng. Nếu họ một mình nụ hôn này sẽ kết thúc bằng việc làm tình; đó là điều dễ hiểu, điều tác động. Không người phụ nữ nào trong đời anh đã từng chiếm hữu anh như cách Maddie làm.

Tiệm cà phê hoàn toàn yên lặng khi vài người khách vẫn ở đó hồi hộp theo dõi. Tình trạng giữa Reese Duncan và cô vợ mạnh mẽ của anh là cảnh hay nhất vùng này được thấy trong mấy năm nay.

“Hừm!”

Reese nhắc đầu lên, môi anh vẫn còn bóng do nụ hôn. Sự gián đoạn ồn ào từ Floris, người bỏ nơi ẩn náu của nhà bếp để bảo vệ người hầu bàn của mình. Ít ra đó là điều Reese nghĩ, vì cô ta phớt lờ con dao xéng bằng con dao việc ủng hộ con dao chặt thịt.

“Tôi không giữ người làm âm ỉ nơi của tôi,” cô nói, về cấu kính với anh.

Anh đứng thẳng lên và nói nhẹ nhàng nhưng rất rõ ràng, “Floris, cái cô cần là 1 người đàn ông tốt cho cô tình yêu và sửa tính khí gắt gỏng đó.”

Nụ cười cô trao anh là thảm họa thật sự. Cô ra hiệu bằng con dao chặt thịt. “kẻ ngu ngốc cuối cùng cố rút ra 1 điểm quan trọng.”

Nó luôn tình cờ. Vài người không biết lúc nào để ở ngoài cái gì đó. Gã cao bồi đã cãi nhau với cô lần đầu tiên Reese đưa Maddie đến phải đưa ra lời khuyên lúc này. “Ừ, việc đó khi nào vậy, Floris?” hần hỏi. “Trước hay sau cuộc nội chiến?”

Cô quay lại hần ta như gấu mẹ nhắm về hướng thịt tươi. “Quái quỷ, chàng trai, là cha của cậu, và cậu là người tốt nhất ông ta có thể tạo ra với cái ông ta vứt đi!”

Vào cuối tháng 4. Mùa xuân đến nhanh chóng nhưng Reese ko thích sự hồi sinh của vùng đất mà anh thường làm việc. Anh đi rầm rầm quanh nhà, nhận thức hơn sự trống trải của nó lúc bây giờ hơn là trước đây. Anh bận rộn, nhưng anh ko hài lòng. Maddie vẫn ko về nhà.

Cô cho anh sự đảm bảo về tài chính bằng tài sản thừa kế từ bà ngoại cô. Không còn khoản tiền nợ khổng lồ treo lơ lửng trên anh, anh có thể dùng tiền từ việc bán thịt bò năm ngoái để phát triển, vừa lúc anh bắt đầu có kế hoạch. Nhờ đó, anh có thể nhận khoản tiền cho vay khác bằng trang trại khi ký quỹ và bắt đầu điều hành trang trại rộng lớn lần nữa, với đủ số người nuôi bò giúp anh làm tốt việc này. Vì Maddie, anh bây giờ có thể đặt trạng thái ngang với cái nó thường cóm thậm chí với diện tích giảm đi. Cô chưa từng nhìn thấy nó lúc nó rộng lớn, chắc chắn ko thể tưởng tượng đc sự hồi hã và cuộc sống trong phạm vi rộng lớn, trang trại chăn nuôi có lãi.

Anh cần thực hiện phần nào quyết định và thực hiện nó ngay. Nên anh sẽ triển khai, anh cần làm việc đó ngay bây giờ.

Nhưng nhiệt tình của anh ko đặt vào đó. Anh đã luôn yêu quý trang trại rất nhiều, linh hồn anh cắm chặt vào vùng đất xinh đẹp trắng lè này một cách sâu sắc, anh ko có sự nhiệt tình cho nó như trước đây. Thiếu vắng Maddie, anh ko thiết đến nữa,

Nhưng cô nói đúng đó là tài sản thừa kế của con cái cái họ. Vì lý do đó anh phải chăm nom nó với tất cả khả năng của mình.

Cuộc sống luôn là một chuỗi những chọn lựa để thay đổi. Những tình huống và lựa chọn có thể thay đổi ngày qua ngày, nhưng nó luôn có một khuynh hướng lựa chọn phải làm, và lúc này anh phải thực hiện một lựa chọn tối quan trọng.

Nếu anh mở rộng 1 mình nó sẽ lấy tất cả vốn liếng của anh và vứt bỏ anh mà ko có gì dự phòng nếu trận bão tuyết khác gần như phá hủy anh hoàn toàn. Nếu anh đến ngân hàng để vay món nợ khác, dung trang trại để thế chấp, anh sẽ đưa mình vào ngõ cụt ở vị trí tương tự mà Maddie đã kéo anh ra. Anh ko nghi ngờ anh sẽ làm việc đó, nhất định rằng anh sẽ đầu tư lại tất cả tiền bạc vào trang trại thay về rắng trả cho người vợ trước tham lam, nhưng anh đã chán ngấy các khoản vay ngân hàng.

Đó là nhường cho một nhà đầu tư. Robert Cannon là nổi bật, anh ta là một nhà đầu tư mạnh. Và Reese rõ ràng rất có tài kinh doanh, nên anh ta sẽ nhận ra tất cả lợi ích của một cộng sự sống sót trong trang trại ko suy sụp cho đến việc mùa đông khốc liệt ra sao. Vùng đất này là tài sản của anh với vợ con anh.

Anh cầm điện thoại lên và bấm số trên danh thiếp Robert đã đưa anh hồi giảng sinh. Khi anh đặt ống nghe xuống nửa giờ sau đó, tất cả cái anh chờ đợi trừ công việc của giấy tờ. Anh và Robert thỏa thuận với nhau rất tốt, hai người dần ông sắc sảo tìm ra một thỏa thuận thỏa đáng với những từ ngữ ít ỏi. Anh thấy ko thoải mái, một chút nông nổi và nó làm anh đôi khi hiểu trang trại chuyên chế của anh; hơn nữa, cộng sự mới của anh là một thành viên của gia đình vợ anh, việc này anh chưa bao giờ tưởng tượng ra một năm trước đây. Nó như thể cuối cùng anh đc kéo lên tự do trong vũng lầy của lòng căm hận và oán giận mà anh bị kéo theo từ những năm trước.

April, cuối cùng, đã chìm vào quá khứ. Anh đã phạm sai lầm trong chọn lựa người vợ đầu tiên; người thông minh học hỏi từ sai lầm của họ và đi tiếp cuộc đời của họ. Anh đã đc học, đã hài lòng, nhưng anh ko sống đến khi Maddie dạy anh cách sống ra sao. Thậm chí sau đó anh đã giữ mãi định kiến gay gắt của mình đến lúc anh làm tiêu tan cuộc hôn nhân.

Chúa ơi, anh sẽ bò bằng tay và đầu gối nếu Người thuyết phục cô ấy trở về. Khi những ngày qua anh dần dần trở nên tuyệt vọng để làm điều ấy, nhưng trước khi nhu cầu trong anh trở nên ko kiểm soát đc, anh nhận đc một cuộc gọi làm anh ko tưởng tượng đc. Cuộc gọi từ chị của April, Erica. April đã chết, và anh là người thừa kế chính trong di chúc của cô ấy; anh sẽ chấp nhận đến ?

Erica gặp anh ở JKP. Cô là người phụ nữ cao gầy còm, dè dặt, chỉ lớn hơn April hai tuổi, nhưng cô luôn giống một bà dì hơn là một người chị. Đã có một đường hoa râm đáng chú ý trên mái tóc dợn sóng màu sẫm ở phía sau trán cô, cái mà cô ko cố che giấu.

Cô đưa tay cho anh bằng thái độ thờ ơ, dè dặt. “ Cảm ơn vì cậu đã đến đây, Reese. Dựa vào hoàn cảnh này, hơn cả sự mong đợi và dĩ nhiên là chúng ta đang đc khen nhiều.”

Anh nhún vai lúc bắt tay cô. “Cách đây một năm tôi sẽ đồng ý với chị”

“Trong năm ngoài sao rồi?” Ánh nhìn chằm chằm của cô thẳng thắn.

“Tôi tái hôn. Tôi phục hồi lại đc tình hình tài chính”

Mắt cô tối lại. Cô cũng có cặp mắt xám, anh để ý thấy, dù ko dịu dàng, cặp mắt bồ câu mơ màng của Maddie “tôi xin lỗi vì về việc xảy ra trong vụ ly hôn. April cũng vậy, dù nó đã qua nhưng coi bộ ko cách gì để đền bù cả. Và tôi vui sướng vì cậu đã tái hôn. Tôi hy vọng cậu hạnh phúc với vợ.”

Anh sẽ hạnh phúc, anh nghĩ, nếu anh chỉ cần mang cô vợ về sống với anh, nhưng anh ko nói với Erica. “Cám ơn chị. Chúng tôi đang mong chờ một đứa con khoảng cuối tháng 10”. “Chúc mừng”, mặt cô sang lên một lúc. Và cô thực sự mỉm cười, nhưng khi nụ cười mất dần anh thấy sự mệt mỏi trong tâm hồn cô. Cô đang đau lòng vì em gái, và thật ko dễ dàng để cô gọi cho anh.

“Chuyện gì xảy ra với April à” anh hỏi “ Cô ấy bệnh à”

“không, trừ khi cậu muốn gọi nó là căn bệnh tinh thần. Nó cũng tái hôn, cậu biết đó, chưa đầy một năm sau vụ li dị, nhưng nó chưa bao giờ hạnh phúc và nó đã bỏ anh ta hai năm trước”

lời anh sắp nói ra hỏi có phải cô ấy cũng làm người thứ 2 bị cháy túi, nhưng anh nén lại. Anh sẽ thật nhỏ mọn vì khuôn mặt đau khổ của Erica. Chỉ một lần anh nói ra, một lần anh đã đủ cay đắng vì ko chú ý đến người anh xúc phạm. Maddie đã thay đổi điều đó. “Nó bắt đầu nghiện rượu nặng” Erica tiếp tục “chúng tôi đã có thuyết phục nó điều trị để hạn chết rượu, và có khoảng một thời gian nó tự mình cai rượu. Nhưng nó buồn, Reese à, rất buồn. Cậu sẽ nhìn thấy điều đó trong mắt nó. Nó mệt mỏi vì cuộc sống” Anh hụt hơi sững sờ “Tự tử?”

“Không đúng lắm, ko có ý. Ít ra tôi nghĩ vậy. Tôi ko để mình nghĩ nó xảy ra như thế. Nhưng nó ko thể cai rượu, vì rượu là niềm an ủi duy nhất của nó. Đêm nó chết, nó uống say và đang lái xe về Cape Cod. Nó đi vào giấc ngủ, hay ít nhất họ nghĩ đó là điều đã xảy ra, và nó trở thành một thông tin nữa trên con đường say sưa” Giọng nói của Erica bình tĩnh và điềm nhiên, nhưng sự đau khổ ở trong mắt cô. Cô với ra và vụng về chạm vào tay anh, một người phụ nữ tìm ra cũng quá khó khăn để đón nhận niềm an ủi như khi cô ta đưa nó.

Trên chiếc taxi vào thành phố anh hỏi “ Tại sao cô ấy cho tôi làm người thừa kế chính ?”

“Tội lỗi” tôi nghĩ thế. Có lẽ là yêu. Nó quá điên cuồng với cậu trong lần khởi đầu, và quá chua xót sau khi li dị. Nó đổ kị với trang trại, cậu biết mà. Sau khi li dị nó nói với tôi nó muốn cậu có một bà chủ nhà hơn là trang trại riêng, vì nó có thể đánh nhau với người phụ nữ khác, nhưng cái khu đất đó đã giữ cậu mà ko người phụ nữ nào sánh bằng. Đó là lí do nó đòi cái trang trại trong cuộc li hôn, để trừng trị cậu.” Cô nở nụ cười chế giễu. “chúa ơi, làm sao mà mọi người hận thù nhau đến thế. Nó ko thể thấy rằng nó đơn giản ko phải là người vợ cậu cần. Cậu ko thích những thứ giống nhau, ko muốn những cái tương tự ở ngoài cuộc sống. Khi cậu ko yêu nó nhiều như yêu trang trại, nó nghĩ đó là vết nhơ trong cuộc đời nó hơn là chấp nhận điều đó cũng như sự khác nhau giữa hai người khác nhau.”

Reese chưa bao giờ nghĩ về April bằng sự hiểu biết đó. Chưa bao giờ thấy cuộc hôn nhân của họ và vụ li hôn sau đó qua cặp mắt của cô. Cái duy nhất anh thấy trong cô là sự đau khổ, và đó là điều anh đã cho phép liên quan đến sắc thái cuộc đời anh.. Nó là một tai họa nhận biết màu sắc sai lầm, như thể anh đang mang cái thấu kính nhuộm màu bóp méo mọi thứ.

Anh ngủ đêm trong khách sạn, loại khách sạn anh đã một lần tài trợ. Cảm giác ko thoải mái trở lại trên khu đất công ty tài chính lần nữa. và anh ngạc nhiên nếu anh thực sự bỏ lỡ bộ lễ phục giàu có. Nó hấp dẫn cho căn phòng nhỏ lịch sự, nhưng anh ko quan tâm cái nhà nghỉ ven đường giản dị. Những năm ko tiền đã xếp lại ưu tiên của anh.

Việc đọc bản di chúc ngày hôm sau tốn nhiều thời gian. Gia đình April, cũng vương trong sự đau khổ của họ để thù địch, thì thờ ơ. Cha cô ấy cũng thế. April suy nghĩ thấu đáo việc nhường tài sản cá nhân cho những thành viên trong gia đình, tương tự số tiền cổ phần và hợp đồng mà cô sở hữu. Vật để lại của cô cho anh làm anh sững sốt.

“Về phần Reese Duncan, chồng cũ của tôi, tôi để lại tổng số tài sản li hôn của anh ấy cho tôi. Nếu anh ấy chết trước tôi, số tài sản sẽ được trao lại cho người thừa kế của anh bằng sự công bằng đầy thiện ý chậm trễ quá lâu”

Luật sư đọc đều đều, nhưng Reese không nghe thấy bất cứ gì. Anh không thể nhận nó. Anh bị sốc. Anh nghiêng về phía trước và chống khuỷu tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm vào tấm thảm phương Đông dưới chân anh. Cô đã trả lại tất cả, và trong hành động cho anh thấy những năm căm thù hoàn toàn phù phiếm.

Điều mỉa mai nhất là anh đã không nghĩ đến nó nữa. Nội tâm mơ hồ không thể cưỡng lại quyết tâm của Maddie. Dù là anh chưa bao giờ có thể xây dựng lại được trạng thái theo qui mô của nó trước đây, anh sẽ hạnh phúc chỉ cần có Maddie. Anh cười với cô và làm tình với cô, và ở đâu đó với việc nổi ám ảnh của anh chuyển thành tình yêu mạnh mẽ đến nỗi anh không thể sống thiếu cô, và ở đâu đó với việc nổi ám ảnh của anh chuyển thành tình yêu mạnh mẽ đến nỗi anh không thể sống thiếu cô, anh chỉ tồn tại. Tim anh đột nhiên co bóp khó khăn đến mức anh gần như ôm lấy ngực. Quý thật ! Làm sao mà anh có thể ngu ngốc thế ?

Hãy về nhà với anh

Cho em lý do tại sao em phải về

Đó là tất cả điều cô yêu cầu, một lý do chắc chắn, nhưng anh đã không cần đưa ra được. Anh ném ra một lý do, tốt thôi, nhưng không phải cái cô đòi hỏi, cái cô cần đến. Cô nói tất cả ngoại trừ nói với anh đó là gì, nhưng anh nắm lấy cái anh cần mà không dành bất kỳ sự chú ý nào đến cô cần. Nó dễ hiểu làm sao, và bây giờ anh biết phải nói điều gì.

Cho em lý do tại sao em phải về

Vì anh yêu em

Anh sai bước qua cánh cửa của tiệm cà phê Flois và đứng giữa phòng. Số lượng khách vẫn có khả năng tăng thêm, có lẽ vì Floris biệt lập hoàn toàn trong bếp và Maddie ở ngoài quán rũ mọi người bằng giọng nói uể oải và bước chân gợi tình.

Như thường lệ, sự im lặng bao trùm khi anh bước vào mọi người đều quay lại nhìn anh. Maddie ở quầy thu tiền, lau chùi vết cà phê đổ trong lúc cô trao đổi những lời châm biếm dễ thương với Glenne Kinnard. Cô nhìn lên, thấy anh nín thở, mặt cô khóa chặt anh.

Anh móc ngón cái vào dây lưng và nháy mắt với cô. “Anh khó hiểu việc này, em yêu. Cái gì có hai chân, một đầu óc cứng rắn và hành động như một con lừa”

“Quá dễ” cô chế giễu “Reese Duncan”

Một cơn bùng nổ nghẹt lại của những tiếng cười khúc khích kèm nén quanh họ. Anh có thể thấy sự thích thú trong mắt cô và phải mỉm cười. “Em cảm thấy thế nào” anh hỏi, giọng hạ xuống thấp, giọng nói than thiết ngăn những người khác trong tiệm và khiến vài người phụ nữ hụt hơi.

Miệng cô giễu cợt trong cùng một sự thích thú đó làm cho anh muốn chụp lấy cô. “không phải là ngày tối lành với em. Chỉ một thứ giữ em lại là sự trung thành không đổi”

“Về nhà với anh nhé và anh sẽ chăm sóc em”

Cô nhìn anh và nói bình thản “ Cho em một lý do tại sao em phải về”

Ngay trước Chúa và hầu hết Crook, Montana, anh hít 1 hơi thật sâu và mạo hiểm, những lời của anh rõ ràng và nghe trước tất cả, vì không ai đang làm thêm chỉ giả vờ không nghe.

“Bởi vì anh yêu em”

Maddie chớp mắt, và bất ngờ anh thấy mắt cô long lanh nước. Trước khi anh chuyển động về phía trước, song, nụ cười của cô hiện ra như ánh nắng xuyên qua đám mây. Anh không phí thời gian để đi vòng qua quầy thu tiền, cô trèo lên và trượt lên mặt quầy. “Lẽ ra việc này đã xảy ra”, cô nói khi cô lao vào vòng tay anh.

Khách hàng vỗ tay, và Floris bước ra khỏi bếp. Cô khịt khịt và trông bức mình khi cô thấy Madelyn lơ lửng trong tay Reese với chân cô cách mặt sàn. “Tôi cho là tôi phải kiểm tra người phục vụ khác” cô cầu nhàu

Ai đó lẩm bẩm “quỷ thật, Floris, nếu cô chỉ ở trong bếp thì chúng tôi sẽ tìm cho cô người phục vụ khác”

“Thỏa thuận vậy đi” cô nói, và làm mọi người trong tiệm giặt mình bằng nụ cười thật sự.

Anh ko thể đợi để về nhà trước khi anh làm tình với cô, ngay khi họ ở trong đất nhà Duncan anh ngừng xe và kéo cô ngồi cưỡi lên anh. Madelyn nghĩ tim cô sẽ vỡ tung khi cô nghe những tiếng thì thầm yêu thương mạnh mẽ và sự thèm khát và ham muốn của anh. Cô ko thể chạm vào anh đủ; cô muốn chìm vào làn da anh, và cô thử cố gắng

Khi họ cuối cùng cũng về nhà anh ẵm cô vào trong và lên cầu thang vào phòng ngủ của họ, nơi anh đặt cô lên chiếc giường rộng và bắt đầu lột trần cô. Cô cười, mê mê, hoàn toàn phong đăng, khi cô đuổi người uể oải. “Lần nữa?”

Anh muốn nhìn thấy em” Anh nói, giọng anh căng thẳng

Khi cô trần truồng anh im lặng, đi vào lạng cảm và say mê bởi sự thay đổi trong thân thể cô. Chúng vẫn mảnh khảnh, nhưng rõ ràng với anh vì anh biết mỗi một inch của cơ thể cô. Có sự vừa bắt đầu là đường cong mờ mờ ở bụng cô, và ngực cô tròn hơn một tí, thậm chí rắn chắc hơn trước, núm vú sậm đi với màu nâu đỏ ấm áp. Anh chồm về phía trước xoay tròn một bên bằng lưỡi anh, và toàn bộ cơ thể cô run lên.

“Chúa ơi, anh yêu em” anh nói và đặt đầu anh lên bụng cô, tay anh quần lấy hông cô

Madelyn trượt ngón tay lên tóc anh. “Anh đủ chậm trễ rồi” cô nói êm ái.

“Anh ko có đủ sự nhanh nhẹn, anh bù đắp bằng khả năng bền bỉ”

“Là sao”

“Điều anh vẫn sẽ nói với em 50 năm sau” Anh ngưng lại và quay đầu hôn bụng cô. “Anh có vài điều để nói với em”

“Việc tốt à”

“Anh nghĩ vậy. Nhưng điều chẳng bao lâu thay đổi là vùng này kha khá”

“Như thế nào?” cô có vẻ nghi ngờ. “Em ko chắc em muốn nó thay đổi”

“Anh có một cộng sự mới. Anh đã gọi Robert 1 tuần hay hơn thế, và anh ấy tham gia. Tụi anh sẽ triển khai trong phạm vi lớn ngay khi anh có thể bắt đầu. Bây giờ nó là trạng thái Duncan và Cannon”

Madelyn bật cười, làm anh giặt mình nhắc đầu anh ra khỏi bụng cô. “bất kể anh làm gì” cô nói, “đừng gọi nó là D và C. Em ko nghĩ em có thể sống với danh nghĩa trang trại sau 1 ca mổ”

Anh cười, cảm thấy mọi thứ trong anh còn hoạt động sức lôi cuốn quyến rũ của tràng cười của cô. “Nó sẽ giữ cái tên tương tự” anh nói

“Tốt” từ từ tiếng cười của cô mất hẳn, và cô nhìn anh ảm đạm. “Sao anh gọi cho anh ấy”

“Vì anh tin em” và anh nói đơn giản. “ Qua em, anh có thể tin anh ấy. Vì đó là một quyết định kinh doanh tốt đẹp. Vì anh muốn cho em thấy trạng thái hoạt động tốt ra sao. Vì chúng ta đang có con. Vì, chết tiệt, anh cũng có niềm kiêu hãnh đáng nguyên rửa để cảm thấy hài lòng với hoạt động hằng 2. Những lí do đó đủ chưa?”

“cái đầu tiên đủ tốt” Cô để tay lên mặt anh và nhìn anh chăm chú, tâm hồn cô trong mắt anh. Nó làm anh bối rối, thậm chí trong lúc nó làm anh như thể có thể chinh phục thế giới, để thấy Maddie yêu anh nhiều như thế nào. Anh bắt đầu cúi xuống hôn cô khi cô nói nghiêm túc, “Anh có biết rằng 10 gallon nấp sẽ chỉ chứa khoảng 3 lít ko”

Vào ngày 3 tháng 11, Madelyn nằm trong phòng sinh ở Billings, nắm tay Reese và cô tập trung hơi thở. Cô đã ở đó hơn 24 giờ và cô kiệt sức, nhưng y tá nói với cô mọi điều tốt đẹp. Reese ko cạo râu và có quần thâm dưới mắt. Robert ở đâu đó bên ngoài làm mòn đá lát ở phòng đợi.

“Nói với em điều gì đó đi” cô nói. Reese đang có vẻ tuyệt vọng, nhưng cô cần cái gì đó để sự chú ý rời khỏi cô.

“Mục Ấn Độ xuất xứ từ Trung Quốc”

“Anh thực sự đc vét khỏi đầy thùng rượu à? Nhìn này” 1 cơn co thắt ngắt lời cô. Và cô siết chặt tay anh khi nó trào lên và mãnh liệt, rồi giảm xuống. Khi cô có thể nói lại cô nói, “tiếng bụng gầm gừ gọi là chứng sôi bụng” Cô nhìn anh đắc thắng.

Anh áp tay cô dựa vào má anh. “em nên xem từ điển thêm nữa, và đó là trò lừa bịp. Anh có câu tốt đấy. Bộ nạp điện San Diego mang tên của chúng vì chủ nhân đầu tiên sở hữu công ty tín dụng Carte blanche. ‘tiền công’ là cái anh ta muốn đoàn viên công đoàn hứa hẹn”

Cô cười nhưng âm thanh đột ngột ngắt ngang khi cơn co thắt khác tràn đến cô. Cơn co thắt này khác 1 chút về cường độ, và về mức độ mà cô cảm nhận. Cô thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào màn hình bằng cặp mắt mờ mờ vì cô có thể thấy sự xác nhận của máy móc của cái cô cảm thấy. cô nằm ngửa dựa vào tay anh và nói 1 cách yếu ớt “En ko nghĩ nó sẽ lâu hơn nữa” “Cảm ơn chúa” Anh ko biết nếu anh thật sự đang nghĩ đến việc giới hạn số con của họ về việc này. Anh hôn thái dương đầm mồ hôi của cô. “Anh yêu em, em yêu”

Điều khích lệ anh là nụ cười chậm rãi của cô “ Em cũng yêu anh” Thêm cơn co thắt khác.

Người y tá nhìn cô mỉm cười. “Bà khỏe, bà Duncan, ko lâu nữa đâu. Chúng ta tốt để bà đau đẻ”

Anh ở bên cô suốt quá trình sinh nở. Bác sĩ cẩn thận theo dõi đứa bé phát triển và ko nghĩ cô gặp bất cứ khó khăn nào sinh ra nó. Reese ngạc nhiên mãnh liệt cứ nghĩ khó nhọc của bác sĩ ko giống anh. 36 giờ từ lúc quá trình đau bụng đẻ của cô bắt đầu. ko quá nửa giờ sau anh nói với cô về bộ nạp điện San Diego, Reese xúc động, đứa con trai khóc oe oe trong tay anh.

Madelyn nhìn anh qua cặp mắt mờ lệ, mỉm cười chếch choác. Biểu hiện trên mặt Reese chiếm hữu, âu yếm và mãnh liệt đến nỗi cô có thể chịu được. “8pound, 2 ounce” anh thì thầm với đứa bé. “Em chỉ sinh ra nó chưa đầy cái máy điện báo”

Madelyn cười và với lấy cả hai cha con. Reese đặt đứa bé vào tay cô và ôm cô trong tay anh, ko thể rời mắt anh ra khỏi cả hai. Anh chưa bao giờ thấy điều gì tốt đẹp trong đời mình, dù là tóc cô mờ xỉn mồ hôi và rơi ra khỏi bím tóc của cô. Chúa ơi, anh thấy thật tuyệt ! Một lũ nhưng tuyệt.

Cô ngáp và dựa đầu vào vai anh. “Em nghĩ chúng ta đã làm 1 việc tốt” cô tuyên bố, dò dẫm những ngón tay nhỏ xíu của đứa bé và mái tóc sạm màu ảm ướt. “hơn nữa em nghĩ em sẽ ngủ trong 1 tuần”

Khi cô ở trong phòng, chỉ trước khi cô đi ngủ, cô nghe Reese nói lần nữa. “Anh yêu em, em yêu à” Cô quá buồn ngủ để trả lời, nhưng cô vươn ra và cảm thấy anh nắm tay cô. Đó là 3 từ cô nghe ko bao giờ chán, dù cô đã nghe chúng suốt trong những tháng qua.

Reese ngồi và ngắm cô ngủ, 1 nụ cười trong mắt anh. Dần dần mí mắt anh sụp xuống khi anh ko chịu nổi tình trạng mệt mỏi của mình, nhưng ko có lấy 1 lần trong lúc ngủ anh buông lỏng tay cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duncans-bride>